

Ông Xã Háo Sắc

Contents

Ông Xã Háo Sắc	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	7
3. Chương 3	12
4. Chương 4	16
5. Chương 5	20
6. Chương 6	24
7. Chương 7	28
8. Chương 8	32
9. Chương 9	36
10. Chương 10	41
11. Chương 11	45
12. Chương 12	49
13. Chương 13	53
14. Chương 14	57
15. Chương 15: Ngoại Truyện: Thật Sự Là Em Sao?	61

Ông Xã Háo Sắc

Giới thiệu

Ban ngày chồng đối xử với cô rất nhẹ nhàng, luôn dịu dàng với cô. Nhưng mỗi khi đêm về cô mới biế

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ong-xa-hao-sac>

1. Chương 1

Mở đầu

Cô đảo mắt nhanh như chớp, núp ở đằng sau bụi cỏ ven đường, tò mò nhìn chàng trai đang đứng cách đó không xa.

Cô chậm rãi đứng thẳng người, lặng lẽ đi tới bên cạnh chàng trai kia, nào ngờ, đôi giày cao gót xinh đẹp lại phát ra âm thanh ‘cộp cộp’ khiến cho chàng trai kia chú ý.

Đi đến bên cạnh anh, cô ngẩng lên, nhìn cái người con trai cao hơn mình những hai cái đầu, sau đó cô kiễng chân, cố gắng để ỉnh cao hơn anh một chút, nhưng lại không ngờ rằng, kỹ năng giữ thăng bằng của mình cực kỳ kém, lảo đảo một hồi rồi ngã nhào vào người chàng trai kia.

“Aaaa. . .” Đôi môi đỏ hồng phát ra tiếng hét chói tai, hai cánh tay mập mạp ngăn ngừn cũng phối hợp mà vùng vẫy, muốn túm lấy cái gì đó để giữ ỉnh ổn định.

Cuối cùng, một đôi bàn tay vững vàng đỡ được cô.

“Im miệng!” Giọng nói ồm ồm giống như tiếng vịt cồ của chàng thiếu niên đang trong giai đoạn vỡ giọng, lạnh lùng quát cô hai tiếng.

Một khẩu lệnh, ngay lập tức khiến cô khép chặt cái miệng mới nãy vẫn còn kêu rất to, khiến tiếng hét chói tai vừa rồi lại mơ hồ hóa thành một âm thanh rên rỉ buồn bực.

Bàn tay hơi dùng lực để đỡ cho thân thể nhỏ bé đang nghiêng ngả của cô đứng thẳng, sau khi cô đã đứng vững, chàng thiếu niên lập tức buông tay, sau đó xoay người rời đi.

Sau khi đi được vài bước, anh lại quay đầu lại, nhú mày có chút không vui, trừng mắt nhìn cô nữ sinh nhỏ đang theo sát phía sau mình.

“Anh à, vừa rồi anh nhìn cái gì vậy?” Khuôn mặt nhỏ bé cười đến ngọt ngào, dưới ánh mặt trời lại càng làm cho nước da của cô trở nên trắng nõn, khiến cho người ta không nhìn được mà muốn đưa tay nhéo nhéo cái khuôn mặt kia.

“Tôi không phải là anh của cô.” Chàng trai nhú chặt chân mày.

“Nhưng mà, anh lớn tuổi hơn em nha. . .” Ánh mắt cô lộ vẻ khó hiểu, rõ ràng là mẹ đã nói, nếu ai đó lớn tuổi hơn mình thì phải gọi họ là anh, là chị, là chú dì, bác trai bác gái mà!

“Không được gọi tôi là anh!” Anh ghét làm anh, bởi vì làm anh thì có gì tốt đẹp đều phải nhường cho em mình, có lỗi thì phải nhận trách nhiệm với cha, cho nên anh ghét nhất là làm anh!

Nhìn thấy dường như anh thật sự không thích cách gọi này, cô quay đầu lại hỏi: “Vậy thì em phải gọi như thế nào?”

Nghe vậy, chàng trai lại cảm thấy vấn đề này thật chẳng đâu vào đâu, rõ ràng chỉ là một nữ sinh nhỏ bé, ngoại trừ trên khuôn mặt nào lúc nào cũng mang vẻ khờ khạo ngốc nghếch thì đối với một nam sinh lại chẳng có gì để bàn tán.

“Nếu không trả lời thì em sẽ tiếp tục gọi anh bằng anh đó!”

Chết tiệt, còn uy hiếp mình nữa!

“Tôi tên là Đường Huân.” Bất đắc dĩ nói ra tên thật của mình, sau đó chàng thiếu niên lại xoay người bỏ đi, thế nhưng vẫn còn chưa đi được vài bước thì cổ tay lại bị một bàn tay nhỏ bé mềm mại kéo lại.

Anh có chút mất kiên nhẫn quay đầu lại, lại trông thấy một khuôn mặt đang tươi cười đến vô cùng sáng lạn.

“Huân!”

Giọng nói yếu ớt ngọt ngào, khiến cho anh nhất thời ngây ngẩn, anh chưa bao giờ được nghe ai đó dùng giọng nói ngọt ngào như vậy, dịu dàng như vậy để gọi tên mình, tựa như . . . tựa như là tên của anh nghe thật sự êm tai như vậy.

“Chuyện gì?” Trong lòng bởi vì vậy mà không khỏi dịu đi một chút, nhưng trên khuôn mặt vẫn là vẻ lạnh lùng, bộ dáng như thể không hề thân thiết gì với cô.

“Huân, sau này lớn lên, Thần Thần sẽ gả cho anh, có được không?” Cô nữ sinh nhỏ bồng bềnh nói một câu khiến cho chàng thiếu niên kinh ngạc, bị dọa đến ngất người.

“Bởi vì Huân vừa mới cứu Thần Thần, cho nên Thần Thần muốn gả cho anh!” Cô dùng dáng vẻ ngây thơ trong sáng để nói chuyện với anh.

“Bây giờ là thời đại nào rồi hả? Sao còn có chuyện lấy thân báo đáp xuất hiện ở đây nữa vậy?” Anh không nhận được mà khẽ gầm nhẹ một câu, thật sự là bị dọa cho giật mình mà.

“Nhưng mà. . . . Lúc trước cũng là do cha cứu mẹ cho nên mẹ mới gả cho cha mà. . . .” Trông thấy anh nổi giận đùng đùng, cô nữ sinh nhỏ lúng túng ngập ngừng, vất vả lắm mới lấy hết dũng khí để nói ra lời nói của mình.

Cuộc sống của cha và mẹ bây giờ thật hạnh phúc, cô cũng muốn gả cho người đã từng cứu mình, sau này sẽ cùng anh sống một cuộc sống vui vẻ như thế.

Đây chính là nguyện vọng nhỏ bé của cô, hy vọng sau khi lớn lên cũng có thể giống như mẹ, tìm được một người đàn ông, một người cha thương con, một người chồng thương vợ.

“Còn nữa, cái gì gọi là lấy thân báo đáp vậy?” Cô nữ sinh nhỏ vẫn chưa được học điều này, tinh thần học tập của cô quả thực rất tốt, liền lên tiếng hỏi ngay.

Chàng thiếu niên suy nghĩ chút nữa thì té xỉu.

“Tôi không quan tâm có phải cha cô đã từng cứu mẹ cô hay không, dù thế nào đi nữa thì tôi nhất định sẽ không cưới cô!” Lần này, chàng thiếu niên cũng không cho cô cơ hội để kéo anh lại nữa, lập tức chạy thật nhanh, sợ lại bị cái ‘tiểu phong tử’ [1] này dây dưa quẩn lấy mình.

[1] phong tử = kẻ điên

Cô gái nhỏ bĩu bĩu môi, mình đã bị từ hôn lần thứ 125 rồi.

“Tại sao chả có ai nguyện ý đợi người ta lớn lên rồi sẽ gả cho bọn họ chứ?” Cô đau khổ vác mặt về nhà hỏi cha mẹ.

Chỉ thấy vẻ mặt của cha kinh hoàng, rồi nói cái gì mà muốn kết hôn với con gái của ông? Trước tiên là phải bước qua xác ông rồi linh tinh gì gì đó nữa, cô nghe mà chẳng hiểu gì cả, còn mẹ thì chỉ cười khanh khách, nói cô hãy ngoan ngoãn chờ đợi, người kia ắt hẳn sẽ xuất hiện thôi.

Cho nên, chỉ cần cô ngoan ngoãn chờ đợi, như vậy thì người đó sẽ xuất hiện sao?

Vậy thì cô sẽ thật ngoan, sẽ biết nghe lời.

Chương 1

Ngày hè chói chang, mọi người đều sợ bị mặt trời tàn sát, không dám đi lại lung tung trên đường, thế nhưng... có một kẻ không sợ chết, cứ hết lần này đến lần khác, chẳng những không hề kiêng kỵ mà đi lại tự do dưới nắng hè oi bức, còn không sợ chết nóng mà mặc nguyên một bộ đồ tây đen.

Đường Huân chịu nóng đã quen nên không để ý đến ánh mắt kinh ngạc và khó hiểu của mọi người, anh vẫn bình tĩnh đi lại trên con phố, ngay cả một giọt mồ hôi trên trán cũng không có.

Mới đây, anh vừa ký được một bản hợp đồng với một công ty niêm yết, số tiền được ghi trên bản hợp đồng kia dường như bằng mười phần trăm tiền lãi của công ty, mấy nhân viên cấp dưới của anh sau khi biết được tin tức, cũng vui sướng phát điên lên, mọi người lập tức ôm điện thoại để chia sẻ chuyện vui to lớn này cùng bạn bè thân thiết... Tiền thưởng cuối năm nay xem ra rất đáng kể rồi!

Vậy mà thân là ông chủ của bọn họ, túi tiền kiếm được chật căng, thế nhưng anh lại không có chút vui sướng nào, không, đúng hơn là, cho dù anh có vui sướng thế nào đi chăng nữa, thì anh cũng không có nổi một người thân để chia sẻ.

Cha mẹ?

Bọn họ chỉ cầu mong anh đừng đến làm phiền bọn họ kia kìa!

Mà mấy người bạn bè anh em tốt của anh, bây giờ mỗi người một nơi, người thì ít liên lạc, người thì ít gặp mặt, nhưng mặc dù vậy, tình cảm sâu sắc giữa bọn họ lại không hề thay đổi chút nào, chẳng qua, anh cũng không muốn vì một chút chuyện nhỏ xiu mà quấy rầy đến bọn họ.

Anh, đã quen một thân một mình từ lâu rồi, không phải sao?

Tự giễu hời ngược lại mình, anh khẽ lắc đầu, tiếp tục đi về phía chiếc xe thể thao đang đậu cách đó không xa, chuẩn bị trở về công ty xử lý những công việc còn lại.

Đạt được thành quả tốt như vậy, toàn bộ đều nhờ vào đám cấp dưới liều chết làm việc kia của anh, cho nên anh cho phép bọn họ nghỉ một buổi chiều, tự mình trở về giải quyết nốt công việc.

“A... Tránh ra tránh ra, ai ở phía trước không muốn chết thì tránh ra...” Đột nhiên, một tiếng hô vừa mềm mại vừa hoảng hốt vang lên từ phía sau lưng anh, “Tránh... ra... mau...”

Nghe vậy, Đường Huân vội vàng xoay người, đang muốn nhìn rõ xem chuyện gì xảy ra thì một thân thể phụ nữ cứ thế đâm sầm vào ngực anh, đầu của đối phương còn đập vào vị trí của tim anh, nói không đau chính là nói dối.

“A!” Anh đau đớn khó chịu kêu lên một tiếng, đưa tay đỡ lấy người trong lòng mình.

“Thật xin lỗi, tôi không cố ý...”

Kỷ Trường Thần che cái trán bị đụng sừng lên một cục, gương mặt đỏ bừng vì đau mà đỏ cả lên, muốn nói xin lỗi với đối phương, chẳng qua là, khi nhìn thấy người đàn ông đang đỡ lấy mình, cô lại không thể nào dịch chuyển tầm mắt.

Là một anh chàng vô cùng đẹp trai! Cô ngỡ ngàng há hốc miệng, nhìn anh chăm chăm, lại không biết hành động này trong mắt người xung quanh, là một động tác đang “mời gọi” đối phương hôn mình.

Lúc Kỷ Trường Thần đang kinh ngạc nhìn anh, thì Đường Huân cũng đang đánh giá cô gái ăn mặc quái gở này.

Cô gái trong ngực anh, một thân quần áo nhẹ nhàng giản dị, hơn nữa cô còn mặc một cái váy liền thân ngắn ngủn, đôi chân trắng nõn, nhưng lại đi đôi giày trượt băng không thích hợp với khí chất của cô chút nào, khuôn mặt cô thanh tú, tuy không khiến người ta phải kinh diễm, nhưng lại là loại càng nhìn càng thấy thú vị...

Nhưng, thứ cô hấp dẫn người ta nhất, không gì khác hơn chính là một đôi mắt long lanh, nước thu gợn sóng, chỉ có thể là một đôi mắt như thế này thôi.

Đôi con ngươi đen láy và sâu thẳm kia, giờ phút này đang nhìn anh chăm chú, khiến anh có cảm giác như sắp rơi vào vực sâu hun hút, trái tim, phút chốc như ngừng đập.

Một tiếng cười lớn bỗng vang lên, anh nhanh chóng hoàn hồn, ngược mắt lại thấy mấy học sinh đang cãi nhau đi ngang qua bên cạnh bọn họ, vì thế mà anh mới nhận ra, mình vậy mà lại ngắm một cô gái đến ngây người.

Anh ho nhẹ một tiếng, “Tiểu thư, phiền cô buông ra được không?” Giọng nam trầm ấm, vô cùng dễ nghe.

Kỷ Trường Thần vội vàng lấy lại tinh thần, nhìn thấy mình vẫn nắm lấy người ta không buông, trong nháy mắt, khuôn mặt trắng trẻo bỗng trở nên đỏ ửng.

“Vâng . . . Thật xin lỗi . . . Oa a!” Cô kinh hoảng buông tay ra, không ngờ giày trượt băng dưới chân như ác ý làm khó cô, đột nhiên trượt về phía trước, khiến cho cô lại ngã nhào vào lồng ngực cứng rắn . . .

Đường Huân phản ứng cực nhanh, anh chìa tay ra, dễ dàng bắt được, trong nháy mắt, thân thể thơm tho lại trở về trong ngực anh.

Kỷ Trường Thần chưa kịp hoàn hồn, vẫn ôm khư khư lấy cổ anh, thở hổn hển, “Thật... thật nguy hiểm...” Suýt chút nữa thì cô đã té ngã trước mặt mọi người rồi.

Đường Huân tròn mắt nhìn cô gái trong ngực, lại càng giận dữ buồn bực với phản ứng của mình hơn.

“Cám... cảm ơn... cảm ơn anh đã cứu tôi.”

Kỷ Trường Thần nói cảm ơn với anh, lại ngoài ý muốn không thấy được đáp lại, cô nghĩ, người đàn ông trước mặt đang giận cô vì đã đem đến cho anh thêm phiền toái, nhưng thật sự thì cô cũng không muốn làm phiền anh lần nữa, chỉ tại cái giày trượt băng dưới chân cô, hình như có thù hận rất sâu với cô, vẫn không chịu để cho cô đứng thẳng người.

Cô hít sâu một hơi, muốn mở lời nhờ anh làm người tốt đến cùng, giúp cô một tay, đỡ cô đến quán cà phê ngoài trời để ngồi xuống, nhưng lời nhờ vả còn chưa nói ra khỏi miệng thì cô đã bị anh ôm ngang lấy mà không hề báo trước.

“Ồ... A!”

“Im lặng, ôm chặt.” Giọng nói trầm thấp phát ra một mệnh lệnh ngắn gọn.

Kỷ Trường Thần vừa nghe lệnh liền ôm chặt lấy cổ anh, chỉ sợ chậm nửa giây sẽ bị anh dùng ánh mắt bắn chết, cô sợ hãi lên lút nhìn anh, không hiểu hành động đột ngột này của anh có ý gì, nhưng cũng không có gan hỏi anh.

Bên cạnh cô có rất ít đàn ông, mặc dù có thì bọn họ cũng đối với cô rất tốt, rất thương yêu cô, không giống anh, chỉ nhìn cô bằng vẻ mặt u ám.

Đường Huân bế cô ngồi xuống ghế một quán nước ở vỉa hè, rồi sau đó... ngoài dự liệu của cô, anh cúi người xuống, giúp cô cởi đôi giày trượt băng đang hành hạ cô này giờ, để lộ ra ngón chân hồng hồng mũm mĩm.

“Ồ?” Cô kinh ngạc nhìn anh đứng dậy, thả giày trượt băng của cô sang ghế bên cạnh.

“Không biết trượt thì đừng có trượt, nếu không thì rất dễ đụng vào người khác.” Anh nhàn nhạt nói một câu, sau đó liền xoay người bỏ đi, không muốn ghi nhớ lần gặp gỡ vô tình này vào trong lòng.

Kỷ Trường Thần ngẩng ngốc nhìn bóng lưng anh rời đi, bóng lưng kia, thoát nhìn rất cao ngạo, làm người ta không dám lỗ mãng đến gần, nhưng không hiểu sao, cô lại cảm thấy tấm lưng kia chứa nhiều cô độc mà người khác không thể hiểu rõ.

Trái tim, không hiểu sao lại khê siết chặt.

“Dì út, dì út, dì có bị té không?” Tiếng nói hoạt bát thuộc về cháu trai Lam Lam của cô vang lên, chẳng qua lúc này, trong giọng nói của bé chứa đầy lo lắng và sốt ruột.

“Lam Lam, dì út không bị té đâu.” Không đành lòng thu hồi ánh mắt, cô mỉm cười an ủi cháu trai bé nhỏ.

“Nhưng mà lần sau không được nghịch ngợm hù dọa dì út như thế nữa, biết chưa? Hơn nữa dì út suýt chút nữa thì đụng vào người ta rồi, như vậy rất nguy hiểm.” An ủi thì an ủi, dù sao cô cũng phải dạy dỗ đứa trẻ bướng bỉnh này một chút, nếu không bé nhất định sẽ bị chiều hư, đợi đến lúc bé học cái xấu rồi mới dạy, vậy thì đã quá muộn.

“Con biết rồi, thật xin lỗi, dì út, sau này con sẽ không dám nữa.” Lam Lam cũng rất biết cúi đầu nhận lỗi, làm bộ hối hận nhất định sẽ sửa đổi, đáng vẻ đáng thương, khiến cho người ta không nỡ trách mắng thêm.

“Được rồi, trả giày lại cho dì út nào, dì út dắt con đi ăn kem có được không?” Kỷ Trường Thần xoa xoa cái đầu nhỏ của bé, hỏi.

Nghe vậy, khóe môi của Lam Lam ngay lập tức ngoác ra một nụ cười thật to, thả đôi giày trong tay lên mặt đất, để dì út của mình đi vào.

“Dì út, con muốn ăn kem ô mai, còn cả kem chocolate, hương vanilla cũng rất ngon...” Quá nhiều sự lựa chọn khiến bé rất buồn rầu.

Cuối cùng, bé chớp đôi mắt to đầy khả ái, lấy lòng hỏi: “Dì út, con có thể ăn hết được không?”

Kỷ Trường Thần lắc đầu, “Bởi vì Lam Lam vừa mới khỏi bệnh, không thể ăn nhiều kem như vậy, dì út chỉ cho Lam Lam ăn một cái thôi, nói cách khác, Lam Lam chỉ có thể chọn một vị thôi.” Vì cố gắng thuyết phục bé, cô còn cố ý vươn một ngón tay quơ quơ.

“A? Đừng mà, dì út, con đã khỏe lắm rồi, không có bị bệnh nữa...” Lam Lam bé nhỏ cực lực giành ình nhiều quyền lợi, nhưng lại bị về mặt ‘không cho phép phản đối’ của dì út làm cho bé không nói được câu nào.

Kỷ Trùng Thần đi giày xong thì lại ngồi xổm xuống, nhìn thẳng vào mắt bé, “Nếu như Lam Lam ngoan ngoãn nghe lời một chút, dì út hứa với con, lần tới nếu rảnh rỗi, chúng ta lại cùng ra ngoài chơi, được không?”

“Thật không?” Lam Lam nửa tin nửa ngờ.

“Thật.”

“Vậy chúng ta ngoắc tay.” Bé vươn đầu ngón tay út nho nhỏ, chờ ngón tay khác của dì mình “Con còn muốn làm dấu nữa đó!” Bé không quên thêm vào một câu.

“Được, chúng ta ngoắc tay làm dấu.” Cô cũng đưa tay, đảm bảo cho bé.

“Bây giờ có muốn ăn kem không?” Cô hỏi.

“Muốn!” Lam Lam hưng phấn đáp lại.

“Tốt, vậy chúng ta đi thôi.” Cô đứng dậy, nhặt lên đôi giày trượt băng đang để ở ghế bên cạnh, bỗng hình ảnh một khuôn mặt đàn ông xẹt qua trong tâm trí, cô lắc mạnh đầu, muốn gạt bỏ hình ảnh kia đi, sao đột nhiên cô lại nhớ tới anh cơ chứ?

“Dì út, dì làm sao vậy?” Lam Lam tò mò hỏi.

“Không có... không có gì, dì út vừa mới đứng dậy nên đầu hơi choáng váng, cho nên lắc đầu mấy cái cho tỉnh táo.” Cô chột dạ nói xạo, nghĩ đến thường ngày mình dạy cháu trai phải ngoan, không được nói dối, giờ thì chính mình lại đi nói dối, thật sự là xấu hổ mà.

Nhưng cô cũng không thể nói cho cháu trai biết, bởi vì cô đang nghĩ đến đàn ông, cho nên mới có hành động kì quái như vậy.

Nếu để ẹ thằng bé, cũng chính là chị gái cô biết được, thì cô không tưởng tượng nổi mình sẽ bị “nghiêm hình tra hỏi” đáng sợ đến mức nào.

Cá nhân mà nói, cô thật sự muốn tất cả những đoạn trí nhớ có dính dáng đến người đàn ông kia đều biến mất, lại không lường trước, bóng lưng cao ngạo tịch mịch kia, ngay từ lúc sự phòng bị trong lòng cô vừa hạ xuống, giây sau, đã mọc lên một mầm cây có tên là “tình yêu”. . .

Cô ấy đang làm cái gì vậy?

Đường Huân nhíu đôi lông mày rậm, nhìn chằm chằm Kỷ Trùng Thần cầm dù che mưa, đứng bên cạnh đường lớn để dỗ trẻ con, trên người cô mặc quần đùi, bởi vì ngồi xổm xuống mà sắp làm cho cô bị lộ cảnh xuân.

Anh dừng xe lại, tiếp tục ngồi trong xe quan sát nhất cử nhất động của cô và đứa trẻ.

Cô bé mà cô đang dụ dỗ kia vẫn không ngừng khóc, khóc đến mức khuôn mặt nhỏ bé đỏ hồng, mặc cho cô ở bên cạnh không ngừng dỗ dành, làm đủ loại mặt xấu chọc bé liên tục, vậy mà cô bé vẫn không chịu ngừng khóc.

Mưa, càng lúc càng lớn.

Hạt mưa làm ướt quần áo cô, nhưng cô vẫn cố gắng che mưa cho cô bé, không thềm để ý đến thân thể mình đã sớm ướt đẫm, hơn phân nửa thân thể lộ ra trước mặt người khác.

Có người ngừng lại, nhưng không có ý tiến lên giúp đỡ, ngược lại giống như đang thưởng thức cảnh xuân mỹ lệ cô làm lộ ra.

“Đáng chết!” Đường Huân khê nguyên rửa một tiếng, cảm giác không vui tràn ngập trong lòng.

Anh cầm dù và áo khoác của mình xuống xe, đẩy mấy người đang đứng nhìn ra, đi tới trước mặt cô và cô bé, che mưa và phủ thêm áo khoác cho cô, cũng che đi cảnh xuân.

Anh ngẩng đầu trừng mắt với đám người đang vây xem, đôi mắt lạnh lùng tức giận khiến cho người ta hoảng sợ, đám đông vây xem cũng lập tức vội vàng tản đi, chạy trốn chết, dường như sợ chạy chậm một chút thì sẽ bị anh lôi đi đánh một trận nên thân vậy.

Kỷ Trùng Thần vốn chỉ chuyên tâm an ủi cô bé, căn bản không biết cảnh xuân của mình đã sớm bị lộ ra ngoài, khi áo choàng khoác lên cơ thể mình thì cô mới chậm chạp ngẩng đầu lên.

“A! Là anh à!” Cô vừa mừng vừa sợ kêu lên, không ngờ mình lại được gặp “ân nhân cứu mạng” một lần nữa.

“Mặc áo tử tế vào!” Đường Huân không biết cảm xúc khác thường đang nổi lên từ dưới đáy lòng mình là gì, anh không thể làm gì khác ngoài lớn tiếng ra lệnh cho cô, không muốn cô nhận ra sự khác lạ của anh.

Lời nói của anh làm cô phải cúi thấp đầu, xem một chút quần áo trên người mình, rõ ràng là nhìn xuyên thấu...

“A!” Mãi một lúc sau cô mới giật mình nhận ra cảnh xuân của mình bị lộ, lập tức lấy tay không cầm dù khép lại vạt áo.

Xấu hổ chết mất! Cô vậy mà lại để cho quần áo xộc xệch đứng trước mặt anh lâu như vậy, anh chắc chắn... chắc chắn là đã nhìn thấy vẻ đẹp bên trong của cô rồi! Hơn nữa không chỉ mình anh... mà ngay cả những người xung quanh cũng thế...

Xấu hổ đến quên cả trời nghiêng đất lệch khiến cho cô không dám ngẩng đầu nhìn anh.

Thấy lỗi tai cô đổ lên, đôi chân tuyết trắng vì ngồi xuống vẫn còn lộ ra ngoài váy, Đường Huân không khỏi nhú mày lần nữa, cái loại cảm xúc kỳ lạ này, giống như... . . thứ thuộc về chính mình, lại bị người khác dòm ngó.

“Đứng lên.” Anh không vui nói, thô lỗ kéo tay cô.

Bởi vì ngồi xổm quá lâu, lúc Kỷ Trùng Thần vừa đứng dậy thì cảm thấy hoa mắt, lão đảo ngả về phía anh.

Dường như đã đoán được phản ứng của cô, Đường Huân đưa tay ôm lấy cô, tay còn lại thì che mưa cho cả cô và cô bé.

“Ổn không?” Ngữ khí của anh rất nhạt, nhưng lại không che dấu được sự lo lắng trong đôi mắt.

Kỷ Trùng Thần không cách nào trả lời, chỉ có thể nhắm mắt lại, đợi cho cơn hoa mắt kia qua đi.

Lúc này, cô bé đột nhiên đi lên, ôm lấy chân của cô, cất tiếng mềm nhũn: “Dì ơi... dì ơi...” Nhưng trên khuôn mặt nhỏ nhắn, nước mắt vẫn không ngừng rơi.

Đối mặt với đối thủ mạnh, Đường Huân cũng chưa từng cảm thấy lúng túng, từ khi sinh ra, đây là lần đầu tiên anh gặp loại tình huống khiến mình phải luống cuống tay chân như thế này, anh không biết là nên để cho cô gái lớn đứng vững trước, hay là đỡ dành cô gái nhỏ ngừng khóc trước.

2. Chương 2

Thật may, cô gái lớn đã nhanh chóng đứng vững, bởi vì cô gái nhỏ đang ôm chặt cô.

Kỷ Trùng Thần cố gắng ôm lấy cô bé, sức nặng của cô bé khiến cô cảm thấy mình không thể đỡ nổi.

“Ôi. . . bé ngoan nào, dì. . .” Chữ ‘ôm’ còn chưa nói ra khỏi miệng thì sức nặng trên tay cô đã chuyển tới tay Đường Huân – “Ồ?”

Đường Huân nhìn cánh tay gầy yếu của cô, cô bé được cô bé này mới là lạ.

“Cầm lấy!” Anh đem cây dù to nhét vào trong tay cô.

“A. . . cảm ơn!”

“Lên xe của tôi trước rồi nói.” Anh nhẹ giọng, nâng tay chỉ về chiếc xe màu đen cách đó không xa, cắt đứt lời cảm ơn của cô.

“Dạ!” Kỹ Trường Thần giơ cao dù, đuổi theo bước chân của anh, nhưng bước chân anh rất dài, cô phải chạy mới đuổi kịp tốc độ của anh.

Rất cuộc cô cũng hiểu vì sao bạn thân của mình vẫn nói, đàn ông cao to đẹp trai rất khó theo đuổi, bởi vì bước chân của họ dài như vậy, chân ngắn như bọn cô nhất định là ‘không đuổi theo kịp’.

Cũng không biết là trùng hợp hay do anh nghe thấu được nỗi khổ trong lòng cô mà bước chân thu nhỏ lại. . . ít nhất đối với cô mà nói thì cũng không cần phải chạy vất vả như vậy nữa.

Khó khăn lắm mới đi tới chỗ xe anh đậu, Đường Huân trực tiếp ngồi vào trong ghế lái.

Kỹ Trường Thần thấy thế thì cũng trào lên ghế phụ, đỡ lấy cô bé từ tay anh rồi ôm vào trong ngực.

“Bé ngoan, dì út ở đây rồi, đừng khóc nữa.” Cô giống như một người mẹ dịu dàng đang dụ dỗ bảo bối nhỏ mà mình thương yêu nhất.

“Hai người ở đâu?” Anh khởi động xe, hỏi.

“Ah. . . Anh này. . .” Kỹ Trường Thần phát hiện mình vẫn chưa biết tên của anh.

“Tôi tên là Đường Huân.” Thấy cô đang băn khoăn, anh chủ động nói tên mình.

“Cảm ơn anh, anh Đường, tôi tên là Kỹ Trường Thần.” Dựa vào lễ phép căn bản, cô cũng nói họ tên của mình.

“Anh làm ơn chờ một chút, để tôi hỏi con bé. Bé con, nhà con ở đâu? Dì đưa con về nhà nhé!” Cô cúi đầu, nhẹ nhàng vỗ vỗ cô bé đang nằm trong ngực mình.

Cô ấy không biết cô bé này? Đường Huân có chút kinh ngạc nhưng mày.

Cô bé từ từ ngẩng đầu lên: “Con. . . con ở. . .” Cô bé khóc nức nở, bô bô nói ra một tràng ngôn ngữ ngoài hành tinh. . .

Đường Huân nghe không hiểu thứ ngôn ngữ ngoài hành tinh đó của con bé, nhưng Kỹ Trường Thần lại hiểu được.

“Phiên anh đưa tôi đến. . .” Cô phiên dịch cái thứ ngôn ngữ ngoài hành tinh đó rồi đọc cho anh.

Anh cảm thấy có chút khó tin, nhưng vẫn khởi động xe, chạy thẳng một đường tới địa chỉ nhà của cô bé.

Dọc theo đường đi, trong xe vang lên tiếng đùa giỡn của hai người con gái, một lớn một nhỏ.

“Cô có vẻ thích đùa giỡn với trẻ con nhỉ?” Nhìn dáng vẻ thuần thực của cô, chắc là hay chơi đùa với trẻ con: “Cô là giáo viên mẫu giáo à?”

Nghe vậy, cô nở một nụ cười dịu dàng: “Không, mặc dù có rất nhiều người nói tôi giống giáo viên mẫu giáo, nhưng tôi là chủ tiệm hoa, tôi mở một cửa hàng bán hoa ở gần khu trung tâm thương mại.”

“Hình như cô luôn có biện pháp đối với lũ trẻ?” Anh liếc mắt nhìn cô bé vừa rồi còn khóc sưng cả mắt, bây giờ lại ngoan ngoãn nằm im trong ngực cô.

“Cái này. . . Bởi vì chị của tôi cũng có một đứa con, mà chị tôi lại hay bay ra nước ngoài, cho nên thằng bé đều là do một tay tôi chăm sóc, có thể vì vậy mà tôi luôn có cách dỗ dành trẻ con, hơn nữa, tôi cũng rất thích chơi với chúng.” Nói xong, cô ngượng ngùng cười một tiếng: “Anh Đường hỏi như vậy, chẳng lẽ nhà anh không có trẻ con sao?”

“Ừ!”

“Thật ra thì lúc đầu, tôi cũng không có cách nào sống chung với chúng, cứ như kiểu. . .” Cô nhẹ giọng kể chuyện lúc mới bắt đầu trở thành dì út, một câu lại một câu, ngay cả cô bé đang nằm trong ngực cô cũng cười lên khanh khách.

“Chẳng qua là quen tay hay việc, anh xem, tôi và con bé bây giờ không phải rất tốt đó sao?” Cô cười cười, đưa tay gầy gầy vào cổ của cô bé khiến cho cô bé sợ nhột mà rụt cổ lại.

Đường Huân vừa lái xe, vừa chú ý đến hành động của hai người, thậm chí lúc đèn đỏ, anh càng nhìn cô không chớp mắt, quan sát cô và cô bé kia đang cười ầm lên.

Anh cảm thấy ba người bọn họ giống như một gia đình đang đi du lịch, mà cô là một cô vợ nhỏ dịu dàng, một người mẹ tốt, còn cô bé kia là cô con gái mà bọn họ yêu thương nhất. . . Anh đột nhiên chấn động, kinh ngạc vì cái suy nghĩ này của mình.

Cô khéo léo phát hiện ra sự khác thường của Đường Huân: “Anh làm sao vậy? Sao đỏ mồ hôi nhiều vậy?” Không kịp suy nghĩ, cô vội lấy tờ khăn giấy ở trên xe, giúp anh lau đi mồ hôi.

Anh giơ tay lên, cầm bàn tay nhỏ bé của Kỷ Trùng Thần, bàn tay mềm mại không xương, ở trong tay anh lại trở nên thật nhỏ bé và đáng yêu.

“Ồ. . .” Kỷ Trùng Thần đỏ mặt, không hiểu sao anh lại cứ nắm chặt tay mình không buông, nhưng cô cũng không rút tay lại, bởi vì anh nắm rất chặt, khiến cho cô có một loại cảm giác an toàn.

Cho đến khi đèn xanh sáng lên, anh mới buông tay cô, đặt trở về vô lăng.

Kỷ Trùng Thần cúi đầu, giả bộ chuyên tâm chơi đùa cùng bé gái, nhưng suy nghĩ lại hoàn toàn đặt trên người người đàn ông bên cạnh.

Cô không kịp thấy rõ vẻ mặt của anh khi đó, cô chỉ biết là, trên tay mình vẫn còn lưu lại hơi ấm của anh, cảm giác này khiến tim cô loạn nhịp.

Bên trong xe, thiếu đi giọng nói dịu dàng của cô, bầu không khí trở nên yên lặng.

“Mẹ. . . mẹ. . .” Khi xe tiến vào dãy phố quen thuộc, cô bé lập tức dán chặt vào cửa sổ, giọng nói trẻ thơ non nớt vang lên.

“Bé con ngoan nào, sẽ sớm tìm thấy mẹ của con thôi.” Tất cả sự chú ý lại bị cô bé trong ngực hấp dẫn, cô cẩn thận ôm cô bé, nhẹ nhàng dỗ dành.

“Mẹ ở đây, mẹ ở đây. . .” Cách một tấm kính, cô bé chỉ tay về phía một người phụ nữ mập mập đang hốt hoảng chạy lại: “Dì, ở đây này!”

Nghe vậy, Đường Huân cho xe dừng lại ven đường.

Xuống xe, cô bé phấn khởi chạy về phía mẹ của mình.

“Mẹ. . . mẹ. . .” Khó khăn lắm mới tìm được nước mắt, thế mà lúc này lại ào ào rơi xuống.

Mẹ của cô bé vừa nhìn thấy con gái mình thì cũng lập tức ôm cô vào trong ngực, khóe mắt đỏ lên: “Đồng Tâm, con lại dọa mẹ rồi, con chạy đi đâu vậy?”

“Con bị lạc, dì và chú đưa con về.”

Mẹ cô bé nghe vậy thì luôn miệng nói cảm ơn: “Cảm ơn hai người đã đưa con tôi về nhà, cảm ơn, cảm ơn!” Bà vừa nói vừa cúi gập người trước mặt bọn họ.

Kỷ Trùng Thần ngăn bà lại: “Chỉ là chuyện nhỏ thôi, cô bé mắc mưa nên bị ướt rồi, chị mau đưa cô bé trở về thay quần áo đi, đừng để bị cảm lạnh!”

Lời nói của cô làm cho Đường Huân nhúm mày.

Cô gái này có biết rằng mình còn ướt hơn so với cô bé kia hay không? Có biết rằng chính mình càng nên về nhà để thay quần áo hơn không? Cô đối xử với người xa lạ còn tốt hơn đối xử với bản thân mình, điều này khiến cho anh không khỏi tức giận.

Mẹ của bé gái sau khi liên tục nói cảm ơn thì mới đưa cô bé trở về nhà.

Chương 2.2

Kỷ Trường Thần cười hì hì vẫy tay với bé gái, sau đó cô xoay người, định nói cảm ơn với người đàn ông bên cạnh mình thì lại bị vẻ mặt âm trầm của anh làm cô phải ngậm miệng.

“Ồ. . .” Sắc mặt của anh như vậy khiến cô có một loại kích động muốn bỏ trốn

“Lên xe!” Đường Huân lạnh lùng nói, giọng điệu như đang ra lệnh.

Cô sợ hãi định ngồi ghế ở phía sau, nhưng thanh âm trầm thấp lại vang lên: “Ngồi trước!”

“Dạ!” Cô ngoan ngoãn đóng cửa xe phía sau lại, leo lên ngồi ở ghế phụ, anh đột nhiên trở nên hung dữ như vậy khiến cô cảm thấy khó hiểu, cô cố gắng nhớ lại có phải là mình đã vô tình làm gì đó khiến anh tức giận rồi hay không?

Đường Huân cũng cảm thấy mình kỳ lạ, nhưng anh lại không thể giải thích được nguyên nhân vì sao.

“Nhà cô ở đâu? Tôi đưa cô về!” Theo bản năng, anh nghĩ tránh xa cô gái nhỏ khiến anh trở nên khác thường như vậy là một quyết định cực kỳ chính xác.

Nghe thế, cô lập tức đọc địa chỉ của mình.

Cô không hề phòng bị mà đọc địa chỉ nhà mình cho anh, điều này khiến Đường Huân cảm thấy không vui, trong lòng thầm nghĩ có phải là đối với người đàn ông nào cô cũng không hề đề phòng như vậy chăng?

Lửa giận trong lòng không khỏi bùng lên, dọc theo đường đi, thậm chí khi đã tới nhà của cô, anh cũng không đáp lại một tiếng nào. Thấy thế, cô vội vàng nói cảm ơn rồi chạy bay đi mất.

Trời đất! Rốt cuộc là anh ta bị làm sao vậy?

“Rắc rắc!” Nghe thấy âm thanh kỳ lạ, Kỷ Trường Thần cúi đầu, lại sững sờ khi nhìn thấy trong tay mình chỉ còn lại vụn vụn một cành hoa, mà bông hoa xinh đẹp lúc này lại đang nằm đơn độc trên mặt bàn bóng loáng, dường như đang cười nhạo cô mất tập trung.

Đây là lần thứ 15 trong ngày hôm nay cô tưới hoa bị hư rồi.

Khẽ than nhẹ một tiếng, cô đặt cành hoa đã bị mình cắt hư xuống, cầm lên một cành hoa hồng khác, cô muốn tập trung một chút, nếu không, những thứ nhỏ bé xinh đẹp này sẽ bị cô hành hạ mất.

Thế nhưng, khuôn mặt của người đàn ông đó lại hiện ra trong đầu: “Rắc. . .”

Lần này chỉ còn lại một nửa cành hoa hồng, rốt cuộc Kỷ Trường Thần quyết định bỏ qua, không muốn tiếp tục hủy hoại thêm bất kỳ bông hoa vô tội nào nữa.

Cô không thể không thừa nhận là mình đang suy nghĩ tới Đường Huân.

Cô cũng không hiểu, tại sao mình cứ mãi suy nghĩ về một người đàn ông mới chỉ gặp mặt có hai lần, nhưng cô không thể làm gì khác mà chỉ nghĩ về anh, thậm chí, buổi tối đi ngủ cũng có lúc nằm mơ thấy anh.

Chả trách người ta vẫn thường hay nói, ban ngày suy nghĩ nhiều, ban đêm nằm mộng, mà cô đang ở trong hoàn cảnh này.

Nhưng nghĩ về ngày hôm qua, lúc bọn họ chia tay, sắc mặt anh âm trầm, khiến cho cô cảm thấy bị tổn thương, cô thật sự không biết mình đã chọc giận anh lúc nào, hơn nữa cũng không biết mình đã làm sai điều gì, nói sai cái gì mà khiến anh tức giận như vậy.

Buồn bực đem những cành hoa không thể sử dụng được nữa bỏ vào túi nilon, cô đưa tay vỗ vỗ khuôn mặt của mình, lại một lần nữa tự thuyết phục bản thân đừng nghĩ tới người đàn ông đó nữa.

Cửa kính pha lê bỗng mở ra, chuông gió treo trên cửa phát ra vài tiếng leng keng vang dội dẫn đến sự chú ý của cô.

Cô nở một nụ cười yếu ớt, trước khi thấy rõ mặt người bước vào thì một câu ‘xin chào quý khách’ mang tính chất nghề nghiệp đã được cất lên.

“Xin chào. . . A! Chị, Lam Lam!” Vừa nhìn thấy chị gái và cháu trai của mình, cô cao hứng cười tít mắt.

“Dì út!”

Mấy ngày rồi không gặp, Lam Lam trông thấy dì út thì vui tới mức chạy vọt về phía cô, sà vào trong lòng cô, hít lấy hương thơm dịu nhẹ: “Dì út, Lam Lam rất nhớ rất nhớ dì!”

“Ừ! Dì út cũng rất nhớ Lam Lam!” Ôm chặt cháu mình, cô dịu dàng hỏi: “Hôm nay con không đi học sao? Đạo này có còn nghịch ngợm hay không?”

“Không có không có, Lam Lam rất ngoan rất ngoan, không tin dì hỏi mẹ xem!”

Kỷ Thanh Lam tức giận trừng mắt nhìn hai người giống như tình nhân chia cách lâu năm: “Thế nào? Không tiếp tục coi tôi là người vô hình nữa à?”

“Ồ, mẹ!”

“Chị. . .”

Hai người biết lỗi, không hện mà cùng trưng ra vẻ mặt đáng thương, hai đôi mắt ướt chớp chớp như muốn xin lỗi khiến Kỷ Thanh Lam không biết làm gì, chỉ cảm thấy buồn cười.

“Được rồi, tôi biết người ta không thích mình, tôi đi là được rồi!”

“Chị! Em không có ý này!” Tưởng chị mình giận thật, Kỷ Trùng Thần vội vàng chụp lấy ống tay áo của chị, lúi lúi kéo kéo.

Thấy dáng vẻ này của cô, Kỷ Thanh Lam không nhịn được mà bật cười, con bé này, chọc nó lúc nào cũng vui như vậy, khiến mình lúc nào cũng muốn trêu chọc nó.

“Chị!” Phát hiện mình đang bị trêu chọc, Kỷ Trùng Thần trợn to mắt.

“Chị nói này Thần Thần, em đừng trợn mắt nữa, cho dù em có trợn to cỡ nào cũng chẳng đáng sợ đâu, lại còn giống như đang làm nũng nữa chứ!” Đưa tay xoa đầu cô, Kỷ Thanh Lam cười cười trêu chọc.

Lần này, Kỷ Trùng Thần không biết phải nói gì nữa rồi.

“Ồ? Sao lại biến thành như vậy?” Tốt bụng bỏ qua cho em gái, tầm mắt của Kỷ Thanh Lam lại chuyển đến mớ hỗn độn trên bàn.

“Chỉ còn mỗi cảnh thôi!” Lam Lam cũng cầm lên một cảnh hoa, quơ quơ trước mặt.

Kỷ Trùng Thần bỗng dưng đỏ mặt, vừa nhìn thấy chị gái và cháu trai của mình, cô đã quên tiêu diệt đồng ‘chứng cứ’ này, bây giờ chứng cứ đã bị phát hiện, cô chắc chắn có thể khẳng định, chị cô nhất quyết sẽ tra hỏi nguyên nhân tới cùng.

Quả nhiên. . .

“Tại sao lại thất thần?” Kỷ Thanh Lam hiểu rất rõ năng lực của em gái mình, em gái cô từ nhỏ đã yêu thích hoa cỏ, làm sao có thể nhẫn tâm hành hạ những cảnh hoa mềm mại này, chỉ trừ khi nó mất tập trung.

Nhìn chị gái lớn hơn mình mười tuổi, Kỷ Trùng Thần chưa bao giờ có thể nói láo trước mặt chị gái, thế nhưng, bảo cô đi nói với chị gái rằng mình thất thần chỉ vì một người đàn ông, cô thật sự là không mở miệng được.

“Nghĩ tới đàn ông à?” Kỷ Thanh Lam đột nhiên lên tiếng hỏi, dọa Kỷ Trùng Thần sợ mất hồn.

“Chị. . .chị. . .” Cô muốn hỏi tại sao chị lại biết, nhưng bởi vì quá kinh ngạc, kinh ngạc đến nỗi một chữ cũng không thể nào nói ra được.

Kỷ Thanh Lam cười mập mờ: “Dĩ nhiên là chị biết, em nên nhớ, chị là chị ruột của em nha!”

“Em. . .em. . .”

“Cứ tưởng là em vẫn chưa có gì, haha, nhất định là mẹ sẽ cao hứng chết mất, còn cha thì. . .nhất định là sẽ tức chết!” Vừa nhớ tới vẻ mặt của baba lúc mình xuất giá, Kỷ Thanh Lam lại không nhịn được mà cười khẽ.

“Người đàn ông này như thế nào? Chị có biết anh ta không?”

3. Chương 3

“Chị. . . Thật ra thì em và anh ấy không quen nhau!” Cô than nhẹ một tiếng, kể ra tình cảnh hai lần gặp gỡ với Đường Huân và cả chuyện sắc mặt âm u của anh lần trước.

“Chị, có phải em đã làm sai cái gì hay không? Hay là em đã nói sai điều gì?”

Kỷ Thanh Lam khẽ cười một tiếng, sao cô nghe em gái mình kể mà cứ có cảm giác anh chàng kia đang ghen nhỉ?

“Thần Thần, em thích anh ta sao?” Những cái khác không quan trọng, quan trọng nhất là suy nghĩ và cảm giác của em gái cô.

“Em. . .em. . . em không biết.” Từ trước tới giờ cô chưa bao giờ có cảm giác như vậy, cho nên cô không biết cái loại nhớ nhung này có phải là thích hay không?

Kỷ Thanh Lam chớp mắt vài cái, không tin mình lại có một đứa em gái dần dần như vậy: “Nghe này, Thần Thần, chị chỉ em một cách để xác định có phải mình thích anh ta hay không nhé!”

“Cách gì?” Kỷ Trùng Thần vội vàng hỏi.

Kỷ Thanh Lam cười híp mắt: “Lần sau, khi em gặp lại cậu ta thì hãy đặt tay lên tim mình, nếu cảm thấy tim mình đập mạnh, hơn nữa lúc nói chuyện vừa xấu hổ lại vừa cao hứng thì nhất định là đã thích anh ta rồi!”

“Nhưng . . . Sao nghe cứ như chuyện đùa vậy?” Kỷ Trùng Thần chần chừ hỏi.

“Đây chính là kinh nghiệm của chị đấy! Năm đó chị gặp anh rể của em thì cũng có cảm giác như vậy, nhớ nhưng, vô cùng vui vẻ, thế nhưng lại rất hay xấu hổ, rất muốn nói chuyện với anh ấy nhưng lại sợ anh ấy không để ý tới mình, trái tim còn đập thình thịch thình thịch, cảm giác như có nai con đang nhảy loạn trong đó vậy!”

“Nai con nhảy loạn? Đây là kiểu hình dung gì vậy?” Kỷ Trùng Thần vẫn cảm thấy chị gái đang nói giỡn với mình, chả có chút sức thuyết phục nào.

“Thần Thần, chị ủng hộ em, cố lên!”

“Chị, em cũng chưa chắc là mình thích anh ấy, chị bảo em cố gắng cái gì chứ?” Cô phụng phịu nói, dáng vẻ hết như trẻ con.

“Ồ? Mẹ, không phải là mẹ chuẩn bị đi họp sao?” Lam Lam ngoan ngoãn giúp dì út dọn dẹp xong xuôi, lại đột nhiên tò mò hỏi.

Về mặt Kỷ Thanh Lam đang cười hào hứng, trong nháy mắt lại trở nên trắng bệch: “Chết. . . Mẹ quên mất. . . trời ạ, ông chủ nhất định sẽ làm thịt mẹ mất. . . Thần Thần, Lam Lam, mẹ đi nhé!” Kỷ Thanh Lam mở túi xách lấy bản ghi chép rồi chạy mất.

Kỷ Trùng Thần bất đắc dĩ vẫy tay một cái, đối với tính tình giật kinh phong của chị mình cô đã sớm quen rồi.

“Dì út, phải vứt hết những thứ này đi sao?” Lam Lam xách túi nilon hỏi.

Cầm lấy túi nylon trong bàn tay nhỏ, lại nhìn đồng hồ trên cổ tay, đã gần trưa rồi, cô xoa đầu cháu mình: “Cám ơn Lam Lam đã giúp dì út rất nhiều, để cám ơn Lam Lam, dì út dẫn con đi ăn đồ ăn ngon, được không?”

Vừa nghe thấy được ăn đồ ăn ngon, đôi mắt cậu bé lập tức sáng lên: “Sau khi ăn cơm, Lam Lam có thể ăn bánh ngọt không? Lam Lam thích nhất là bánh ngọt!”

“Được!” Lại xoa đầu cậu bé, cô khoác túi lên, một tay nắm lấy tay cậu bé, một tay cầm túi nylon, hai người cùng nhau rời khỏi tiệm hoa.

Chỉ cô nói nghe thật dễ dàng, cái gì mà khi gặp lại thì hãy cảm nhận một chút, cô và anh gặp nhau hai lần cũng chỉ là tình cờ, cơ hội gặp lại lần thứ ba là rất rất rất nhỏ, cô cũng chẳng trông đợi bao nhiêu.

Nếu như hai lần trước là trùng hợp, vậy lần thứ ba này là sao đây?

Kỷ Trường Thần ngẩng đầu nhìn người đàn ông đang đứng cách đó không xa, cô cảm thấy có chút khó tin.

Anh vẫn mặc một bộ vest đen chỉnh tề như cũ, khuôn mặt dễ nhìn nhưng lại chẳng hề nở nụ cười, cô nghĩ, nếu anh cười lên, nhất định là sẽ khiến không ít phụ nữ điên đảo.

Khi đó, những người phụ nữ đó sẽ giống như cô lúc này, tim đập thình thịch, muốn nói chuyện nhưng lại sợ anh đã sớm quên mình, đến lúc đó chẳng phải là sẽ ngượng chết sao?

“Dì út?” Lam Lam ăn xong phần bánh ngọt của mình rồi mới ngẩng đầu dậy, lại thấy dì út đang ngẩng đầu nhìn về phía trước, ngồi im giống như một tảng đá.

Nghe thấy cháu trai kêu mình, Kỷ Trường Thần lập tức lấy lại tinh thần, cô quay đầu nhìn Lam Lam, gương mặt nhỏ nhắn khẽ ửng hồng: “Lam Lam, sao vậy?” Nếu không phải nhờ Lam Lam gọi cô thì cô không biết mình sẽ tiếp tục nhìn Đường Huân bao lâu nữa.

“Dì út, dì không ăn bánh sao?” Lam Lam không phát hiện ra sự khác thường của cô, cậu bé chỉ đang thêm nhỏ dãi nhìn chăm chăm vào chiếc bánh kem thơm phức đối diện mình.

Về mặt đáng yêu như vậy khiến Kỷ Trường Thần không nhịn được mà bật cười: “Lam Lam muốn ăn không?”

“Dạ có!” Bé không chút nghĩ ngợi, lập tức gật đầu.

Cô quay đầu đi, giả vờ nói: “Nhưng mà, dì út cũng muốn ăn, làm sao bây giờ?” Về mặt của cháu trai như vậy khiến cô thật muốn trêu chọc bé, lại không phát hiện từ lúc cô quay đi thì có một ánh mắt luôn nhìn về phía cô, đem tất cả những hành động của hai dì cháu thu vào trong mắt.

Lần nào gặp cô cũng thấy cô mang theo một đứa bé bên cạnh mình.

Lần trước là một bé gái, lần này là một bé trai, là do trời sinh cô có duyên với trẻ con, hay chỉ là do trùng hợp? Hoặc cũng có thể nói, là anh và cô vô cùng có duyên với nhau?

Đường Huân mua cà phê xong thì cũng không lập tức rời đi mà chỉ ngồi vào một chỗ trống cách đó không xa, nhìn hai dì cháu.

Anh không muốn thừa nhận mình sẽ có tình cảm với một cô gái chỉ mới gặp hai lần.

Anh biết, ngày hôm qua mình tức giận một cách vô lý, nhưng cũng bởi vì cô luôn coi người khác quan trọng hơn bản thân mình, rõ ràng chỉ là một người không quen biết, vậy mà hết lần này tới lần khác cô đều giúp đỡ họ, rõ ràng là cô còn chặt vật hơn so với bọn họ, nhưng vẫn chẳng bao giờ chịu nghĩ mình trước tiên.

Cô là như vậy, thật ngốc.

Anh chưa bao giờ nghĩ mình sẽ thích một người ngốc như vậy, nhất là người như cô, cho dù biết rõ là phí công vô ích, thế nhưng cô vẫn sẽ giúp họ, mà cô như vậy lại hấp dẫn ánh mắt của anh. Thật là tức chết mà!

Anh uống một hớp cà phê, quán cà phê yên tĩnh đủ để anh có thể nghe được cô và bé trai nói chuyện với nhau.

Cậu bé này là cháu của cô, không phải là con trai, biết được điều này khiến anh thở phào nhẹ nhõm.

Cậu bé đang muốn ăn thêm một phần bánh ngọt nữa, thế nhưng trên bàn cũng chỉ còn lại một cái, không đủ cho hai người, anh liền gọi phục vụ, bảo họ đem thêm một cái bánh giống y như vậy đưa cho cô.

Khi người phục vụ làm theo yêu cầu của anh, đem bánh để trước mặt cô thì vẻ mặt kinh ngạc của cô khiến cho anh không nhận được mà khóe môi khẽ cong lên, phản ứng của cô rất thẳng thắn không chút dối trá, đây cũng là một trong những thứ hấp dẫn anh.

Cô ngẩng đầu lên nhìn về phía anh, gương mặt khẽ ửng hồng, cô rất bối rối, không thể nào che giấu tâm tình của mình, vậy nên anh biết rõ, cô cũng có thiện cảm đối với mình.

Nhưng cô thích anh ở điểm nào?

Tiền? Đúng là anh có tiền, nhưng cũng không xa hoa giống như hào môn quý tộc, xuất thân cũng không phải là cậu ấm cô chiêu, hưởng chi, bọn họ chỉ gặp nhau có hai lần, mà anh cũng không hề xuất hiện trên báo, cô không thể nào biết được anh có nhiều tiền hay không.

Bề ngoài? Dáng dấp của anh không tệ, nhưng cũng không thuộc loại đẹp trai tới mức khiến cho người ta nhìn không chớp mắt.

Vậy thì, rốt cuộc là cô thích anh ở điểm nào?

Kỷ Trường Thần chưa bao giờ nghĩ rằng, anh vậy mà lại cho người đem bánh tới đây, cô vừa mừng vừa lo lắng nhìn anh, lại chần chừ không biết có nên đi tới nói với anh một tiếng cảm ơn hay không.

“Dì út, bánh này là chú đó cho Lam Lam sao?” Vừa trông thấy chiếc bánh ngọt thơm phức, Lam Lam mừng rỡ cười híp mắt, nhưng lại nghĩ tới mẹ không cho phép ăn đồ của người lạ, cho nên bé không dám đụng vào, chỉ có thể hỏi người thân duy nhất bên cạnh mình.

“Hả? Ủ đúng rồi!” Bánh đã đưa đến trước mặt, chắc là cho Lam Lam rồi! Kỷ Trường Thần xoa đầu cháu mình, ý bảo bé có thể ăn được, lại ngẫm nghĩ một chút, người ta đã tặng đồ ỉn, theo lễ phép thì mình cũng nên nói một tiếng cảm ơn mới phải.

“Lam Lam ngồi đây chờ dì nhé, dì đi cảm ơn chú ấy!” Sau khi dặn dò Lam Lam, cô hít sâu một hơi, để cho nhịp tim đang đập nhanh ổn định lại một chút, sau đó đi về phía Đường Huân.

“Chào anh!” Vì chào hỏi người lạ cho nên cô hy vọng mình sẽ không mắc phải lỗi gì.

“Ngồi đi!” Đường Huân chỉ vào chiếc ghế đối diện anh.

“Ừm. . . Tôi chỉ tới để nói với anh một tiếng cảm ơn thôi!” Cô lắc đầu: “Lam Lam là cháu ngoại của tôi, nó rất thích bánh ngọt của anh, cảm ơn anh!” Vội vã nói xong mấy câu này, cô dường như là muốn quay đầu bỏ chạy.

“Em có thích không?”

Lời này của anh, khiến cô đang định bỏ chạy thì lại dừng bước.

“Anh đang nói bánh ngọt sao?” Cô cẩn thận hỏi, chắc là anh đang hỏi về chiếc bánh ngọt chứ không phải là đang hỏi cô có thích anh không đúng không?

Trong đôi mắt đen thoảng chút ý cười: “Nếu không phải?” Anh không nhận được mà trêu chọc cô.

Quả nhiên, mặt cô càng đỏ hơn.

“Tôi . . . tôi. . . tôi đương nhiên là đang nói đến bánh ngọt!” Kỷ Trường Thần có chút thẹn quá hóa giận, nhưng giọng điệu nói ra lại rất giống một cô gái nhỏ đang làm nũng, chẳng những không khiến người ta e sợ, ngược lại chỉ cảm thấy cô rất đáng yêu.

“Em bao nhiêu tuổi rồi?” Anh đột nhiên hỏi, bởi vì cô thoát nhìn như chỉ mới hai mươi, nhưng đoán tuổi của phụ nữ không phải là sở trường của anh, vậy nên anh không thể làm gì khác hơn là đành hỏi trực tiếp, anh cũng không muốn phạm tội dụ dỗ bé gái vị thành niên nha.

Nhưng anh vạ lần không thể ngờ, câu hỏi của anh rơi vào trong tai cô lại nghe như đang đùa cợt.

“Anh. . . anh! Tôi đã 24 tuổi rồi!” Kỷ Trùng Thần đỏ mắt, cô nghĩ anh đang trêu chọc hành động ngây thơ, giả giọng giống con nít để làm nũng của cô.

Bởi vì trời sinh cho cô giọng nói nhẹ nhàng, khi nói với âm điệu hơi cao sẽ khiến người khác cho là cô đang giả vờ bắt chước giọng nói đáng yêu của con nít. Nhưng có trời đất làm chứng, cô chưa bao giờ có cái suy nghĩ này, cô cũng rất khó chịu, mặc dù những lời như vậy cô đã nghe nhiều, nhưng không biết tại sao, từ trong miệng anh nói ra lại khiến cô cảm thấy đặc biệt đau lòng.

“Anh thật đáng ghét!” Cô không chú ý dáng vẻ mình bây giờ rất giống bé gái đang làm nũng, chỉ đi thẳng tới bàn mình, nắm tay cháu trai vừa ăn bánh ngọt xong, vội vã rời khỏi quán cà phê.

“Ồ! Tiểu thư, cô chưa thanh toán tiền!”

Người phục vụ định đuổi theo nhưng Đường Huân lại ngăn lại: “Tôi trả cho cô ấy!”

Lấy ví ra trả tiền, sắc mặt u ám của Đường Huân khiến cho phục vụ không nói hai lời liền nhận tiền, thối lại tiền thừa, cũng không dám thở mạnh, chỉ sợ sẽ chọc đến vị khách này.

Đường Huân không rõ tại sao cô lại nói ghét mình, thậm chí còn xoay người bỏ chạy, bây giờ anh chỉ biết, cảm giác này thật con mẹ nó hồng hét rồi!

“Ghét ghét ghét! Tại sao ngay cả anh ấy mà cũng nói mình như vậy?” Kỷ Trùng Thần bực mình suy nghĩ, cô rất muốn làm việc để trút hết phiền muộn trong lòng, tránh ỉn tức nghẹn đến nội thương, thế nhưng hết lần này tới lần khác, tất cả mọi thứ đều đã chuẩn bị xong, hoa cũng đã được bày biện đâu vào đấy, nhưng lại chẳng có một vị khách nào.

Gần đây kinh tế đóng băng, ai nấy đều muốn tiết kiệm tiền, cho nên khách tới mua hoa càng ngày càng ít, nhờ một vài người quen giới thiệu bạn bè đến đây mua hoa, nên tiệm hoa của cô mới có thể miễn cưỡng duy trì đến bây giờ.

Mặc dù biết buôn bán không tốt là chuyện bình thường, nhưng lúc cô cần để ỉn bạn rợn thì lại chả có một vị khách nào, điều này không khỏi khiến cho cô nản lòng nhụt chí.

Lam Lam ngồi trên ghế, vẻ mặt buồn bực nhìn biểu cảm trên mặt dì út thay đổi liên tục, sau khi trở về từ quán cà phê, vẻ xấu hổ trên mặt dì út liền biến thành tức giận, sau đó lại từ tức giận biến thành buồn bực không vui.

Lam Lam quay đầu đi, tiếp tục buồn bực nhìn, khoe mắt lại đột nhiên trông thấy một bóng dáng cao lớn, hả? Đó không phải là. . .

Chuông treo ngoài cửa bỗng vang lên, theo quán tính nghề nghiệp, Kỷ Trùng Thần vừa nghe tiếng chuông thì rất tự nhiên nói: “Xin chào quý. . . O?” Cô mở to mắt, không dám tin nhìn người đàn ông vừa mới đẩy cửa bước vào.

“Là em à!” Cũng kinh ngạc không thua gì cô, nhưng chẳng qua Đường Huân cũng chỉ khẽ nhú mày, không để lộ ra biểu cảm trực tiếp như cô.

“Anh. . .” Nhớ tới vừa rồi mình bỏ chạy trốn chết. . . Không không không! Cô tuyệt đối không thừa nhận đó là bỏ chạy trốn chết, phải là phui tay áo bỏ đi mới đúng, hành động này khiến cho cô ngượng chín mặt, không biết mình phải dùng vẻ mặt nào để đối mặt với anh.

“Thì ra là em mở tiệm bán hoa ở đây!” Gặp lại cô, Đường Huân không tự chủ được mà cảm thấy vui sướng.

“Ừm, anh. . . anh tới mua hoa à?” Nói xong, Kỷ Trùng Thần hung hăng tự gõ vào đầu mình, vào tiệm hoa nếu không mua hoa, chẳng lẽ lại vào mua đồ ăn sao?

Thu hết sự lúng túng của cô vào trong mắt, anh khẽ mỉm cười.

“Ừ, em có thể giúp tôi làm một bó hoa đưa đến địa chỉ này không?” Anh lấy một tờ giấy từ trong ví tiền ra đưa cho cô.

Nhận lấy tờ giấy rồi nhìn một chút, là tòa nhà trung tâm thương mại gần đây, rất gần: “Được, xin hỏi anh muốn loại hoa nào?” Cô hỏi, đáy lòng lại không nhận được mà đoán xem anh sẽ chọn loại hoa nào.

Cho bạn bè? Người thân? Hay là. . . bạn gái?

“Hoa hồng.” Anh không chút nghĩ ngợi đã mở miệng đáp.

Hoa hồng, tượng trưng cho tình yêu cuồng nhiệt, vậy chắc là tặng cho bạn gái rồi?

Thì ra là vậy, anh đã có bạn gái, nhưng cũng đúng thôi, anh cao ráo lại đẹp trai như vậy, giống như là một cổ phiếu dài hạn chất lượng tốt, phụ nữ thông minh đã sớm bám lấy anh không tha, cho nên làm sao anh có thể chưa có bạn gái được?

Tâm tình của cô lúc này còn khó chịu hơn so với lúc anh nghĩ cô giả vờ đáng yêu, trái tim cô giống như bị ai đó bóp nghẹn, vừa đau vừa chua xót.

Khó nén khỏi thất vọng trong lòng, thế nhưng Kỷ Trường Thần vẫn gượng cười: “Anh muốn tặng lúc nào?”

“Chiều thứ sáu được không?”

“Được, tôi sẽ giao cho vị Lương tiểu thư này đúng giờ!”

4. Chương 4

Đường Huân rút thẻ tín dụng để thanh toán, trong lúc cô đang bận rộn, anh cũng tranh thủ quan sát không gian xung quanh, tiệm bán hoa này tuy không lớn nhưng tuyệt đối được trang bị đầy đủ, chẳng trách bạn thân lại nhờ anh đặt hoa tặng cho bạn gái.

Phụ nữ được tặng hoa tươi, chắc là rất vui? Vậy cô là chủ tiệm hoa, ngày ngày đối mặt với hoa cỏ, nếu lại được tặng hoa thì có vui không?

Ổng tay áo đột nhiên bị lôi kéo, anh cúi đầu nhìn xuống, là cháu trai của cô.

“Chào chú, cảm ơn chú đã mời con ăn bánh!” Lam Lam nở nụ cười ngây thơ đáng yêu, chào hỏi trước, cảm ơn sau, dáng vẻ khôn khéo khiến cho người ta không thể nào chán ghét, nhất là nụ cười trên khuôn mặt nhỏ bé lại có vài phần rất giống cô.

“Đừng khách khí!” Ngay cả một người không am hiểu về trẻ con như Đường Huân cũng không nhịn được mà nở nụ cười với cậu bé: “Con không đi học sao?”

“Dạ, hôm nay trường học cho nghỉ một ngày.” Lâu lâu mới được một ngày nghỉ học, Lam Lam vui vẻ không thôi, đáng tiếc lại đúng lúc đi út bận rộn, không thể đưa bé đi chơi khắp nơi rồi.

“Chú à, chú tặng hoa cho bạn gái sao?” Bé nhớ mẹ đã từng nói, con trai sẽ tặng hoa cho cô gái mình thích, thấy Đường Huân đến mua hoa để tặng nên bé mới mở miệng hỏi.

“Không, là bạn chú nhờ đặt hoa để tặng cho bạn gái của chú ấy!”

Kỷ Trường Thần vốn không muốn Lam Lam ồn ào làm phiền đến anh, thế nhưng vừa nghe nói bó hoa kia là anh đặt thay người khác, trong lòng cô lại dâng lên cảm giác vui vẻ nhộn nhạo, tựa như có một viên đá nhỏ vừa rơi vào trong hồ nước vậy.

“Sao bạn chú không tự mình đi đặt? Vậy chẳng phải là bạn gái của chú ấy sẽ càng thêm vui vẻ sao?” Lam Lam lại hỏi.

“Vì chú ấy có chuyện nên mới nhờ chú giúp!” Đường Huân trả lời: “Nhưng mà, chú cũng rất vui vì đã giúp chú ấy!”

“Tại sao? Chú ấy trả tiền công cho chú à?”

“Không, chú ấy không trả tiền công, nhưng mà, chú quả thực không ngờ trên

đời này lại thật sự có chuyện người tốt sẽ được đền đáp.” Đôi mắt đen láy mang theo ý cười nhìn về phía cô gái nhỏ đang nhìn bọn họ nói chuyện.

Chạm đến ánh mắt của anh, sau một hồi đấu tranh giãy giụa, Kỷ Trùng Thần mới ngược mắt nhìn thẳng vào mắt anh.

“Anh... anh đang nhìn cái gì vậy?” Cuối cùng, cô bị anh nhìn đến mắt tự nhiên, đành lên tiếng hỏi.

Dáng vẻ ngượng ngùng của cô không giống như đang giả vờ, hơn nữa, nhinkỹ thì trên mặt cô không hề có phần son, khó trách cô thoát nhìn trong sạch thuần khiết, dáng vẻ như một thiếu nữ chưa trưởng thành vậy.

“Kỷ tiểu thư!”

“Có ạ!” bị anh gọi tên, công thêm vẻ mặt hết sức nghiêm túc, khiến cho Kỷ Trùng Thần có một loại cảm giác giống như ngày bé phải đối mặt với thầy giám thị ở trong trường, cô lập tức đứng thẳng người, vô cùng nghiêm túc đáp một tiếng.

Nhưng tất cả những điều này lại mang tới tiếng cười của Lam Lam và khiến bản thân cô bối rối, còn bên môi anh lại để lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, đẹp trai vô cùng.

Trái tim bỗng chốc đập loạn, giống như bị cái gì đó đập vào, câu nói của chị cô bất chợt vang lên... nai con nhảy loạn.

Chết rồi, hình như cô... đã thích người đàn ông mới chỉ gặp có một vài lần này rồi.

Trong lúc cô đang ảo não thì giọng nói của anh lại vang lên lần nữa, nhưng lần này, lời nói của anh lại khiến cô giật mình, hóa đá ngay tại chỗ.

“Xin hỏi, em đã có bạn trai chưa? Nếu chưa, em có nguyện ý kết giao với anh không?”

Kết giao, là yêu đương sao?

Yêu đương, cũng có nghĩa là thích.

Anh muốn kết giao với cô, vậy có nghĩa là... anh thích cô?

Cô mở to mắt một cách khó tin, dáng vẻ khiếp sợ như vừa mới bị sét đánh.

Bên trong quán cà phê vang lên giai điệu nhẹ nhàng, những vị khách vừa chậm rãi nhấm nháp cà phê, vừa tán gẫu vài chuyện linh tinh.

“Ừm... Chuyện đó...” Kỷ Trùng Thần mở miệng, muốn nói lại thôi.

“Chuyện gì?” Kỷ Thanh Lam nhướng đôi hàng mi thanh tú, hỏi.

Khó có được một ngày mà em gái cô đóng cửa nghỉ ngơi, đương nhiên là cô sẽ dắt con trai theo, bọn họ rất thích Kỷ Trùng Thần nha.

“Em... có bạn trai rồi.” Hít sâu một hơi, cô lấy hết dũng khí để nói ra, thuận tay cầm lên tờ khăn giấy để lau nước vừa mới phụt vào mặt mình.

“Phụt...” Lúc Kỷ Trùng Thần nói những lời này thì cũng là lúc Kỷ Thanh Lam vừa bùng tách cà phê lên miệng khẽ nhấp một ngụm, cô không ngờ em gái mình vậy mà lại thông báo một tin tức “chấn động lòng người” như vậy, khiến cô không nhận được mà phun hết lên mặt Kỷ Trùng Thần.

Sau khi lau xong, Kỷ Trùng Thần bỏ khăn giấy xuống, nhìn chị gái mình đang hoảng hốt vỗ ngực.

“Trời đất, chị, chị không sao chứ?” Nhìn chị gái ho khan kịch liệt như sắp tắt thở tới nơi, Kỷ Trùng Thần sợ hãi hỏi.

“Mẹ, bắn quá!” Lam Lam nhúu đôi hàng mi nhỏ, nhưng bàn tay lại chìa ra tờ khăn giấy ẹ mình.

“Thần Thần, em thật sự có bạn trai? Không phải là đang lừa chị đó chứ?” Kỷ Thanh Lam run rẩy đặt tách cà phê xuống, cầm lấy tờ khăn giấy con trai đưa để lau miệng, dáng vẻ khó tin cứ như trông thấy người ngoài hành tinh đang xâm lấn địa cầu vậy.

“Chẳng phải hai ngày trước em mới nói với chị là em có để ý một người đàn ông sao?”

“Ừm.” Kỷ Trùng Thần giả chết cầm ly trà đá để lên miệng, lại nhớ đến vừa rồi bị nước bắn tung tóe nên cô thả cái ly về chỗ cũng, không muốn uống nữa.

“Là người đàn ông em để ý sao?”

“Vâng.” Chính là Đường Huân.

Kỷ Thanh Lam khiếp sợ như bị thiên lôi đánh: “Thần Thần, thì ra em cũng theo trào lưu tình yêu sét đánh nha, chẳng lẽ, em thiếu đàn ông quá lâu, cho nên mới ‘phát sốt’, mà làm những chuyện như vậy với người ta?”

“Mẹ, không phải phát sốt là nên đi khám bác sĩ sao? Tại sao lại làm chuyện gì nữa? Với lại, chuyện này là chuyện gì?” Lam Lam ngây thơ không nghe ra ác ý trong lời nói của mẹ mình, bé khờ dại nói.

“Bởi vì dì út của con... ô...” Khi người mẹ đang định giải thích cho con trai mình thì lại bị một bàn tay trắng trẻo mềm mại bịt lại.

“Không có gì, Lam Lam, ý của mẹ con là vậy đó, nóng sốt thì phải đi khám bác sĩ, con nói không sai, nếu như thấy trong người không thoải mái thì phải nói cho người lớn biết, biết chưa?” Kỷ Trùng Thần không thể để cho chị gái dạy hư cháu trai của mình, cho nên cô vội vàng che miệng Kỷ Thanh Lam lại, không để cho chị ấy nói tiếp.

Lam Lam gật đầu, tiếp tục ăn bánh ngọt.

Thấy cậu nhóc không hỏi gì nữa, Kỷ Trùng Thần mới buông Kỷ Thanh Lam đang ngộp thở sắp chết ra.

“Chị, chị thấy tụi em tiến triển quá nhanh không? Bọn em chỉ gặp nhau có mấy lần, em căn bản cũng không biết anh ấy, chẳng qua chỉ là có một chút rung động.” Đôi mắt to tròn ngập nước có chút lo lắng.

Kỷ Thanh Lam nghe vậy thì lại nhớ đến một chuyện lúc trước.

Thật ra thì lúc học đại học, Kỷ Trùng Thần đã từng kết giao với một nam sinh, nam sinh kia đối với em gái cô rất tốt, buổi học nào cũng đưa đi đón về, lại còn vô cùng lãng mạn, tâm hồn trong sáng như trăng sao, cho nên dù chưa quen biết bao lâu nhưng Kỷ Trùng Thần vẫn đồng ý kết giao với nam sinh đó.

Mới đầu, nam sinh kia đối với em gái cô rất tốt, thỉnh thoảng còn làm trò cười, khiến Kỷ Trùng Thần vô cùng vui vẻ hạnh phúc, vậy mà, chỉ hai tháng sau, nam sinh kia đột nhiên nói chia tay.

Tình đầu rất đẹp, hơn nữa lại còn khắc cốt ghi tâm, đột nhiên bị bỏ rơi, Kỷ Trùng Thần đương nhiên muốn biết mình đã làm sai điều gì.

Lại không ngờ rằng, thì ra đây chỉ là đánh cược, là thủ đoạn mà một người con trai dùng để lấy lòng một người con gái, Kỷ Trùng Thần chịu cú sốc quá lớn, phải mất một khoảng thời gian mới nguôi ngoai, tuy nhiên, bởi vì tổn thương quá sâu, đến nỗi, đã lâu cô cũng không thấy em gái mình có lấy một người bạn trai nào khác.

Thấy cô đã 25 tuổi mà vẫn chưa có bạn trai, mẹ Kỷ lo lắng ra lệnh cho cô phải đi xem mắt, nhưng rốt cuộc vẫn không có cách nào bán cô ra ngoài.

Về phần Kỷ Thanh Lam, mặc dù không nói ra khỏi miệng, nhưng đối với cô em gái duy nhất của mình, sao cô có thể không muốn nó gặp người đàn ông tốt? Vì thế, rất nhiều lần cô đã âm thầm vô tình hay cố ý giới thiệu cho Kỷ Trùng Thần một số ‘phiếu cơm lâu dài’ ở trong công ty mình, nhưng kết quả cũng giống như mẹ Kỷ, đều rước lấy thất bại mà thôi.

Đang lúc hai người còn cho là bởi vì Kỷ Trùng Thần chịu tổn thương quá lâu mà từ nay về sau sẽ không có bạn trai nữa, thì cô em gái nhỏ này lại đột nhiên nói với cô là nó có bạn trai, hơn nữa vừa chỉ gặp người ta có một vài lần, chưa hiểu biết nhiều đã đồng ý kết giao.

Nói thật, Kỷ Thanh Lam muốn khuyên em gái mình đợi thêm một thời gian, khi nào hai người quen biết lâu chút nữa rồi hãy đồng ý, bởi vì cô thấy mỗi lần Kỷ Trường Thần nhắc tới người bạn trai này thì trên mặt ‘ý xuân dồi dào’, là đáng về tiêu chuẩn của cô gái đang chìm trong một tình yêu cuồng nhiệt

Kỷ Thanh Lam hiểu rõ, so với lần trước, lần này em gái cô hăm vào càng sâu hơn.

“Thần Thần, nói cho chị nghe, có phải em thật sự rất thích anh ta không?” Kỷ

Thanh Lam hỏi, cô không thể nào tàn nhẫn chia rẽ bọn họ.

“em ...” Kỷ Trường Thần ngập ngừng một chút, dường như không có lúc nào là cô không nghĩ tới Đường Huân, hầu như mỗi lần nghĩ tới anh, cô đều sẽ mỉm cười vui vẻ, nhớ lại lúc anh nói cô hãy kết giao với anh thì tim cô sẽ đập không ngừng, những cảm giác này, không phải là giả dối, vậy nên, cô gạt đầu thật mạnh.

“Chị, em thật sự thích anh ấy, cho dù anh ấy gạt em, em cũng không sợ.”

Kỷ Thanh Lam đã hiểu rồi.

Ngày trước, lúc cô hỏi em gái có thật sự thích nam sinh kia không thì em gái cô còn chần chừ suy nghĩ, nhưng lần này lại quả quyết như vậy, nghiêm túc như vậy, hơn nữa, còn dũng cảm nói, cho dù bị lừa thì cũng muốn thử yêu người ta một lần.

Kỷ Thanh Lam rất cảm động, bởi vì rốt cuộc em gái cô cũng đã trưởng thành rồi.

“Không sao, cùng lắm thì em còn có chị đây!” tuy nói như vậy, nhưng nếu như người đàn ông kia thật sự dám lừa gạt em gái cô, cô tuyệt đối không bỏ qua cho anh ta.

Năm đó em gái cô bị lừa, mà cô chỉ là một học sinh vô danh, hơn nữa còn đang ở nước Mỹ xa xôi, không có cách nào quay trở dạy dỗ tên nam sinh kia, nhưng bây giờ nếu người đàn ông kia thật sự dám lừa gạt em gái cô, hoặc để cho em gái cô đau lòng, cô nhất định sẽ giúp nó báo thù.

Kỷ Trường Thần gạt đầu, để lộ ra nụ cười ngọt ngào.

“Đã lâu không thấy em quyết tâm như vậy.” Kỷ Thanh Lam xúc động nói: “chị chỉ hy vọng em hạnh phúc, không muốn thấy em phải rơi nước mắt nữa.”

Nghe chị mình nói, một lúc lâu sau Kỷ Trường Thần mới khẽ lên tiếng: “em cũng không muốn phải rơi nước mắt nữa.”

Cô hy vọng Đường Huân không phải là cố ý gạt mình, hy vọng hạnh phúc của mình sẽ không ngăn ngủi tạm bợ như vậy, cũng hy vọng cơn ác mộng sẽ không gặp lại một lần nữa.

“Được rồi, chúng ta nói chuyện cũng mất nửa ngày rồi, chị còn chưa biết bạn trai em tên gì, làm gì nữa?” Kỷ Thanh Lam vội vàng hỏi.

“Anh ấy tên là Đường Huân!”

“Em nói là Đường Huân, Đường trong “Triều Đường” Huân trong “Huân chương” sao?” Kỷ Thanh Lam vừa rồi còn hăng hái, bừng bừng, sau khi nghe đến cái tên này đột nhiên kinh ngạc.

Nhìn phản ứng của chị gái, Kỷ Trường Thần vừa buồn bực lại cảm thấy khó hiểu, nhưng cô vẫn gạt đầu.

Kỷ Thanh Lam khó tin tròn mắt nhìn cô: “Trời ạ, chị còn nghĩ là anh ta thích đàn ông, ai ngờ ... Thần Thần, em vậy mà bề cong thành thẳng đấy!”

Kỷ Trường Thần khó tin tròn mắt, khoa tin hỏi: “Chị chị đang nói cái gì vậy? nếu anh ấy thích đàn ông, tại sao còn kết giao với em? Còn nữa, sao chị lại biết anh ấy thích đàn ông? Chị quen anh ấy sao?”

Kỷ Thanh Lam hít sâu một hơi, “Thần Thần, anh ta là ông chủ lớn của chị!”

Đường Huân là ông chủ của Kỷ Thanh Lam?

Nghe thấy tin tức kinh người này, Kỷ Trường Thần liền trở nên ngây ngốc, đến khi về tới nhà thì trong đầu cô hoàn toàn trống rỗng.

Trước kia cô vẫn thường nghe Kỷ Thanh Lam oán trách ông chủ của mình biến thái cỡ nào, một ngày 24 giờ, làm việc suốt 16 tiếng đồng hồ, rõ ràng đã kiếm được rất nhiều tiền, nhưng công việc cứ như là không đủ, càng lúc càng nhiều, làm hại nhân viên dưới tay anh, bao gồm cả Kỷ Thanh Lam muốn về sớm để chơi với con trai cưng cũng không thể.

Mà quan trọng nhất chính là những tin đồn về anh, những người có tiền bình thường chẳng phải sẽ luôn xuất hiện oanh oanh yến yến bên cạnh, cho dù thật lòng hay moi tiền, thế nhưng, bên cạnh Đường Huân, ngay cả một người để gọi là bạn gái cũng không có, ngoại trừ có một vài nhân viên nữ ở bên cạnh thì ngay cả thư kí anh tin nhiệm nhất cũng là đàn ông.

Còn về phần tại sao lại nói anh đồng tính, thì cũng bởi vì tác phong nghiêm nghị, dáng vẻ cường trực, rất có khí chất của công, mà thư kí vạn năng của anh lại hoàn toàn ngoan ngoãn giống thụ, một cương một nhu thường hay bị đặt chung một chỗ để bàn tán, khiến cho người ta không khỏi hoài nghi vị thư kí kia thật ra chính là người tình mà anh cưng chiều nhất.

Đương nhiên, tất cả những điều này đều do mọi người suy đoán, dù sao thì hai người trong cuộc sống vẫn chưa từng lên tiếng giải thích, để mặc cho tin đồn cứ thế tràn lan.

Kỷ Trừng Thần chưa từng nghĩ tới, thế giới này lại nhỏ như vậy, ông chủ đồng tính trong lời nói của chị gái, vậy mà lại trở thành bạn trai của cô.

Nhưng mà Đường Huân thật sự là đồng tính sao? Anh đề nghị kết giao với cô bởi vì thật sự thích cô hay là che giấu thân phận đồng tính của mình? Nghi vấn kéo tới dồn dập khiến cho cô không khỏi lo lắng.

Nếu như anh chỉ dùng cô để che giấu tai mắt người ngoài, vậy thì cô sẽ rất đau lòng, thật ra thì, chỉ cần nghĩ như vậy thôi, lòng của cô đã rất đau, đau đến nỗi nước mắt như muốn ứa ra rồi.

5. Chương 5

Lấy ra chiếc điện thoại di động xinh xắn từ trong túi, mở danh bạ, ngón tay cô chần chừ không dám ấn xuống, không dám gọi cho anh để xác nhận chuyện này.

Không ngờ, điện thoại di động của cô lại đổ chuông, trên màn hình nho nhỏ hiện lên hai chữ ‘Đường Huân’ và số điện thoại của anh.

Dưới tình huống chưa kịp chuẩn bị tinh thần, cô ấn phím nhận điện thoại nhưng rồi lại giật mình kinh ngạc, cô lỡ tay nhấn phím từ chối, tiếng chuông điện thoại cứ thế mà im bật.

Hít sâu một hơi, cô vịn vịn lần không ngờ mình vậy mà lại phạm lỗi ngu xuẩn như thế.

Cô vô cùng luống cuống, không biết phải làm sao, gấp đến mức sắp khóc, nhưng thật may, điện thoại lại vang lên một lần nữa.

Lần này, cô nhanh chóng ấn phím trò chuyện: “Xin. . . Xin chào. . .” Cô nói nhỏ, lại không phát hiện mình để lộ ra giọng mũi nồng đậm.

Bên kia điện thoại không có chút âm thanh nào.

“Đường Huân?” Cô gọi một lần nữa, anh im lặng khiến cô cảm thấy bất an, không thể không suy đoán, có phải tiếp theo anh sẽ nói với mình, chuyện kết giao chỉ là một trò đùa, cô từng tưởng là thật?

“Em khóc à?” Rốt cuộc thì Đường Huân cũng chịu mở miệng.

“Không có, em không có khóc, anh. . .” Cô cắn môi, do dự không biết có nên mở miệng hỏi anh hay không.

“Không khóc là tốt rồi, anh đang ở. . . dưới lầu nhà em, em có thể ra ngoài được không?” Giọng nói của anh nghe hơi lạ.

Lúc sau anh mới hiểu, thì ra là cô vẫn không tin tưởng anh, ngay lập tức, tất cả những cảm giác căng thẳng và lúng túng đều không cánh mà bay, anh nghiêm túc nhìn cô, lời ít ý nhiều: “Đương nhiên!”

“Anh kết giao với em, là thật . . . thật sự có tình cảm với em, chứ không phải vì muốn che mắt người ngoài sao?” Cô lại hỏi.

Vấn đề của cô, từng câu từng chữ đều khiến anh không cách nào hiểu được, vậy mà anh vẫn lắc đầu: “Công việc của anh rất bận rộn, không có thời gian để chơi trò chơi tình yêu, càng không thể kết giao với người phụ nữ mà anh không thích. Anh muốn kết giao với em, đây đều là sự thật chứ không phải là đang dối gạt em, cũng không phải là đang đùa giỡn với em.” Anh nói vô cùng nghiêm túc, muốn lần này cô hãy tin tưởng anh, đừng nghi ngờ chất vấn anh nữa.

“Thật không?” Lần này, đến lượt cô đỏ mặt, khóe môi không nhịn được mà cong lên, để lộ ra nụ cười ngọt ngào xinh đẹp, thoáng hiện lên vẻ hạnh phúc.

Mấy câu nói này của anh cũng đủ để đánh tan những nghi hoặc và lo lắng trong lòng cô, khiến cô không nhịn được mà cảm thấy mình giống như một kẻ ngốc, buồn lo vô cớ.

Thấy cô cười, anh chưa từng nghĩ mọi chuyện sẽ trở nên dễ dàng như vậy, cảm giác kích động dâng trào khiến Đường Huân làm theo tim mình, ôm chặt cô vào lòng, để cho cô tựa vào ngực mình.

Đầu tiên cô hơi sững sốt, tim đập rất nhanh, tựa vào trong ngực anh, lắng nghe nhịp đập của trái tim anh, sau đó, cô cười càng thêm ngọt ngào, vòm ngực của anh, quả nhiên rất giống như trong tưởng tượng của cô, khiến cho cô tràn đầy cảm giác an toàn, nếu như có thể, cô thật sự muốn cả đời đều ở trong vòm ngực này, để anh ôm cô thật chặt, trân trọng từng li từng tí.

“Anh. . .” Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đang cười đến ngọt ngào, mặc dù anh cảm thấy thật mất mặt, nhưng anh không muốn khiến cô hiểu lầm, cho nên không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt lại, nói: “Anh chưa từng chủ động theo đuổi bất kỳ cô gái nào, cho nên, nếu như anh có làm không tốt thì em hãy nói cho anh biết!”

Kỷ Trùng Thần ngẩn ra, cho là mình nghe lầm, cô chưa từng nghĩ tới, một người thành thực chừng chạc như anh lại chưa từng theo đuổi ai bao giờ, sự thật này khiến người ta rất khó tin, thế nhưng, nghĩ đến nguyên nhân vì sao anh lại nói vậy với mình thì tâm tình của cô không khỏi hưng phấn, hít thở bình thường cũng khó khăn.

“Nếu như anh thật sự muốn theo đuổi em, vậy anh cần phải cố gắng cố gắng cố gắng hết sức mới được, nếu không, em sẽ không cần anh nữa!” Cô ngọt ngào nói, cảm giác bàn tay đang ôm lấy mình càng thêm siết chặt.

“Anh sẽ cố gắng!” Anh kề vào tai cô, buông lời hứa hẹn.

Anh sẽ cố gắng hết sức để khiến cô hạnh phúc.

Giống như anh nói, anh rất cố gắng để theo đuổi cô, mặc dù thoát nhìn anh nghiêm túc như vậy, lạnh lùng như vậy, lại hay mất tích như vậy, nhưng Kỷ Trùng Thần vẫn cảm nhận được tâm ý của anh.

Trái tim như có gì đó đang dâng trào, khiến cô rất vui, nụ cười bên khóe môi không cách nào phai nhạt.

Cắt tỉa những cành hoa rồi tưới nước cho hoa bách hợp, bên trong tiệm hoa ngập tràn hương vị hạnh phúc.

Không biết tại sao, nhưng kể từ sau khi kết giao với Đường Huân, việc buôn bán của cô càng trở nên tốt hơn, khách tới mua hoa cũng đặt hàng nhiều hơn, khiến cô không thể không thuê thêm người để giúp mình một tay.

Người cô thuê là một sinh viên tên là Tiểu Khải, vừa làm vừa học, là người do Đường Huân tìm giúp cô, anh nói nam sinh có thể giúp cô làm những việc nặng, ví như khâu vá gì đó.

“Chị Kỷ, chị lại đang nhớ anh Đường đấy à?” Cầm mấy chậu hoa còn non, Tiểu Khải dừng công việc trong tay, lại thấy đáng vẻ tương tư thâm kín của bà chủ mình, khiến cậu không khỏi mở miệng chế nhạo.

Kỷ Trường Thần lấy lại tinh thần, hai má đỏ ửng: “Cậu đang nói gì đó? Mau đem hai chậu hoa đặt lên trên kệ kia đi, chiều nay sẽ có khách đến lấy đấy!”

Cô giả bộ ra vẻ bà chủ hung dữ, chỉ là một chút khí thế cũng không có, ngược lại chỉ làm cho Tiểu Khải buồn cười không thôi.

Cô tức giận tiếp tục tỉa cành hoa, ngẫm nghĩ một chút, năm ngày nay cô chưa gặp Đường Huân rồi, lần trước gặp nhau, anh có nói là sẽ bay qua Mỹ để công tác một tuần, cô vốn nghĩ một tuần cũng không lâu lắm, ai biết là cô sẽ nhớ anh nhiều như vậy.

Khẽ thở dài một tiếng, đây chính là cảm giác khi yêu nha, có lúc vui, có lúc buồn, có lúc thích thú, có lúc muộn phiền.

Phát hiện mình bắt đầu có khuynh hướng trở nên đáng sợ, Kỷ Trường Thần mau chóng cắt tỉa gọn gàng số hoa còn sót lại, sau đó cắm vào bình rồi bỏ lên trên kệ.

Sau khi sắp xếp và ghi giá lên trên kệ hoa, cô quay trở lại quầy tính tiền, lại nghe tiếng chuông, điện thoại của mình vang lên, cô lấy điện thoại ra nhìn là một dãy số xa lạ.

Hoài nghi nhấn nút trò chuyện: “Alo?”

“Xin hỏi, đây có phải là Kỷ tiểu thư, tôi là tư ký của Đường Huân, tôi gọi điện cho cô bởi vì sáng nay, lúc ông chủ trở về lại đột nhiên sốt cao, sau khi đến bệnh viện thì bây giờ đang nằm ở nhà, nhưng hôm nay có khách hàng quan trọng tới công ty, nên tôi không có thời gian qua chăm sóc cho anh ấy, vậy nên Kỷ tiểu thư có thể qua xem anh ấy một chút được không? Dù sao, ông chủ cũng là bạn trai của cô.” Thư kí Lâm vội vàng nói: “Chìa khóa nhà anh ấy để dưới tấm thảm, khách hàng đến rồi, tôi cúp máy đây!”

“Tút.” Thư kí Lâm cúp điện thoại, cắt đứt âm thanh như súng liên thanh của anh ta, không cho cô một chút thời gian để hỏi thăm tình hình, cũng chẳng đợi cô kịp phản ứng.

Mặc dù anh ta nói nhiều nói nhanh như vậy, nhưng Kỷ Trường Thần vẫn nghe được trọng điểm, lòng cô lập tức quỳnh lên, vội vã cầm túi xách và áo khoác chạy vọt ra ngoài.

“Ồ, chị Kỷ, chị đi đâu đấy? Không phải chị nói chiều nay sẽ có khách hàng tới nhận hoa sao?” Tiểu Khảo đuổi theo, nhưng người đã không còn thấy bóng dáng.

“Chuyện gì mà chạy nhanh vậy nhỉ? Để lại mình mình trông cửa tiệm, chẳng lẽ không sợ mình cướp cửa tiệm của chị ấy sao?” Cậu lắc lắc đầu rồi quay vào trong tiệm, vừa lầu bầu vừa lấy hoa để gói lại.

Lấy chìa khóa đặt dưới thảm, sau khi mở cửa bước vào, Kỷ Trường Thần kinh ngạc phát hiện, người đàn ông lúc này lẽ ra phải nằm ở trên giường, lại đang ngồi trong phòng khách xử lý tài liệu, laptop để lên trên đùi.

Lửa giận đột nhiên bùng lên tràn đầy lồng ngực của cô, đôi mắt cũng không tìm được mà híp lại.

Nghe thấy tiếng mở cửa, Đường Huân cũng vô cùng kinh ngạc, anh vốn còn tưởng rằng thư kí đem giấy tờ đến ình, thế nhưng lại trông thấy cô, khóe môi anh không nhịn được mà lộ ra ý cười.

Bởi vì phải đi công tác, nên bọn họ đã không gặp nhau năm ngày rồi, năm ngày này, mặc dù có điện thoại về cho cô, thế nhưng anh vẫn rất nhớ cô.

Vì vậy, anh đem lịch trình vốn là một tuần giảm xuống còn năm ngày, vì muốn sớm trở về gặp cô, nhưng nào biết anh không cẩn thận lại bị cắm mào, còn sốt cao nữa.

Vì không muốn lây bệnh cho cô nên anh chưa thông báo chuyện mình về nước, vậy mà cô đã biết anh đã trở về, chắc là thư kí đã nói cho cô biết rồi!?

“Em...sao lại tới đây?” Giọng nói khàn khàn, vừa nghe thì biết anh bệnh rất nghiêm trọng.

Không trả lời câu hỏi của anh, cô đi đến trước mặt anh, giật lấy tài liệu trên tay anh, từ trên cao nhìn chăm chăm anh đang ngồi dưới đất.

“Anh đang bị bệnh, tại sao không lo nghỉ ngơi mà còn cố gắng làm việc như vậy?” Kỷ Trùng Thần tức giận, cô giận anh không biết quý trọng thân thể của mình.

Đối mặt với cơn tức giận của cô, đôi mắt đen láy của anh thoáng hiện lên một tia cảm xúc mà cô không thấy rõ, một lúc lâu sau anh mới khàn khàn nói: “Tài liệu này đang cần gấp, anh định xem xong mới đi nghỉ...” Còn chưa nói xong, thế nhưng anh lại không nhin được mà ho khan vài tiếng.

Cô hung hăng nhìn chăm chăm vào anh, rồi lại không nhin được mà xoay người đi vào phòng bếp rót cho anh ly nước.

“Cám ơn em!” Anh cầm ly nước uống một hớp.

“Anh đã uống thuốc chưa?” Bộ dạng này của anh dường như không có chuyển biến tốt, không phải là do bác sĩ ‘rởm’, mà nhất định là do anh không lo uống thuốc và nghỉ ngơi thật tốt.

“Anh để thuốc ở đâu/”

Anh ho khan vài tiếng, sau đó chỉ vào một cánh cửa: “Anh để thuốc trong phòng, trên tủ bên cạnh giường.”

Cô đi vào phòng, thấy bạch thuốc đặt trên nóc tủ, quả nhiên, bên trong không thiếu một viên nào, Đường Huân hoàn toàn không uống thuốc.

Cô cầm bạch thuốc ra khỏi phòng, xông đến trước mặt anh, vốn định mắng anh tại sao lại không uống thuốc, thế nhưng lại trông thấy anh vẫn ngồi dưới đất, tựa lưng vào ghế sofa ở phía sau, đôi mắt nhắm nghiền, có vẻ như rất mệt mỏi.

6. Chương 6

Cô khẽ cắn môi, nhìn anh như vậy, làm sao cô còn có thể mở miệng trách cứ đây?

Kỷ Trùng Thần tức giận bước vào phòng lấy một tấm chăn mỏng đắp lên người anh, anh mở mắt nhìn cô, lại bị cô hung hăng trừng mắt: “Đắp chăn lại, em đi nấu đồ ăn cho anh, ăn xong thì phải uống thuốc rồi nghỉ ngơi, không được làm việc nữa.”

Mặc dù đã từng nghe Kỷ Thanh Lam nhắc tới, nhưng nếu không phải tận mắt nhìn thấy thì cô cũng không thể nào tin nổi, trên thế giới này thật sự có người không để ý tới sức khỏe của mình, liều mạng vì công việc như vậy.

“Thì ra, cũng có lúc em sẽ hung dữ như vậy.” Đường Huân cảm thấy có chút khó tin, bề ngoài trông cô dịu dàng yếu đuối, không nghĩ tới lúc cô tức giận lại hung dữ thế này.

Cô đỏ mặt: “Em vốn luôn hung dữ như vậy đấy!” Kỷ Trùng Thần mạnh miệng nói, không muốn để anh biết cô tức giận vì anh không chịu chăm sóc thân thể của mình.

Nhưng Đường Huân là ai, anh đã có thể dễ dàng đoán ra nguyên nhân khiến cô tức giận, thế nên khóe môi không nhin được mà lộ ra ý cười, nụ cười đó khiến cô cảm thấy lóa mắt.

Trái tim lại đập loạn nhịp rồi, cô gần như là chạy trời chết vào trong phòng bếp.

Bởi vì anh không thường xuyên nấu ăn ở nhà, vậy nên trong nhà không có nhiều nguyên liệu lắm. Kỷ Trùng Thần vất vả lắm mới nấu được một nồi cháo nhỏ.

Bụng thức ăn ra ngoài, trông thấy Đường Huân vẫn ngồi trước ghế sofa, nhưng tài liệu và laptop đều đã được xếp lại.

“Để đó em dọn dẹp cho.” Cô nhíu mày, đặt tô cháo xuống bàn: “Trong nhà anh chả còn cái gì nên em chỉ có thể nấu cháo trứng thôi, anh mau ăn đi rồi nghỉ ngơi.”

“Em cũng ăn chung đi!”

“Không cần, em không đói, anh mau ăn đi!” Cô thúc giục.

Có thể vì thật sự mệt mỏi, nên sau khi ăn hết tô cháo nhỏ và uống thuốc xong, vừa đặt lưng xuống giường thì anh đã ngủ thiếp đi rồi.

Kỷ Trường Thần ngồi xuống mép giường, đưa tay sờ lên trán anh, mặc dù đã uống thuốc nhưng cũng không có tác dụng nhanh như vậy, trán anh vẫn còn rất nóng, cô chạy vào phòng tắm lấy nước rồi lại chạy ra phòng bếp lấy đá, giúp anh giải nhiệt.

Đắp lên trán anh một lần, đến khi khăn nóng thì cô lại ngâm vào trong nước lạnh, sau đó vắt nước rồi lại cẩn thận đắp lại lên trán anh, trong lúc đó lại dứt cho anh uống thuốc, đến khi nhiệt độ trên trán anh không còn nóng đến dọa người nữa, lúc cô giật mình tỉnh dậy thì đã là nửa đêm.

Bây giờ mà trở về thì cũng quá muộn, chưa chắc đã gọi được taxi, hơn nữa. . . Kỷ Trường Thần liếc nhìn người đàn ông vẫn đang ngủ say trên giường, cô không yên tâm khi để anh ở nhà một mình, vì vậy cô quyết định ở lại chăm sóc anh, mệt mỏi thì ra sofa bên ngoài phòng khách nằm nghỉ một chút.

Kỷ Trường Thần không biết mình đã ngủ lúc nào, nhưng đây không phải là vấn đề, vấn đề là, khi cô mở mắt ra thì không phải là đang nằm trên ghế sofa mà là đang nằm trên giường, bên cạnh Đường Huân, hai người đắp cùng một cái chăn, gối cùng một cái gối.

Hơi nóng đáng sợ phả vào người cô, cô còn tưởng rằng mình bị thiêu cháy nên tỉnh giấc.

Cô kinh hoảng một lúc lâu rồi lại thẩn thờ, cô không nhớ là sau khi mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ thì mình lại tự động mò lên chiếc giường ấm áp này của anh, thế nhưng, khi tầm mắt của cô chạm phải ánh mắt đen láy vô cùng tỉnh táo kia thì cả người cô ngay lập tức liền... hóa đá.

“Chào buổi sáng!” Đôi mắt của Đường Huân cong lên, anh mỉm cười, khàn khàn nói câu chào buổi sáng, hoàn toàn tỉnh táo, không có vẻ gì là mới ngủ dậy cả.

Cô xấu hổ không nói được tiếng nào.

Dáng vẻ xấu hổ lúng túng của cô so với dáng vẻ tức giận hung dữ với anh ngày hôm qua đúng là khác nhau một trời một vực, nhưng lại không khỏi khiến anh mỉm cười, trong lòng cảm thấy vô cùng vui vẻ.

“Anh... anh cảm thấy trong người thế nào?” Qua một lúc lâu, sự lo lắng cho thân thể của anh đã chiến thắng sự ngại ngùng, cô nhẹ giọng hỏi, cổ nén cơn kích động muốn nhảy ngay xuống giường.

Trời ạ, bọn họ mới quen nhau chưa được bao lâu, vậy mà đã chung giường chung gối, tốc độ cũng quá nhanh rồi, trái tim cô không đủ lớn để thừa nhận sự thật này.

“Đỡ hơn nhiều rồi, cảm ơn em!”

Anh trả lời xong thì cô lại lâm vào tình cảnh lúng túng, không biết phải nói gì.

“Em... em đã chuẩn bị bữa sáng.” Không ổn rồi, cô xấu hổ muốn bỏ trốn ngay lập tức, không cách nào tiếp tục ở trên giường với anh nữa.

Vừa định rời giường, eo của cô lại bị cánh tay anh ôm chặt, trong nháy mắt không thể cử động, cô vừa xấu hổ vừa muốn giãy giụa, thế nhưng, cô lập tức ý thức được, nếu như cô giãy giụa thì cũng đồng nghĩa với việc cọ xát vào thân thể của anh, Kỷ Trường Thần lại lập tức hóa đá một lần nữa.

“Anh không đói bụng, em nằm với anh thêm chút đi!” Anh siết chặt cánh tay, đem cô ôm vào trong ngực mình.

Mới sáng sớm mở mắt ra đã thấy khuôn mặt xinh đẹp của cô, đẹp đến nỗi anh còn cho rằng mình đang ở trong giấc mộng.

Từ khi có trí nhớ đến giờ, mỗi lần bị bệnh thì cũng chỉ có người giúp việc chăm sóc cho anh, nhưng chăm sóc chẳng qua cũng chỉ vì nghĩa vụ phải làm, chưa một ai cho anh cảm giác ấm áp, chưa một ai thật lòng quan tâm đến anh.

Cô là người đầu tiên, cho nên khi trông thấy cô nằm ngủ trên ghế sofa ngoài phòng khách thì một loại cảm giác xúc động dâng tràn trong tim anh, khiến anh không nhận được mà ôm cô lên giường của mình, sau đó nằm xuống bên cạnh cô, nhìn đáng vẻ ngủ say của cô.

Tiếng tim đập thình thịch quanh quẩn bên tai, Kỷ Trường Thần không biết anh có nghe được hay không, nhưng cô hy vọng là anh không nghe được, như vậy mới khiến cô không cảm thấy bối rối.

“Em có hay bị bệnh không?” Đường Huân đột nhiên hỏi.

Mà Kỷ Trường Thần lại không suy nghĩ sâu xa về vấn đề này, cô lập tức lắc đầu.

Không phải là cô khoe khoang, nhưng từ nhỏ đến lớn cô rất ít khi bị bệnh, cho dù mọi người xung quanh bị bệnh thì cô vẫn có thể vui vẻ chạy tới chạy lui, khiến bọn họ hâm mộ không thôi.

Hơi thở nóng rực, đôi môi anh bất thành linh chạm vào môi cô, Kỷ Trường Thần mở to hai mắt, ngây ngốc giật mình nhìn chằm chằm khuôn mặt anh đang gần trong gang tấc.

Trong mắt Đường Huân tràn đầy vui vẻ, phản ứng không lưu loát của cô khiến anh cảm thấy vừa yêu vừa thương, anh ngừng lại, giọng nói có chút khàn khàn: “Em chưa từng hôn ai sao?”

Anh cố ý hỏi, cố ý muốn nhìn thấy đáng vẻ vừa xấu hổ vừa đáng yêu của cô.

Nhưng, sau khi thấy cô lắc đầu thì lửa giận lại xông lên tới đỉnh đầu.

Trước anh đã từng có người được ném trái ngọt ngào của cô, được nhìn thấy vẻ mặt ngượng ngùng, đáng vẻ lúng túng của cô rồi.

Đôi môi anh lại một lần nữa đặt lên môi cô, nhưng lần này không còn dịu dàng như trước, mà là nụ hôn kịch liệt, nụ hôn nóng bỏng đủ để bùng lên ngọn lửa thiêu đốt cả một cánh rừng, lưỡi của anh chủ động trượt vào, cạy mở hàm răng của cô, dây dưa thật chặt với chiếc lưỡi thơm tho lại có chút luống cuống của cô.

Trừ môi lưỡi đang chạm vào nhau thì Kỷ Trường Thần không còn biết thứ gì khác nữa.

Nụ hôn của anh, rất mãnh liệt, thậm chí còn làm cô thấy đau, cánh tay của anh, vô cùng mạnh mẽ, giống như muốn đem cô khảm sâu vào trong xương tủy, nhưng cô lại không hề cảm thấy chán ghét, không giống như nam sinh lừa gạt cô lúc trước, mỗi lần anh ta hôn cô thì cô lại theo bản năng muốn né tránh, cảm thấy ghê tởm.

Không giống với nụ hôn của Đường Huân, chẳng những khiến cho cô không muốn rời xa, không hề có chút ghê tởm, ngược lại, tay của cô vô cùng tự nhiên mà quàng lên cổ anh, nhút nhát đáp lại nụ hôn của anh.

Tim đập rất nhanh, nhanh đến nỗi khiến cô có cảm tưởng một giây sau nó sẽ vọt ra khỏi cổ họng, thế nhưng, nụ hôn của anh chẳng những càng lúc càng thêm nóng bỏng, mà thậm chí ngay cả bàn tay kia cũng chậm rãi trượt lên trước ngực mềm mại của cô.

Thân thể trở nên căng thẳng, ái dịch nóng bỏng cứ thế tiết ra, cô khó nhận được nước nở thành tiếng, bị bàn tay to lớn đụng chạm khiến cô sợ hãi đến thất thần, mờ mịt đến không thể nghĩ được gì.

Cho đến khi thân thể cảm thấy lạnh lẽo, cô mới hồi phục tinh thần, lại thấy anh đang cầm khăn ướt, giúp cô lau người, cô vừa thẹn thùng vừa lật người lại, úp mặt vào gối.

“Xấu hổ sao?” Đường Huân ghé sát vào tai cô, nhẹ nhàng hỏi, không ngoài dự đoán, cả vành tai cô cũng đỏ lên: “Quay lại nhìn anh, thân thể của em còn có chỗ nào anh chưa chạm vào?”

Lời anh nói quá mức sỗ sàng, hại cô xấu hổ tới mức không dám quay lại nhìn anh, đột nhiên, cô nhớ lại, chỉ có mình cô được hưởng thụ, còn anh lại không được thỏa mãn.

Kỷ Trường Thần sợ hãi quay lại nhìn lên, quả nhiên, bên dưới bộ đồ ngủ rộng thùng thình lại có một chỗ nhô lên.

“Bé ngoan thì không được nhìn đàn ông như vậy, ngoại trừ anh ra, có biết không?” Đường Huân cười khê, giọng nói vẫn còn có chút khàn khàn, ngoại trừ bởi vì bị bệnh thì còn vì ngấm thân thể ngọc ngà thể nhưng lại không được thỏa mãn.

Thấy anh không tiến thêm một bước để thỏa mãn ham muốn của mình, cô hít sâu một hơi: “Anh . . . Anh. . .”

Anh ném khăn ướt xuống, kéo cả người cô ôm vào trong lòng mình, sau đó kéo chăn bông phủ kín hai người.

Cô cảm thấy không mấy thoải mái, muốn tách ra, thế nhưng anh vẫn không buông tay, sau đó lại ghé sát vào tai cô, nói một cách mơ hồ như thể biết rõ cô nghe xong thì sẽ hiểu được, anh nhẹ giọng nói: “Anh. . . anh muốn em.”

Hô hấp nóng bỏng đầy nam tính phả vào tai cô, khiến cô ngồi yên ngay lập tức, hơn nữa, cô lại có thể cảm nhận được bên dưới của anh đang rục rịch. “Nhưng anh sẽ không muốn em trước khi kết hôn.”

Anh tiếp tục nói. Cô kinh ngạc ngẩng đầu, không ngờ anh vậy mà lại là kiểu người tuân thủ nguyên tắc không quan hệ tình dục trước hôn nhân.

Anh dùng sức hôn cô một cái như muốn trừng phạt vì cô không tin tưởng mình: “Anh là con riêng, mẹ anh là người thứ ba, sau khi dụ dỗ ba anh thì mang thai anh. Bà ấy vốn nghĩ như vậy thì sẽ có thể ép ba của anh cưới mình, nhưng không ngờ, ba anh chẳng những không ngoan ngoãn nghe theo, mà lại còn cưới một người phụ nữ khác, sau khi mất hết tất cả thì bà ấy ném anh ở trước cửa nhà ông ấy, sau đó cũng biến mất mãi mãi, không bao giờ... xuất hiện trước mặt anh nữa.”

“Về phần ba anh, đối với ông ấy mà nói, thì đứa con trai này có cũng được mà không có cũng không sao, cho nên ngoại trừ chu cấp nuôi dưỡng anh thì hầu như là chưa từng nói chuyện với anh một lần, trong nhà, anh hoàn toàn không có chút địa vị nào, mặc dù anh mang tiếng là thiếu gia, thế nhưng rất nhiều người giúp việc khinh thường anh, bởi vì anh là con riêng.”

Nghe quá trình trưởng thành của anh, trái tim Kỷ Trùng Thần đột nhiên co thắt lại. Cô cảm thấy đau lòng cho anh là một, nhưng tức giận cha mẹ anh gấp bội phần, trẻ con thì có tội tình gì? Những tội lỗi và sai lầm của người lớn, tại sao lại bắt anh phải gánh chịu?

Khẽ hôn lên trán cô, sau đó anh mới từ từ nói tiếp: “Cho nên anh đã thề, trước khi kết hôn sẽ không chạm vào bất kỳ người con gái nào, tuyệt đối sẽ không để cho người đó có cơ hội mang thai con của anh. Bởi vì anh hiểu, làm con riêng đau khổ biết bao, anh tuyệt đối sẽ không để con mình bước lên vết xe đổ của cha nó, ngày hôm nay anh cho em nợ, một ngày nào đó anh sẽ lấy lại gấp đôi.” Giọng nói của anh nhẹ nhàng, lại phẳng phất mang theo một chút ý cười.

Thế mà, Kỷ Trùng Thần vốn đang đau lòng vì anh bây giờ lại ngây người.

Anh nói trước khi kết hôn sẽ không chạm vào bất kỳ người con gái nào.

Anh nói, chuyện hôm nay, một ngày nào đó anh sẽ đòi lại gấp đôi.

Cô kinh ngạc nhìn anh, sau đó, bên tai lại nghe thấy giọng nói anh truyền đến.

....

“Mặc dù anh biết là vẫn còn sớm, biết là chưa đủ sâu sắc, nhưng Trùng Thần, em có thể suy nghĩ một chút về việc kết hôn với anh không?”

Anh ấy, cầu hôn rồi!

Không có hoa tươi, không có ánh nến, không có rượu vang và bữa tối lãng mạn, mà cô còn đang trần truồng, vậy mà, anh đã cầu hôn rồi.

Kỷ Trùng Thần ngây ngốc thật lâu cũng không có cách nào phục hồi lại tinh thần.

“Không, ta không đồng ý!”

Trong phòng khách của nhà họ Kỷ, cha Kỷ đã trên 50 tuổi đang kích động gầm thét, một tay túm lấy cổ áo của Đường Huân, chuẩn bị đem cái tên con trai đang định “nhúng chàm” con gái ông đá ra khỏi cửa.

Cô con gái mà ông đã khổ công nuôi lớn, từ bé đã vô cùng ngoan ngoãn hiếu thuận, làm sao có thể gả nó ra ngoài nhanh như vậy được, cha Kỷ tuyệt đối không đồng ý, thậm chí còn bảo Đường Huân đợi mười tám năm sau rồi hãy quay lại cưới Kỷ Trùng Thần.

“Cha, cha hãy bình tĩnh trước đã, cẩn thận huyết áp.” Kỷ Trùng Thần ôm lấy cha mình từ phía sau, ngăn cản hành động thô bạo của ông.

“Ta phải bình tĩnh như thế nào? Nó muốn cưới con! Nó muốn cưới con đó!” Cha Kỷ rống lên cứ như không phải là Đường Huân muốn kết hôn với con gái ông mà là đang định bán con gái ông vậy.

“Lão già, ngồi xuống!” Mẹ Kỷ cười đến vô cùng hiền lành, nhẹ nhàng vỗ lên vai chồng mình một cái.

Đường Huân nhìn có chút kinh ngạc, cha Kỷ vốn đang giương nanh múa vuốt giống như kungfu panda vậy mà bây giờ lại vô cùng ngoan ngoãn ngồi xuống ghế sofa tựa như một con mèo nhỏ, thế nhưng ánh mắt hung ác vẫn tiếp tục lăm trề anh.

Đường Huân cảm thấy có chút bất đắc dĩ, thế nhưng anh lại không thể không thừa nhận, nếu như hôm nay đổi lại là con gái mình thì anh cũng sẽ có những hành động hù dọa bạn trai của nó như vậy.

“Cậu Đường, mời ngồi, lão già nhà ta, cả đời chỉ có hai cô con gái, cho nên đều cưng chiều con gái đến vô phép vô thiên, cậu đừng trách ông ấy.” Mẹ Kỷ cười khanh khách chào hỏi anh, tiện tay rót cho anh một tách trà.

“Không sao đâu ạ!” Đường Huân nắm tay Kỷ Trùng Thần, cùng nhau ngồi xuống đối diện cha mẹ Kỷ.

“Cháu hy vọng hai bác có thể đem Kỷ Trùng Thần gả cho cháu.” Anh tuyệt đối không muốn lãng phí thêm thời gian, trực tiếp nói thẳng vào vấn đề.

Sau khi thấy Kỷ Trùng Thần gật đầu thì anh gần như là muốn chạy bay đến nhà cô, xin phép cha mẹ cô để cô gả cho anh ngay lập tức, thế nhưng, bởi vì da mặt cô quá mỏng, đành phải kéo dài thêm một tháng nữa, nên bây giờ anh mới có thể tới nhà cô.

Kể từ sau lần chung giường chung gối kia, thì cái mong muốn mỗi lần vừa mở mắt sẽ được nhìn thấy cô của anh càng lúc càng trở nên rạo rực, thậm chí anh chỉ muốn mỗi đêm đều gặt cô đến nhà mình, sau đó giữ cô lại qua đêm để thỏa mãn khao khát của bản thân.

Mặc dù gặp cô thì cũng đã thỏa mãn cái mong muốn mở mắt ra sẽ được trông thấy cô rồi, nhưng mà thế này cũng là một thử thách lớn đối với sự kềm chế của anh.

7. Chương 7

Anh có thể cảm giác được sự tự chủ của mình càng ngày càng kém, có nhiều lần anh gần như đã quên mất yêu cầu của bản thân, bởi vì đáng về động tình của cô quá mức mê người, bây giờ anh đã không thể nào bảo đảm mình có thể trụ vững đến cửa ải cuối cùng.

Cho nên, anh không muốn chờ đợi thêm nữa mà trực tiếp mang lễ vật đến nhà họ Kỷ để cầu hôn.

“Cậu Đường, cậu không cảm thấy, cậu và Thần Thần nhà chúng tôi chỉ mới quen biết được vài tháng, còn chưa đầy nửa năm mà đã quyết định kết hôn với nó nhanh như vậy, có phải đã quá vội vàng, giống như chuyện đùa không? Tôi hy vọng cậu biết rằng, Thần Thần nhà chúng tôi là một cô gái tốt, đáng để người khác quý trọng và yêu thương, nếu như cậu chỉ vì kích động nhất thời khiến cho đầu óc mê muội, vậy thì xin hãy trở về đi!” Trên mặt mẹ Kỷ vẫn luôn mang theo nụ cười ôn hòa, thế nhưng Đường Huân lại không có cách nào cười nổi.

Mặc dù thoát nhìn, cha Kỷ là chứng ngại lớn nhất của anh, thế nhưng sự thật không phải vậy, mẹ Kỷ hiền từ trước mặt này mới thật sự là người nắm giữ quyền sinh sát trong tay, nếu như anh muốn kết hôn với Kỷ Trùng Thần thì trước hết phải có sự đồng ý của mẹ Kỷ mới được.

“Cháu hiểu rất rõ mình đang làm gì!” Anh vô cùng nghiêm túc nhìn cha mẹ Kỷ, nói: “Mặc dù cháu đối với Trùng Thần là vừa thấy đã yêu, cũng thật sự là quen biết chưa được bao lâu, nhưng cháu hiểu rất rõ, cháu thích cô ấy, cô ấy là cô gái mà cháu vẫn luôn tìm kiếm. Cháu biết, cô ấy là một cô gái rất tốt, đáng giá được quý trọng, cháu sẽ dốc hết sức lực để yêu thương và bảo vệ cô ấy, tuyệt đối sẽ không để cho cô ấy phải chịu bất kỳ một tổn thương nào.”

Kỷ Trùng Thần nghe vậy thì vô cùng cảm động.

Đường Huân không phải là người chỉ biết nói ngoài miệng, anh sẽ đối xử với cô thật tốt, sẽ làm cho cô vui vẻ hạnh phúc, thế nhưng những điều này anh lại chưa bao giờ nói ra.

Vậy mà hôm nay, anh lại nói ra trước mặt cha mẹ cô.

Mẹ Kỷ nhìn anh, một lúc lâu sau mới lên tiếng: “Gia đình cậu có đồng ý hôn sự của hai người không?”

Không phải là bà tự hạ thấp gia đình mình, thế nhưng nhà họ Đường không phải chỉ là một gia tộc nhỏ tầm thường.

Mẹ Kỷ đã từng nghe Kỷ Thanh Lam nói, nhà họ Đường là một gia tộc lớn, một gia tộc giàu có, người có tiền mà kết hôn, trên cơ bản chính là phải môn đăng hộ đối, mà nhà họ Kỷ bọn họ cũng chỉ là một gia đình khá giả bình thường, tuyệt đối sẽ không thể nào lọt vào trong mắt nhà họ Đường.

“Tôi không hy vọng Thần Thần bước chân vào nhà họ Đường, nó sẽ phải chịu áp lực rất lớn.” Mẹ Kỷ hàm súc nói.

“Đó không phải là vấn đề.” Đã lường trước được sự việc, Đường Huân trả lời chắc như đinh đóng cột.

“Sau khi cháu và Trùng Thần kết hôn thì sẽ không ở lại nhà họ Đường, trên thực tế, cô ấy cũng không phải tiếp xúc với người nhà họ Đường, cho dù cháu có mời bọn họ tham dự hôn lễ thì cũng chưa chắc là bọn họ sẽ xuất hiện, bởi vì cháu là con riêng, bọn họ không quan tâm tới sống chết của cháu.” Đây là một sự thật không để nào lừa gạt bọn họ quá lâu, cho nên Đường Huân cũng nói thẳng.

Vốn tưởng rằng, cha Kỷ mẹ Kỷ sẽ bởi vì anh là con riêng mà cảm thấy không vui, không ngờ cha Kỷ vẫn đang trừng mắt nhìn anh, bây giờ lại không trợn mắt nữa, còn mẹ Kỷ thì hơi giật mình rồi lại giật đầu một cái.

“Vậy những người đó không đến cũng tốt, tránh rủi ro cho hai đứa, vậy cậu mau chọn ngày đi!”

Tình huống thay đổi đột ngột khiến cho Đường Huân có chút khó tin.

“Cậu không sai, sai lầm là ở cha mẹ cậu, cậu không cần lo lắng bởi vì mình là con riêng mà chúng tôi không gả Thần Thần cho cậu.” Như đã nhìn thấu được sự kinh ngạc của anh, cha Kỷ mở miệng, cũng không còn nổi giận dưng dưng giống như trước nữa: “Mặc dù tôi không muốn Thần Thần phải lập gia đình sớm như vậy, nhưng nếu là cậu. . . cậu phải bảo đảm sau khi kết hôn, mỗi tuần đều phải trở về đây.”

“Lão già, ông thật là, sao lại bắt chúng nó tuần nào cũng phải về đây? Lâu lâu rảnh trở về là được rồi.” Mẹ Kỷ cười trách móc cha Kỷ.

Tình cảnh này khiến đầu óc vẫn luôn thông minh sáng suốt của Đường Huân bây giờ có chút trì độn, tình tiết cũng trở nên quá nhanh rồi, anh hoàn toàn không theo kịp.

Lúc rời đi Kỷ Trùng Thần mới nói với anh: “Thật ra thì mẹ em cũng là con riêng, cho nên bà rất hiểu nỗi khổ đó, hiểu được cảm giác muốn có một gia đình của riêng mình, cho nên bà sẽ không ngăn cản chun gs ta, còn ba em thì chỉ cần mẹ em đồng ý. ông ấy cũng sẽ không ngăn cản nữa”

Đường Huân đã hiểu nghi hoặc cũng đã được giải đáp, chẳng qua là....

“Nếu không ngăn cản, tại sao muốn chúng ta đính hôn trước nửa năm rồi mới kết hôn?” Anh thật sự không thể chvlo đợi thêm được nữa, muốn ngày mai phải cưới cô về nhà ngay lập tức.

“Bởi vì em cảm thấy, thời gian chúng ta quen nhau quá nhanh, cũng quá ngắn, có nhiều chuyện chúng ta không thể xem thường, em không muốn sau này anh sẽ hối hận vì đã cưới em, vậy nên chúng ta cứ thử sống

chung một khoảng thời gian rồi hãy quyết định, coi như là vì em được không?” Cô ngước đôi mắt ngập nước, nhìn anh khẩn cầu.

Bị đôi mắt ngập nước dịu dàng của cô nhìn như thế, làm sao anh có thể cự tuyệt đây?

“Muốn anh đồng ý cũng được, từ hôm nay trở đi em phải dọn đến sống chung với anh”

Anh là thương nhân, vậy nên khi trao đổi điều kiện phải có lợi ích chứ.

“Chuyện này....” Kỷ TRùng Thần không ngờ anh lại yêu cầu như thế, cho nên cô hết sức luống cuống: “Có ổn không? Anh không sợ...”

Hai gò má của cô phồng hồng, nhớ đến lần trước ngủ lại nhà anh, hai người bọn họ suýt chút nữa đã lau sừng cướp cò rồi, cho dù không làm được tới bước cuối cùng, nhưng cái gì nên làm thì bọn họ cũng đã làm hết rồi.

“Không sợ.” Anh nhanh chóng trả lời, mặc dù biết sẽ hành hạ bản thân, nhưng khát vọng được chung sống với cô lại không có cách nào che giấu: “Chỉ cần em đồng ý, sao nào? Nếu không, bây giờ anh quay lại nói với ba mẹ, ngày mai chúng ta đi đăng kí trước.”

Anh.... Thật là, sao có thể ỷ hiếp em như thế chứ?”

Cô bủi môi, giống như bị ăn hiếp, nhưng cũng không vì sự bá đạo này mà cảm thấy không vui.

Thừa dịp xung quanh không có người, anh cúi đầu hôn lên môi cô: “Mau trả lời anh, nếu không anh sẽ tiếp tục hôn em.” Anh tiếp tục ỷ hiếp nói, biết da mặt của cô rất mỏng, nếu bị ai nhìn thấy thì cô nhất định sẽ không dám ra ngoài để nhìn mặt người khác nữa.

“Anh...Anh...” Môi của anh lại giả vờ hạ xuống, cô lấy tay che miệng anh lại, tức giận gắt nhẹ: “Được rồi, được rồi, người ta hứa với anh được chưa, anh thật là đáng ghét.”

Một câu ‘người ta’ ngọt lịm đã thành công đổi lấy một nụ hôn mãnh liệt hơn vừa rồi.

Thỏa mãn ôm chặt lấy cô gái vừa xấu hổ vừa tức giận vào trong ngực. Đường Huân cười, nụ cười đầy thỏa mãn.

Mặc dù cha Kỷ rất không muốn, nhưng với sự đồng ý ngầm của mẹ Kỷ, ngày hôm sau Đường HUân đã trực tiếp chuyển đồ đạc của Kỷ Trùng Thần vào nhà mình bắt đầu sống chung.

Một ngày của anh chưa bao giờ phong phú và hạnh phúc đến như thế, mỗi sáng sớm vừa mở mắt ra đã có thể trông thấy người anh yêu thương nhất, ăn bữa sáng cô đặc biệt chuẩn bị cho anh, sau đó sẽ đến công ty làm việc. Lúc tan tầm, ngoại trừ một số cuộc xã giao qua trọng ra thì anh đều giao tất cả mọi việc cho thư kí, cũng không làm thêm giờ nữa, chỉ vội vã về nhà để thưởng thức cơm tối do cô nấu, nghe cô kể chuyện nhà.

Kỷ Trùng Thần cũng rất hưởng thụ cuộc sống như thế này, mỗi đêm đi ngủ sẽ cùng đắp chung chiếc chăn bông ấm áp. Lúc ngủ dậy sẽ có người nhìn cô nói ‘chào buổi sáng’ sau đó sẽ đặt một nụ hôn nóng bỏng lên trán cô, buổi tối về nhà sẽ có người lắng nghe cô kể chuyện, những thể nghiệm này hoàn toàn khác hẳn trước kia.

Chỉ duy nhất có một chỗ không tốt chính là, mỗi lần bọn họ cùng nhau nằm trên giường sẽ rất dễ lau sừng cướp cò. Nhớ tới những lần dây dưa vào snags sớm khi mới thức dậy, gò má của cô bỗng chốc ửng hồng.

Nhìn vẻ mặt khổ sở kìm nén của anh, cô cảm thấy hết sức đau lòng, suýt chút nữa quên mất yêu cầu đính hôn nửa năm của mình, cô hung hăng oán giận bản thân, sau này nếu thực sự không thể nhận được nữa thì cô sẽ dùng tay và miệng để giúp anh....

Không biết tại sao cô lại cảm thấy có chút hối hận, bởi vì trong mắt của anh lóe lên tia sáng, giống như đã thú đối bụng lâu ngày, rốt cuộc đã tìm thấy cao lương mỹ vị đặc biệt.

“Chị Kỷ? Chị Kỷ? Chị Kỷ!”

Tiếng kêu phảng phất như tiếng sấm vang lên bên tai, khiến cô giật mình, mau chóng phục hồi lại tinh thần.

“Chuyện gì vậy?” Cô ngây ngốc nhìn khuôn mặt bất mãn của Tiểu Khải.

“Em gọi chị nhiều lần như vậy, chị lại muốn để em hét lên mới để ý tới em, thật là quá đáng mà!” Tiểu Khải nói mà cứ như một người vợ nhỏ bị hắt hủi đã lâu, nói xong còn hít hít lỗ mũi ra vẻ đáng thương.

Kỷ Trường Thần bắt đắ dĩ nhìn cậu, lại bị năng lực giả điên của cậu khiến cho dở khóc dở cười: “Được rồi, xin hỏi ngài Tiểu Khải, ngài dùng tiếng hét chói tai để gọi tôi là có ý gì đây?”

“Ồ, cái này, em định hỏi chị, ngày hôm qua có một vị khách họ Lâm tới đây để đặt một bó ‘tâm đầu ý hợp’, chị đã gói xong chưa? Vì anh ta lại vừa gọi điện thoại, nói rằng sẽ tới lấy ngay bây giờ.” Nói đến công việc, Tiểu Khải lập tức trở nên nghiêm chỉnh.

“Ừ, đã gói xong rồi, để trên kệ kia.” Cô giơ tay chỉ về phía bó hoa hồng kết hợp với hoa hướng dương, hoa hồng tượng trưng cho tình yêu, hoa hướng dương tượng trưng cho câu ‘em thuộc về tôi’, cho nên bó hoa này có tên là ‘tâm đầu ý hợp’

“A, nhắc tào tháo thì tào tháo đã tới rồi.” Tiểu Khải vừa lấy hoa xuống thì đã thấy vị khách họ Lâm kia bước vào.

“Ngài Lâm, hoa của ngài đây, cảm ơn đã ghé tiệm của chúng tôi!”

Tiểu Khải cầm hoa lên, nhưng vị khách họ Lâm kia cứ nhìn chăm chú vào Kỷ Trường Thần, không cầm lấy hoa trên tay cậu, khiến cậu cũng cảm thấy kỳ lạ mà quay đầu lại, lại ngoài ý muốn nhìn thấy vẻ kinh ngạc của Kỷ Trường Thần.

Kỷ Trường Thần có chút kinh ngạc nhìn ‘ngài Lâm’ trong miệng tiểu Khải, cô cho rằng mình sẽ không bao giờ... gặp lại anh ta nữa, thế nhưng hiện giờ anh ta đang xuất hiện trước mặt cô - Nam sinh đã lường gạt cô năm đó.

Vốn nghĩ rằng, nhớ lại những chuyện đau khổ của ngày xưa sẽ khiến cô đau lòng mà rơi nước mắt, thế nhưng một chút cảm giác đau khổ cũng không có, chỉ có chút kinh ngạc khi gặp lại bạn cũ.

Kỷ Trường Thần nở nụ cười nhẹ: “Anh khỏe chứ, đã lâu không gặp!”

Đúng vậy, kể từ khi biết được âm mưu kia, bọn họ cũng chưa từng gặp lại, chớp mắt cũng đã năm năm trôi qua rồi.

“Khỏe... Đã lâu không gặp.” Lâm Chấn Thanh có chút lúng túng, dù sao năm đó đã làm như vậy với cô.

“Thoạt nhìn em có vẻ rất tốt” Anh ta nói có chút khô khan.

“Đúng vậy.” Bởi vì có Đường HƯân, cho nên mỗi ngày cô đều rất hạnh phúc.

“Anh bây giờ vẫn còn quen Hệ Hoa à? Bó hoa này là muốn tặng cho Hệ Hoa sao? Nếu vậy tôi giảm giá cho anh, Tiểu Khải, lấy cho tôi một ít hoa Bách Hợp đến đây.”

Tiểu Khải gật đầu đi về phía sau.

Lâm Chấn Thanh nhìn bóng lưng Tiểu Khải biến mất mới lắp bắp nói: “Không có, năm đó tại anh... Đã chia tay rồi, anh không quen với cô ấy nữa.” Thật sự là như thế, anh ta bị Hệ Hoa lừa giống như một con khỉ, còn gián tiếp làm tổn thương đến Kỷ Trường Thần, nhưng những điều này anh ta lại không dám nói ra.

“Ồ, như vậy cũng không sao anh tặng hoa cho bạn gái, coi như tôi giảm giá cho anh.”

“Bó hoa này không phải để tặng bạn gái.” Theo bản năng, anh ta lựa chọn nói dối, nhìn ‘bạn gái cũ’ đã năm năm không gặp, bây giờ lại trở mã càng thêm xinh đẹp, khí chất khéo léo dịu dàng không ai có thể so sánh được, anh ta phát hiện tất cả những cô bạn gái bên cạnh anh ta đều vô cùng kiêu căng, một ý niệm trong đầu không thể kiềm chế đã dần được hình thành.

“Bó hoa này, anh đặt giúp cha anh, hôm nay là kỉ niệm ba mươi năm ngày ba mẹ anh kết hôn.”

Bước đầu tiên phải lấy được ấn tượng tốt với cô,

“Thì ra là vậy, anh thật có lòng với hai bác”

“ Dĩ nhiên, bọn họ sinh anh ra, nuôi dưỡng anh, công lao vô cùng to lớn”

Anh ta cầm bó hoa, vờ như lơ đãng nói: “Trùng Thần, không biết snags mai em có rảnh không? Đã lâu rồi chúng ta không gặp nhau, ra ngoài ăn cơm, ôn lại chuyện cũ có được không?”

“Thật ngại quá, sáng mai tôi có việc rồi.” Kỷ Trùng Thần từ chối theo bản năng, cô cảm giác sau năm năm gặp lại, anh ta đã thay đổi rồi, khiến cô tuyệt đối không muốn cùng anh ta ôn lại chuyện cũ.

“Sáng mai không được à, vậy tối mai thì thế nào?” Lâm Chấn Thanh vốn cho là cô sẽ đồng ý, thế nhưng cô lại từ chối khiến anh ta có chút chật vật.

Anh ta vẫn còn nhớ rõ, năm đó khi anh ta nói chia tay với cô, nói cho cô biết thật ra việc anh ta theo đuổi cô chỉ là một trò cá cược, cô đã khóc rất thương tâm, hơn nữa vừa nhìn thấy anh ta cô sẽ thất thần, vậy nên Lâm Chấn Thanh cho rằng, Kỷ Trùng Thần vẫn còn cảm giác với anh ta.

“Thật sự rất xin lỗi.” Cô dứt khóa từ chối, hy vọng anh ta biết khó mà lui.

Vậy mà, hy vọng của cô rơi vào hư không, nhìn thấy cô nhẹ nhàng từ chối mình, anh ra cho rằng cô đang chơi trò lật mềm buột chặt:

“Trùng Thần, trở về bên anh đi! Chúng ta làm lại từ đầu có được không?”

Kỷ Trùng Thần chớp mắt mấy cái, một lúc lâu sau mới có thể tiêu hóa hết những lời của anh ta.

“Lâm Chấn Thanh, tôi nghĩ anh chơi trò của năm năm trước cũng đã đủ rồi, bây giờ mọi người cũng đều đã trưởng thành, hy vọng anh đừng đem chuyện này ra đùa nữa được không?”

Sắc mặt của cô trầm xuống, vui vẻ đã không còn.

“Không phải vậy, lần này anh rất thật lòng, không phải trò đùa gì cả!”

“Lâm Chấn Thanh, làm ơn buông tay tôi ra!” Không ngờ anh ta lại chủ động như thêm Kỷ Trùng Thần bị dọa sợ hết hồn, cô giãy dụa tìm cách tránh xa anh ta.

“Lâm Chấn Thanh, có chuyện gì từ từ nói, đừng có động tay động chân, nếu không mời anh lập tức bước ra khỏi đây.”

“Xin lỗi, anh chỉ là quá nôn nóng mà thôi!” Nghe vậy, anh ta không dám tiến lên trước nữa, chỉ đứng xa xa tiếp tục nói: “Trùng Thần, anh biết chuyện năm đó là anh không đúng, anh biết anh sai rồi, em có thể cho anh thêm một cơ hội, chúng ta bắt đầu lại có được không?”

8. Chương 8

Cô nhú mày: “Chuyện này đã qua lâu rồi, tôi không còn để bụng nữa, nhưng mà, chúng ta cũng không thể quay lại, hơn nữa, bây giờ tôi đã có chồng sắp cưới, anh ấy đối với tôi rất tốt, mấy tháng nữa chúng tôi sẽ kết hôn, xin anh đừng nói cái gì mà bắt đầu lại nữa có được không?”

“Trùng Thần, em đừng gạt anh được không?”

Cô trợn to mắt, khó tin hỏi: “Tại sao tôi lại phải gạt anh?”

“Được rồi, cứ cho là em có chồng sắp cưới đi, chẳng lẽ anh so với chồng sắp cưới của em kém hơn sao? Bây giờ anh đang làm quản lý ột công ty đa quốc gia, không bao lâu nữa anh sẽ được thăng lên làm nhân viên phụ trách, tiền đồ rộng mở, ở bên cạnh anh, em tuyệt đối sẽ không phải chịu khổ.”

Kỷ Trùng Thần càng nhú mày chặt hơn, căn bản là không muốn nói gì với anh ta nữa, cô không thể làm gì khác hơn là vội vàng đuổi anh ta đi: “Ngài Lâm, bó hoa này tổng cộng 450 đồng.”

Lại không ngờ, anh ta vẫn không chịu đi.

“Không, Trùng Thần, tốt nhất là em nên suy nghĩ một chút, anh thật sự không thua kém chồng sắp cưới của em đâu.”

Kỷ Trùng Thần hoàn toàn không muốn suy nghĩ, anh ta làm sao có thể không kém hơn Đường Huân? Đối với cô, một đầu ngón tay của Đường Huân cũng tốt hơn anh ta nhiều.

“Chị Kỷ, sao vậy?” Tiểu Khải mang hoa bách hợp ra, vừa thấy cô đứng cách xa Lâm Chấn Thanh, nhúu chặt mày, vẻ mặt giống như sắp không chịu nổi nữa, cậu thông minh như vậy, ngay lập tức đã đoán được nguyên nhân.

“Chị Kỷ, để em đá anh ta ra ngoài!”

“Đợi chút, Tiểu Khải, tôi không sao!” Sau khi trấn an cơn tức giận của Tiểu Khải, cô quay sang nhìn khuôn mặt rầu rĩ của Lâm Chấn Thanh: “Ngài Lâm, tôi đã nói rất rõ ràng rồi, nếu anh còn muốn lấy bó hoa này thì xin hãy thanh toán tiền, nếu không cần thì xin hãy đi đi, chúng tôi còn phải buôn bán.”

“Được rồi, mau trả tiền rồi rút ra ngoài đi, đừng cản trở việc buôn bán của chúng tôi.” Tiểu Khải tức giận muốn xông tới đá cái tên đàn ông này ra khỏi cửa.

Mỗi một lần cậu có chuyện, từ chuyện người cha không ra gì, suốt ngày thiếu tiền cờ bạc, cho tới chuyện mẹ cậu bị bệnh phải nhập viện, đều là Đường Huân giúp cậu giải quyết, hơn nữa lại còn sợ cậu tự ái cho nên đã giới thiệu cậu đến làm việc ở tiệm hoa này, giúp cậu kiếm thêm phí sinh

hoạt, nói gì thì cậu cũng sẽ quan tâm thật tốt đến Kỷ Trùng Thần, coi như là báo đáp sự giúp đỡ của Đường Hân từ trước đến giờ.

“Trùng Thần, anh thật sự hối hận vì lúc đầu đã chia tay với em, làm em bị tổn thương, bây giờ anh thật sự hối hận rồi, em hãy cho anh một cơ hội đi! Chúng ta có thể cùng nhau xây dựng một gia đình nhỏ hạnh phúc, sinh thêm vài đứa con, vậy nên, chúng ta quay lại! Em đừng ở bên cạnh chồng sắp cưới nữa.”

Lâm Chấn Thanh thâm tình chăm chú nhìn cô, thế nhưng dáng vẻ thâm tình này lại khiến Tiểu Khải ruột gan lỏng lẻo.

Chỉ cần nghe vài ba câu thì Tiểu Khải đã biết nguyên nhân anh ta xuất hiện ở đây, cộng thêm vẻ mặt không nhận được của Kỷ Trùng Thần nữa.

Tiểu Khải nhếch môi cười lạnh, lạnh lùng đùa cợt: “Chị Kỷ, có phải tên này bị đụng đầu đến nỗi ngu luôn rồi không? Nếu không thì sao lại nói mấy câu buồn cười như vậy?”

Lâm Chấn Thanh tức đỏ mặt, không cam lòng bị giễu cợt nên đã quên mất phải duy trì hình tượng ‘lịch sự’ của mình, mở miệng mắng to: “Thằng nhãi ranh, nơi này để ày chỗ mồm vào nói chuyện à?”

“Ngài Lâm, mời ngài nói xin lỗi với Tiểu Khải!” Kỷ Trùng Thần nhúu mày, cảm thấy tức giận đối với những lời anh ta mắng Tiểu Khải.

“Tại sao anh phải xin lỗi thằng nhãi ranh này?” Bị kêu tên chỉ trích, Lâm Chấn Thanh không kèm chế được.

“Không cần, lời xin lỗi của anh, thiếu gia tôi đây không nhận nổi, bây giờ anh muốn tự mình rút ra ngoài hay là để cho tôi ném anh ra ngoài?” Tiểu Khải lạnh lùng nói.

“Mày!”

“Tôi cho anh ba giây. Một, hai...”. Chữ ba còn chưa ra khỏi miệng, khóe mắt Tiểu Khải đã trông thấy một bóng dáng quen thuộc.

“Anh Đường! Có người muốn đùa giỡn chị Kỷ!” Tiểu Khải kêu to, chỉ sợ đối phương sẽ không nghe được.

Kỷ Trùng Thần cũng nhìn thấy bóng dáng này, cô lập tức không hề nghĩ ngợi mà vọt lên phía trước, nhào vào lòng người đàn ông vừa mới bước vào cửa.

Ánh mắt Đường Huân rơi vào trên người gã đàn ông mà anh không hề quen biết: “Xin hỏi, anh tìm vợ sắp cưới của tôi có chuyện gì không?” Giọng nói của anh vừa lịch sự lại vừa rét lạnh, khiến cho toàn thân Lâm Chấn Thanh không rét mà run.

“Tôi...”

“Nếu không có chuyện gì, xin mời trả tiền rồi rời đi, tôi nghĩ, tiệm hoa này cũng không có gì hấp dẫn để anh ghé lại một lần nữa.”

Lâm Chấn Thanh lo lắng thở mạnh, vụn vụn lần không ngờ tới lai lịch chồng sắp cưới của Kỷ Trùng Thần lại lớn như vậy, anh ta cũng là thương nhân, đương nhiên biết rõ Đường Huân.

Vội vã lấy tiền từ trong ví rồi để lên bàn, sau đó vội vã cầm hoa rời đi.

“Thật tốt quá! Anh Đường, may là anh đến, nếu không cái tên đáng ghét đó chẳng biết bao giờ mới chịu rời đi!” Tiểu Khải mừng rỡ cười to, mức độ sùng bái Đường Huân lại càng tăng thêm một bậc.

“Tiểu Khải, phiền cậu dọn dẹp hôm nay được không? Dọn dẹp xong thì trở về đi, chiều nay chúng tôi không quay lại đây nữa.” Cảm thấy cô gái nhỏ trong ngực mình muốn lui ra, Đường Huân lại trực tiếp ôm cô vào trong ngực, sau đó dạn dò Tiểu Khải.

“Được, không thành vấn đề, nhưng mà, anh chị định đi đâu à?” Tiểu Khải gãi gãi đầu, bối rối hỏi.

“Chiều nay chúng tôi đi đăng ký kết hôn.”

“A, từ từ... chờ một chút!” Thân thể mềm mại bị ném lên giường, mà thân hình cao lớn không nói hai lời đã đè xuống.

“Không!” Anh lạnh lùng phun ra một chữ, cắt đứt lời cô.

“Đường Huân, anh...” Đôi môi đỏ mọng còn đang muốn nói chuyện, lại bị anh dùng môi mình che phủ.

Người đàn ông lúc nào cũng dịu dàng đối với cô, vậy mà bây giờ lại thô lỗ như vậy, nguyên nhân chỉ có một, anh, ăn, dấm, rồi!

Xế chiều ngày hôm nay, Kỷ Trùng Thần bị Đường Huân vội vã kéo đến cục dân chính ghi danh làm thủ tục, trên đường đi, anh còn điện thoại cho cha mẹ Kỷ, nói bọn họ chạy tới.

Sau khi cha mẹ Kỷ mờ mịt chạy tới thì lập tức hỏi cô đã xảy ra chuyện gì, nhưng cô làm sao mà biết đã xảy ra chuyện gì, dọc đường đi, khuôn mặt anh u ám, chẳng nói nửa câu.

Hơn nữa, rõ ràng là anh đã đáp ứng với cô chuyện đính hôn nửa năm, ai ngờ còn chưa được ba tháng mà anh đã áp giải cô... thật sự là áp giải cô, bởi vì từ đầu đến cuối anh cũng không buông tay cô ra mà đi thẳng đến cục dân chính để đăng ký kết hôn.

Cuối cùng, cha mẹ Kỷ lấy thân phận trưởng bối, bắt anh phải nói, anh mới kể những chuyện phiền phức khi Lâm Chấn Thanh tới tìm cô, lúc kể, anh không hề để lộ ra một chút cảm xúc của mình, thế nhưng cha mẹ Kỷ dù sao cũng đã từng có kinh nghiệm, lập tức đoán được nguyên nhân khác thường của anh.

Sau đó, bởi vì không có sự bảo vệ của cha mẹ Kỷ nên Kỷ Trùng Thần hoàn toàn không thể phản đối mà phải ký tên, đóng dấu, lúc rời đi còn cầm theo một tờ giấy màu đỏ cùng một thân phận mới, bà Đường, vợ của Đường Huân.

Sau khi đăng ký xong, cha mẹ Kỷ, Kỷ Thanh Lam và Lam Lam cùng nhau đi ăn mừng, một chút day dứt vì con gái đã gả đi cũng không có, khiến Kỷ Trùng Thần cho là mình đã bị hất hủi, cha mẹ cô đã sớm muốn gả cô ra ngoài lâu rồi.

Tiếp đó, vừa về đến nhà, cô lại lập tức bị người ta giải quyết.

“Đừng. . . đừng như vậy. . .” Kỷ Trùng Thần vẫn đang cố gắng vùng vẫy giãy chết, anh đã đói khát bao lâu rồi, cho dù cô không hiểu biết nhiều về vấn đề tình dục, thế nhưng cô cũng hiểu rõ, hôm nay, mình khó có khả năng thoát được rồi, cho nên có thể kéo dài bao lâu thì kéo dài thêm bấy lâu.

“Để cho em đi tắm trước đã, cả ngày hôm nay ở ngoài đường rồi.”

Nghe vậy, anh mới chịu ngừng tay, rồi lại bế xốc cô lên, chuẩn bị một màn tắm uyên ương nóng bỏng.

Thật sự là anh đã nhìn quá lâu, cho nên hôm nay cũng không có ý định để cho cô nghỉ ngơi.

Anh vẫn không cho là mình thích ăn dấm, là một người đàn ông hay ghen, thế nhưng, ngày hôm nay, khi biết có người đang tơ tưởng đến cô thì anh chỉ có cảm giác toàn bộ lý trí của mình bị bỏ làm đôi, trong đầu chỉ còn suy nghĩ muốn đem cô danh chính ngôn thuận trở thành bà Đường, chẳng những có thể để cô hoàn toàn thuộc về anh, càng có thể chặt đứt ý niệm của những tên đàn ông khác.

“Đừng đừng đừng. . .” Vào trong phòng tắm thì cô lại lên tiếng ngăn cản: “Em tự tắm được rồi, xin anh đừng!” Cô đáng thương khẩn cầu.

“Trên người em còn có chỗ nào mà anh chưa từng nhìn thấy, chưa từng hôn qua?” Anh thấp giọng hỏi, lại cảm giác tay cô như đang sốt cao, cả người đỏ bừng.

“Đường Huân!” Cuối cùng, cô then quá hóa giận mà khê gầm lên.

Nhìn cô một lúc lâu, Đường Huân mới lui ra, để cô tự tắm một mình, dù sao, đêm còn dài, cô sẽ chạy không thoát, quyết định suy nghĩ coi sẽ dày vò cô thế nào, anh đi đến một phòng tắm khác để tắm rửa, sau đó trở lại trong phòng để đợi cô.

Kỷ Trùng Thần cầm món quà Kỷ Thanh Lam đưa ình, sau đó chạy vào phòng tắm, cô cố gắng kéo dài thời gian lâu nhất, bình thường cô chỉ tắm mười lăm phút, hôm nay kéo dài nửa tiếng đồng hồ đã là cực hạn của cô rồi.

“Con dâu xấu xí cuối cùng

cũng phải gặp cha mẹ chồng, dù sao thì anh ấy cũng đã thấy nhiều lần rồi, không quan trọng nữa.” Sau khi tắm xong, cô đứng trước gương tự cổ vũ mình, sau đó mở hộp quà của Kỷ Thanh Lam, lấy ra một bộ đồ ngủ chất liệu tốt nhất.

Ngay lập tức, trái tim cô suýt chút nữa thì ngừng đập, bởi vì bộ đồ ngủ trong hộp chính là một cái yếm mỏng màu xanh, cái yếm mỏng này mặc vào chỉ để che đi những vị trí quan trọng, còn những nơi khác so với trần như nhộng thì chẳng có gì khác biệt, thật sự vô cùng hấp dẫn.

Nếu như chỉ đi là ngủ bình thường thì cô còn chút dũng khí để mặc bộ đồ này ra khỏi phòng tắm để thay lại bộ đồ ngủ “bình thường” khác, nhưng vấn đề là, anh đang rất có tinh thần, hơn nữa lại còn đang rất “đói bụng” nha.

Cô vội vàng tìm trong phòng tắm xem có gì có thể mặc thay thế bộ đồ ngủ này không, nhưng ngoại trừ vài chiếc khăn tắm nhỏ thì cũng chẳng còn gì cả, chỉ còn mỗi bộ “đồ ngủ” ở trong hộp.

Nếu như cô không mặc, vậy thì cũng chỉ có thể trần truồng đi ra ngoài.

“Trùng Thần, em tắm xong chưa?” Lúc cô đang ở tình thế khó xử không biết phải mặc gì ra khỏi phòng tắm thì bên ngoài cửa lại truyền đến giọng nói của anh.

“Chờ... chờ một chút, em sắp xong rồi.” Trong giọng nói có chút run rẩy, cô bắt đầu hận chị gái mình.

Vốn cùng một cha mẹ sinh ra, sao chị ấy lại âm mưu hãm hại cô? Chả trách lúc Kỷ Thanh Lam đưa cho cô thì trên mặt lại cười mập mờ đến vậy, thì ra là bởi vì mức độ sexy của cái yếm này!

Trần truồng hay là mặc bộ “đồ ngủ” này? Cô bắt đắc dĩ đeo cái yếm lên, cột dây trên cổ và sau lưng, rồi lại cột hai dây cố định ở hai bên quần lót nhỏ, ngược mắt nhìn mình trong gương, cô dường như trở thành một món quà tân hôn ngọt ngào nhất, đang chờ anh tới để khám phá.

“Trùng Thần?” Chờ quá lâu, ngoài cửa lại truyền tới giọng nói của anh, lúc này lại có thêm một chút lo lắng.

“Em... Em không sao!” Đáp lại anh một tiếng, cô hít sâu một hơi, sau đó nhất cổ tác khí (*) mở cửa, tiêu sái rời khỏi phòng tắm.

(*) Thành ngữ “nhất cổ tác khí” dùng để chỉ làm việc gì cũng nên hăng hái tiến lên, nhân lúc hăng say nhất thì làm một mạch cho xong.

Đường Huân đứng ngoài phòng tắm đợi cô một lúc lâu, giờ phút này lại nhìn chăm chăm toàn thân cô ăn mặc mát mẻ, giọng nói cũng có chút hưng phấn.

“Đây là ‘món quà’ mà chị đưa cho em?” Giọng anh khàn khàn.

“Đúng... đúng vậy!” Cảm giác ánh mắt của anh trở nên sâu hơn, cô không nhìn được mà muốn đưa tay che lại, ngăn cản ánh mắt quá mức sỗ sàng này.

“Khó coi lắm sao? Em lập tức đi thay ngay đây!” Cô cười yếu ớt một tiếng rồi xoay người, định đi thay cái bộ “quần áo” này ra.

Nhưng anh lại tóm lấy cổ tay cô, không để cho cô chạy thoát.

“Anh...” Kỷ Trường Thần tròn mắt, không hề chớp mắt nhìn anh.

Kéo cô đến gần mình, để cho cô dán chặt lên người mình, Đường Huân ghé sát vào tai cô, cất lên giọng nói khàn đặc: “Không, không cần thay nữa, bây giờ trông em thật hấp dẫn đến mức anh muốn biến thành dã thú, đè em xuống giường để yêu em, hôn em, vuốt ve em thật nhiều!”

Máu nóng trong nháy mắt vọt lên, bị anh nói trắng trợn ra như vậy, cộng thêm phái nam cứng rắn đang nhô lên, dán sát vào bụng mình, khiến toàn thân cô như bốc cháy.

“Anh... có cần đi tắm trước hay không?” Cô lắp bắp hỏi, muốn cố gắng kéo dài thời gian thân mật này.

“Anh đã tắm rồi, lúc em còn đang trốn ở trong phòng tắm không dám đi ra kia.” Tựa như đã nhìn thấu mảnh khốc của cô, anh đột nhiên ôm ngang cô lên, không cho phép cô trốn tránh nữa mà đi thẳng vào giường lớn, nơi nào đó giữa hai chân trướng đau khiến động tác của anh có chút chậm lại.

“Em không có trốn...” Cô thấp giọng phản bác, nhưng khi lưng chạm xuống giường lớn mềm mại thì giọng nói liền ngưng bật.

Đặt cô nằm xuống giường, thân thể to lớn của anh lập tức đè lên trên người cô: “Đừng sợ, anh sẽ không làm đau em!” Anh khẽ nói, bàn tay lại vuốt ve sau lưng cô, muốn để cô thả lỏng.

Mặc dù lý trí của anh đã cực kỳ nguy cấp, chỉ muốn ngay lập tức đoạt lấy sự ngọt ngào chết người của cô, nhưng nếu anh vội vàng như vậy thì chỉ sợ sẽ dọa đến cô mà thôi.

Bàn tay nhẹ nhàng, chậm chạp lướt trên cơ thể cô, thỉnh thoảng lại vuốt ve xoa nắn trước ngực, thỉnh thoảng lại lướt qua da thịt non mềm trên bụng, khiến cô thở dốc một phen, cảm thấy căng thẳng và sợ hãi khi bàn tay của anh dần dần trượt xuống.

Tiếp đó, bàn tay của anh ngừng ở những nút thắt trên người cô, chỉ vài ba động tác là đã có thể tháo cái yếm xuống, thay vào đó là chiếc lưới nóng bỏng, lướt dọc trên làn da mịn màng, khiến cơ thể của cô càng lúc càng trở nên nóng rực, không khỏi khó chịu mà vận vẹo thân mình.

9. Chương 9

Đầu lưới chậm rãi lướt qua ngọn núi trắng như tuyết, chỉ là chưa hôn lên nhụy hoa xinh đẹp mà thôi.

“A. . ưm. .Huân. .” Cô không nhìn được mà cong người, ngơ ngác nhìn thân thể cường tráng của anh, không hiểu tại sao anh vẫn có thể tỉnh táo như vậy, còn cô lại cảm thấy như sắp phát điên lên rồi.

Anh cười nhẹ vài tiếng, cuối cùng cũng ngậm đóa hoa kia vào trong miệng, vừa mút vừa cắn nhẹ, vừa liếm vừa đảo xung quanh đỉnh, kích thích cảm giác của cô, một tay kéo sợi dây trên quần lót nhỏ, cởi ra, sau đó để người mình ở giữa hai chân cô.

Cô xấu hổ khép hai chân lại, kẹp chặt hông của anh, cũng khiến anh ép về phía mình.

Cô không dám ngược lên nhìn anh, ánh mắt rơi vào vòm ngực bẽn chặc, vòm ngực trần trụi này cũng không phải là lần đầu tiên cô nhìn thấy, nhưng lần nào cô cũng bị ánh mắt màu đồng của anh mê hoặc, cô không biết vòm ngực của những người đàn ông khác thế nào, chỉ biết rằng thân thể anh rất đẹp, khiến cho cô yêu mãi không thôi.

“Ờ anh.” Kéo tay cô đặt lên ngực mình, anh khàn giọng yêu cầu.

Cô len lén nhìn anh một cái, sau đó, bàn tay nhỏ bé bắt đầu sờ loạn ở trên ngực anh, nhẹ nhàng cọ sát, cảm giác này hoàn toàn khác so với sự tinh tế mềm mại của cô.

Đầu ngón tay truyền tới một cảm xúc tê dại, khiến mỗi một lần cô chạm vào da thịt của anh thì hô hấp cũng sẽ tăng nhanh, tim cô đập rộn lên, trên khuôn mặt dần dần ửng đỏ, cô cảm giác mình giống như một miếng bơ bị đun chảy, mềm nhũn, vô lực.

Cô đưa mắt nhìn anh, sự bối rối và luống cuống trong mắt cô khiến lòng anh yêu thương, nhưng anh không muốn bỏ qua cho cô, anh đã đợi lâu như vậy, làm sao có thể bỏ qua cho cô, làm sao có thể buông tha cho cô được?

.....

Anh nói đây là lần đầu tiên của anh, nhưng có người ở lần đầu tiên mà trình độ đã thân kinh bách chiến (*) như vậy sao?

(*) đã trải qua nhiều trận đánh = thành thạo.

Cô hít sâu một hơi, muốn mở miệng xin anh tha thứ, xin anh hãy nhanh lên một chút, đừng hành hạ cô nữa, nhưng vừa mở miệng thì lại bị che lại, tất cả những lời van xin đều không nói ra được.

Tối hôm nay, Đường Huân đã sớm quyết định đòi lại hết tất cả những gì cô đã nợ anh, tất cả đều phải trả lại cho anh.

Cho dù anh muốn cùng cô lăn lộn trên giường mấy ngày, thì ai dám nói gì? Bọn họ bây giờ đã có quyền ân ái hợp pháp, cô là vợ anh, phải có trách nhiệm thực hiện ‘nghĩa vụ’ vợ chồng.

Vì thế, bên trong phòng ngủ, cô dâu phải thực hiện ‘nghĩa vụ’ cùng với chú rể suốt một đêm, đây là ‘nghĩa vụ chân chính’ mà cô bị ép buộc phải thực hiện nha.

Không biết đã ngủ bao lâu, đến khi chuông điện thoại vang lên, đánh thức Kỷ Trùng Thần, nhưng cô vẫn còn mệt mỏi, chưa muốn rời giường,

úp mặt vào gối cọ cọ hồi lâu, cô mới mở mắt, nghiêng người nhìn mãnh nam cởi trần vừa mới bước ra từ phòng tắm... ông xã của cô.

Đường Huân đang định đi đến tủ quần áo thì lại dừng lại, áy náy hỏi: “Anh đánh thức em à?”

Cô mở mắt nhìn không gạt đầu cũng không lắc đầu, chỉ nhìn chằm chằm vóc dáng mê người mà thường ngày anh vẫn giấu đằng sau lớp áo sômi... cơ ngực bẽn chặc, cơ bụng rất đẹp, vóc người ông xã của cô tuyệt đối khiến cho đàn ông phải ghen tị, phụ nữ phải chảy nước miếng, vóc người tốt như vậy khiến cô không kìm chế được mà đưa tay sờ trộm một cái.

“Trùng Thần!” Đường Huân cầm bàn tay nhỏ bé của vợ mình xoa nhẹ lên lồng ngực, trong cổ họng phát ra tiếng nói cảnh cáo có chút khàn khàn.

“Dạ?” Lúc đầu cô còn ngược mắt vô tội nhìn anh, lúc sau, nhìn xuống dọc theo tầm mắt của anh, lại thấy bàn tay ‘không nghe lời’ của mình.

“A!” Cô sợ hãi kêu lên một tiếng, vội vàng rút tay lại, kéo chăn phủ kín đầu, không dám lộ ra nhìn anh.

Nhìn động tác trốn tránh tựa như đà điệu của vợ mình, anh không nhịn được mà cười khê.

“Trùng Thần, em muốn sao?” Anh thấp giọng hỏi, giọng nói khàn khàn mang theo nồng đậm vui vẻ, nếu cô thật sự muốn, anh nhất định sẽ không từ chối, dù sao đây cũng là lần đầu tiên cô chủ động kể từ sau khi hai người kết hôn.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, bọn họ kết hôn cũng đã được ba tháng rồi, trong thời gian này, bọn họ đã tổ chức đám cưới, rồi đi hưởng một chuyến tuần trăng mật.

Ngày ngày trôi qua, anh chỉ cảm thấy mình càng lúc càng giống cô hơn, lệ thuộc vào cô hơn, chính là cái cảm giác không thể sống được nếu thiếu cô, tình cảm đối với cô theo ngày tháng cứ tăng lên, đến mức ngập tràn, cứ cho là lúc vừa kết hôn anh chưa yêu cô, nhưng bây giờ anh có thể khẳng định, anh thật sự yêu cô.

“Không muốn không muốn không muốn...” Cô vội vàng lên tiếng, càng không ngừng lắc đầu, cũng không quan tâm cách một lớp chăn, anh đứng bên ngoài có nhìn thấy hay không.

“Không muốn sao?” Anh lại hỏi.

“Không muốn không muốn, thật sự không muốn!” Cô dùng toàn bộ sức lực hét hổi tai, cô sợ mình sẽ nổi điên mà nhảy dựng lên quát anh: “Chẳng phải anh nói sáng nay có hội nghị sao? Sao còn chưa đi, coi chừng bị muộn đấy!”

“Không đâu!” Cho dù anh không đi thì cũng không sao cả, ông chủ đến trễ thì nhân viên cũng chẳng thể nói gì.

“Em thật sự không muốn sao?” Trên gương mặt anh nở ra một nụ cười dịu dàng yếu ớt, nhưng trong miệng lại thốt ra lời nói không đứng đắn.

“Người ta không muốn mà!” Cô không khỏi để lộ ra dáng vẻ làm nũng của bé gái, khuôn mặt đỏ bừng trở nên kiều diễm.

Anh thấp giọng cười, đưa tay mơn trớn mái tóc rối bời bên gò má cô, rồi lại đặt một nụ hôn nhẹ nhàng lên trán.

“Được rồi, không trêu em nữa!” Nếu còn tiếp tục trêu chọc cô thì anh cũng sẽ không chịu được mà lại tiếp tục cùng cô triển miên trên giường, buổi họp sáng nay sẽ bị huỷ mất.

Đường Huân lưu luyến buông cô ra, đi đến tủ quần áo lấy áo sơmi mặc vào, áo sơmi trắng tinh che đi thân thể trắng kiện mê người, cũng trong nháy mắt biến anh trở về thành một giám đốc lạnh lùng trong lòng mọi người.

Mất đi một cảnh sắc tuyệt đẹp, Kỷ Trùng Thần lặng lẽ thở dài.

“Tối nay về sẽ cho em nhìn.” Anh không cần đoán cũng biết trong đầu cô đang nghĩ gì, bởi vì suy nghĩ của cô vĩnh viễn sẽ phản ánh một cách chân thật nhất ở trên khuôn mặt ngây thơ kia, so với những khuôn mặt giả dối mà anh từng gặp ở trên thương trường, khuôn mặt này của cô lại khiến tim anh đập nhanh không ngừng.

Cô hít sâu một hơi, sao anh biết được cô đang nghĩ gì?

“Đừng dùng ánh mắt này nhìn anh, anh sẽ không kìm chế được.” Bàn tay to che đi đôi mắt cô, Đường Huân dịu dàng nói, vừa dứt lời, môi anh đã đặt lên môi cô.

Lúc này, nụ hôn của anh cũng không phải là nhẹ nhàng khẽ chạm, mà là một nụ hôn rất sâu, môi lưỡi giao nhau vô cùng mãnh liệt.

Cho đến khi lồng ngực của cả hai không còn chịu được nữa thì anh mới nhẹ nhàng buông cô ra: “Anh đi đây, trời lạnh lắm, khi nào em ra ngoài nhớ mặc dày một chút, biết chưa?”

“Vâng, tối nay chúng ta ăn lẩu đấy, anh về sớm nhé!” Cô dịu dàng căn dặn, đợi sau khi anh ra khỏi phòng rồi cô mới đỏ mặt ôm gối của anh, thẹn thùng úp mặt vào trong gối.

Không nhận được sự hấp dẫn của món lẩu, Kỷ Trùng Thần cố gắng chịu lạnh, đi chợ mua nguyên liệu về nấu, túi lớn túi nhỏ khệ nệ xách vào nhà, vừa mở cửa thì thấy phòng vẫn tối thui, chứng tỏ Đường Huân còn chưa về.

“Dạo này đều làm thêm giờ, đúng là bận rộn!” Cô lẩm bẩm, bắt đầu xử lý nguyên liệu, sau đó bê chiếc bàn nhỏ ra phòng khách.

Trong nhà chỉ có cô và Đường Huân, ăn cơm trên bàn lớn sẽ khiến cô cảm thấy rất xa cách, cho nên cô thích cùng anh ngồi xuống sàn, ăn cơm trên bàn nhỏ.

Khi tất cả đều đã chuẩn bị xong, cả người cô cũng đã ướt đầm mồ hôi, cô lập tức lấy quần áo bước vào phòng tắm, muốn tắm rửa cho sạch sẽ.

Sau khi tắm rửa sạch sẽ, cô sáng khoái bước ra phòng khách, ông xã thân yêu của cô vẫn chưa về, cô lại lấy máy sấy sấy khô tóc, sau đó đem cất vào trong tủ, thế nhưng ông xã của cô vẫn chưa trở lại.

Nhìn chằm chằm nồi lẩu trên bàn, cô không khỏi suy nghĩ không biết tối nay Đường Huân có về hay không.

Nghĩ đi nghĩ lại, mắt của cô càng lúc càng nặng trĩu, đợi thêm một lát nữa thì đầu óc cũng càng lúc càng mơ màng, mấy phút sau, cô gục xuống bàn mà ngủ thiếp đi.

Khi Đường Huân trở về thì đã nhìn thấy dáng vẻ đáng yêu của cô đang nằm úp sấp trên bàn mà ngủ, trên trán trơn bóng còn dính một mảng rau xà lách. . . một trong các loại rau để ăn lẩu tối nay.

Cô đang đợi anh, ý nghĩ này khiến anh vừa tức giận lại vừa vui vẻ.

Tức giận vì cô ôm bụng đói để chờ anh trở về, vui vẻ là vì cô tôn trọng anh như vậy, nguyện ý chờ anh trở về cùng nhau ăn cơm, hai cảm xúc mâu thuẫn khiến anh chỉ biết bất đắc dĩ lắc đầu một cái, đắc thù như thử, phu phục hà cầu? (lấy được người vợ như thế thì còn cầu gì hơn?)

“Trùng Thần, đừng ngủ ở chỗ này, sẽ bị cảm lạnh mất!” Gạt đi rau xà lách trên trán cô, Đường Huân nhẹ nhàng thơm một cái, gọi người đẹp đang ngủ của anh tỉnh dậy.

Dụi mắt giống như trẻ con, Kỷ Trùng Thần mở mắt nhìn anh,

khóe môi nở một nụ cười ngọt ngào.

“Anh đã về rồi!”- vòng tay ôm cổ anh, cả người nhẹ nhõm tựa vào ngực anh, lồng ngực ấm áp lại khiến cô buồn ngủ rồi.

Mặc dù rất muốn để cô tiếp tục ngủ, thế nhưng vừa nghĩ tới chưa ăn thì anh không thể nhịn được mà nhẹ nhàng đỡ cô ngồi dậy, không cho cô dựa vào nữa.

“Ngoan, em hâm nóng đồ ăn lại đi, anh đi tắm trước rồi cùng nhau ăn tối, được không?” Hôn nhẹ lên môi cô, anh hỏi.

“Vâng, nhanh lên nhé, nếu không em không đợi anh nữa!” Cô cười hì hì đẩy anh ra, không còn sự ấm áp của anh, cô đột nhiên thấy lạnh, lại muốn nép vào ngực anh nữa rồi.

‘Nghịch ngợm’ yêu thương điểm nhẹ lên chóp mũi của cô, anh đứng dậy đi vào phòng tắm.

Chưa được bao lâu, anh đã trở lại bên cạnh cô, ôm cô vào trong lòng mình.

“Lần sau không được chờ anh nữa, đói thì phải ăn trước, đừng để mình bị đau bụng, biết không?” Đường Huân nghiêm túc nói, anh chưa bao giờ quên cha Kỷ đã từng lạnh lùng nghiêm khắc nói với mình, nếu ăn uống không đúng giờ, Kỷ Trùng Thần sẽ bị đau bụng.

“Nhưng ăn lẩu một mình rất chán, vẫn nên chờ anh về rồi ăn mới ngon.” Cô không quan tâm anh nghiêm túc đến thế nào chỉ mang hết nguyên liệu bỏ vào nồi.

Cô nhớ Đường Huân đã nói ăn lẩu một mình sẽ rất cô đơn khiến cho người ta không cảm nhận được mùi vị, cho nên cô tình nguyện đói bụng, chờ anh chờ về để cùng ăn lẩu.

Đường Huân thương yêu nhìn một bên khuôn mặt xinh đẹp của cô, trong lòng đầy cảm động “Cảm ơn em, Trùng Thần.” Ôm chặt cô từ đằng sau, anh thấp giọng nỉ non.

“Ngốc! Cảm ơn cái gì. Em chỉ là đột nhiên thích ăn lẩu thôi.” Kỷ Trùng Thần thả lỏng để mình tựa sát vào ngực anh, giọng nói dịu dàng như trước “Sau này sẽ có em ăn lẩu cùng anh”.

Cho nên anh không bao giờ... phải sợ chỉ có một mình, sẽ không còn cô đơn nữa.

Anh có cảm giác khoe mắt mình nóng lên, cô gái trong ngực mang đến cho anh tất cả niềm vui và cảm động, dường như cũng khiến anh thấy mình yếu đuối, thỉnh thoảng lại muốn rơi nước mắt để biểu đạt sự cảm kích của mình.

“Được rồi, thịt bò chín rồi!” Cô gấp một miếng thịt bò trong nồi ra, chấm xì dầu rồi đưa lên miệng anh: “Nếm thử xem mùi vị thế nào.”

Anh há miệng ăn miếng thịt, cẩn thận thưởng thức.

“Thế nào? Thế nào? Có ngon hay không?”

Anh gật đầu, không mở miệng, chẳng qua chỉ bắt đầu cầm đũa lên, gấp thức ăn trong nồi, dùng hành động để ca ngợi tài nghệ nấu ăn của cô.

Thấy anh thưởng thức món ăn mình nấu, dáng vẻ ăn không ngừng khiến bờ môi cô không nhịn được mà nở một nụ cười ngọt ngào, rất nhanh cũng bắt đầu ăn cùng anh.

Đang ăn, cô đột nhiên nhớ tới một điều quan trọng: “Dạo này anh thường làm thêm giờ, công việc nhiều lắm à?” Khoảng thời gian này, thi thoảng anh hay làm thêm giờ, có lúc tới tận nửa đêm mới trở về, cô có chút lo lắng thân thể của anh sẽ không chịu nổi.

Tay cầm đũa khẽ ngừng lại, sau đó anh lập tức trả lời cô: “Gần đây có một hồ sơ sập nhập tương đối gấp, sắp tới cũng sẽ không còn bận rộn như vậy nữa, em đừng lo lắng cho anh!”

“Anh nhớ giữ gìn sức khỏe, đừng làm quá sức, nếu không sẽ bị bệnh như lần trước đấy!”

“Chuyện này đã qua lâu rồi, em còn muốn lôi ra tính sổ với anh sao?” Anh cười cười nhìn cô, cố ý làm giọng hơi giận lẫy.

“Dĩ nhiên, hơn nữa, sau này chỉ cần anh bận rộn một ngày, em sẽ tiếp tục lải nhải bên tai anh, phiền chết anh luôn, xem anh còn dám bị bệnh nữa hay không!” Cô làm mặt xấu, cố tình nhếch miệng nhe răng dọa anh.

“Dạ dạ dạ, anh nhất định sẽ quý trọng thân thể của mình thật tốt, ai bảo anh khỏe mạnh thì vợ anh mới ‘tính phúc’ được chứ?”

Anh nói một câu hai ý kiến gò má cô đỏ lên, sau khi kết hôn, thi thoảng anh vẫn hay nói những lời xấu hổ như vậy, khiến coi không cách nào phản bác.

“Anh.....ăn nói linh tinh!”

Đường Huân khẽ cười, gấp cho cô mấy thứ cô thích ăn để cô hả giận, nhưng cô cũng không giận lâu, cho nên rất nhanh, cô lại nhìn anh nở nụ cười dịu dàng.

Nụ cười này, khiến anh mê mẩn, thứ anh thích nhất, vẫn là nụ cười của cô.

Không biết một loại kích động từ đâu kéo đến khiến anh không để ý đến trong miệng còn mùi thức ăn, nghiêng mình hôn lên bờ môi đỏ mọng của cô, trần trọc mót vào.

Thân thể đã sớm thuộc về anh, Kỷ Trùng Thần khéo léo để mặc anh định đoạt, chẳng qua là khi nghĩ đến bọn họ vẫn chưa ăn xong, bởi vì không muốn anh bị đau bụng nên cô vội vã kêu anh dừng lại.

“Ăn cơm trước đi” Cô cố gắng làm ình ra dáng nghiêm túc một chút, thế nhưng lại không để ý đôi mắt mờ mịt của mình, đôi môi sưng đỏ, dáng vẻ mê người như vậy đã đem toàn bộ cố gắng của cô hóa hư không.

10. Chương 10

Đối với lời nói của cô, anh vờ như không nghe thấy, chỉ nghe theo khát vọng của mình mà hôn cô mãnh liệt, in lại dấu vết trên chiếc gáy trắng nõn, nơi nào cũng xuất hiện dấu hôn của anh.

“Ghét. . .” Cô thở khê, nỉ non nói.

“Ghét thật không?” Anh hỏi ngược lại, bàn tay đặt trước ngực cô, tùy ý xoa nắn.

“Ừm. . .” Không, cô không hề ghét chút nào, hầu như đêm nào anh và cô cũng triền miên, thân thể cô đối với sự trêu đùa của anh ngày càng quen thuộc, đối với hành động kích tình của anh thì ngay lập tức đã có phản ứng.

“Vây cũng tốt!” Khóe môi nở một nụ cười, Đường Huân đột nhiên buông cô ra: “Nếu em không muốn, vậy chúng ta ăn cơm trước đi!”

Anh khiến cô thở dốc rồi lại bảo là cô không muốn? Kỷ Trường Thần bị anh buông ra khiến cô cảm thấy tim mình đập rất nhanh.

Lửa tình bị anh khơi mào vẫn đang bùng bùng trong cơ thể, cô khép chặt hai chân, muốn đè nén cảm giác xấu hổ này, thế nhưng càng kẹp chặt lại càng kích thích tiểu hạch nhạy cảm giữa hai chân, khiến cho cô càng nóng, càng muốn anh hơn.

Nhìn dáng vẻ chuyên tâm ăn uống của anh, cô cắn môi, không biết mình nên bỏ nhào về phía trước, không cho anh tiếp tục ăn mà phải giải quyết sự ‘thèm ăn’ của cô trước, hay là nhẫn nại chờ đợi anh ăn xong rồi tính.

Đôi chân không nghe lời càng kẹp chặt hơn, càng kích thích tiểu hạch giữa hai chân, khiến cho quần lót của cô sắp ướt đầm.

Lúc này, Đường Huân lấy một miếng rau xà lách mà cô thích ăn nhất, để sát bên môi cô,

dụ dỗ cô ăn: “Sao em không ăn? Một mình anh ăn sắp hết nồi lẩu rồi, ngoan, mau ăn đi!”

Kỷ Trường Thần không chịu nổi, cô đang rất căng thẳng, nhưng khi thấy anh nhìn mình cười dịu dàng thì tất cả đều hóa thành hư không, cô không ăn đồ ăn trên đĩa, ngược lại lại vòng lên cổ anh, hôn lên môi anh tựa như một cô gái nhỏ đang đói khát lên cơn động tình.

Dường như đã sớm đoán được cô sẽ phản ứng như vậy, Đường Huân thuận thế ôm cô đặt trên đùi mình, bàn tay nâng mông cô, nặng nề để lên phách nam cứng rắn của anh.

Cách một lớp quần áo, phách nam cứng rắn nhô lên, chậm rãi cọ sát ở nơi mẫn cảm của cô, khiến cô rên rỉ càng thêm yêu kiều.

Kỷ Trường Thần đang ôm mặt anh, không đành lòng rời khỏi môi anh, vừa hôn vừa chỉ trích: “Anh thật quá đáng... thật quá đáng...” Hành động của anh khiến cô rất nhanh đã hiểu ra, người đàn ông này là đang chờ cô tự chui đầu vào lưới.

Anh thừa nhận, anh cũng cố gắng kìm nén lửa tình trong người mình, cố tình buông cô ra để kích thích lửa tình trong cô, chẳng qua là khi bàn tay cô vòng lên cổ anh, anh biết tất cả những điều đó đều đáng giá.

Anh vòng một tay ôm lấy eo cô, tay còn lại nhân lúc cô đang ý loạn tình mê thì bao trọn nơi đầy đà mềm mại, bởi vì ở nhà nên cô không mặc áo lót, bên trong trần như nhộng, anh vừa đặt tay lên là đã có thể chạm vào nụ hoa bên dưới lớp áo của cô.

“Trường Thần, em đã hiểu thế nào là lửa tình khó nhịn chưa?” Anh khàn giọng hỏi.

Khi anh nghiêng đầu, muốn thưởng thức da thịt mềm mại ở những nơi khác trên cơ thể cô thì cô lại ‘ừm’ một tiếng kháng nghị, không cho phép anh dời đi đôi môi mỏng mà cô thích nhất.

“Đừng...” Cô còn chưa hôn anh đủ đâu.

Cô vừa kháng nghị, vừa lắc lắc eo nhỏ, khiến cho vị trí mẫn cảm của hai người đồng thời cọ sát.

Vươn tay tắt bếp, anh xoay người đặt cô nằm lên ghế sofa đằng sau lưng, khiến cô trở thành ‘thức ăn ngon’ mà anh sắp thưởng thức.

Anh chen thân vào giữa hai chân cô, khiến cô không cách nào khép chân lại, chỉ có thể bất lực nằm trên ghế sofa, nhìn anh cởi từng thứ từng thứ trên người mình xuống, trong nháy mắt, trên người cô chỉ còn sót lại một chiếc quần lót nhỏ màu xanh biếc vừa mới mặc chưa được bao lâu.

“Mới mua à?” Anh kéo quần lót nhỏ sang một bên, khàn giọng hỏi.

“Vâng...” Cô lúng túng trả lời.

“Anh thích màu này.” Anh cúi đầu, hôn liên tiếp mấy cái xuống quần lót nhỏ của cô.

Lần này, ánh mắt của anh rất dọa người, giống như muốn biến cô thành thức ăn rồi nuốt hết vào bụng.

“Em thật sự muốn anh.” Cô khao khát được anh lấp đầy trong cơ thể mình.

Kỷ Trường Thần phát hiện, mình vậy mà lại nói những lời thế này, khiến cô vừa xấu hổ vừa lúng túng nhắm chặt hai mắt, không dám nhìn thẳng vào đôi mắt đen láy của anh.

“Mở mắt ra, không cho phép em nhắm mắt lại!” Đôi môi anh khê hôn lên mi mắt cô, buộc cô phải mở mắt ra.

“Không muốn...” Cô không muốn mở mắt, cổ cất giọng cự tuyệt mềm nhũn, đầu lắc lắc như chẳng còn chút sức lực nào.

“Không muốn sao?” Anh nhẹ giọng hỏi, vươn tay cầm chiếc áo vừa mới cởi xuống của cô, buộc quanh mắt cô, che đi tầm nhìn.

“A!” Cô hô lên một tiếng, đưa tay nhỏ bé muốn tháo xuống.

“Che rồi, đừng tháo xuống!” Anh giữ tay cô lại, ngậm chặt nụ hoa trước ngực cô, đầu lưỡi nóng bỏng đảo quanh đỉnh đỏ hồng, tiếp đó lại liếm sang bên còn lại như muốn thưởng thức trọn vẹn, sau đó mới dùng hàm răng trắng tinh nhẹ nhàng gặm cắn.

“A... đừng...” Không thể nhìn thấy anh đang làm gì, ở trong bóng tối, thân thể của cô càng thêm nhạy cảm.

Khi đôi môi anh lướt qua vùng bụng trắng mịn thì cả người cô không khỏi run lên, mở miệng cầu xin tha thứ: “Đừng... đừng như vậy, em sợ...”

.....

Cô đón nhận tất cả của anh, rồi sau đó vô lực nằm trên ghế sofa, ngay cả một chút hơi sức để kháng nghị sức nặng thân thể của anh cũng không có, chỉ có thể để anh giúp mình cởi xuống áo đang che mắt, ôm vào phòng tắm giúp mình tắm rửa.

Khóe môi cô nở nụ cười ngọt ngào, thoải mái để anh hầu hạ.

Ôm cô trở về giường, Đường Huân cúi người, nhẹ giọng hỏi: “Ngủ quên à?”

“Ừm...” Cô khó khăn mở mắt, nhìn người đàn ông đáng ra so với mình phải mệt mỏi hơn.

Tại sao lúc nào nhìn anh cũng khí thế bừng bừng như vậy? Rõ ràng trong cuộc hoan ái kịch liệt kia, anh tổn ‘sức’ nhiều hơn cô cơ mà? Kỷ Trường Thần không nhận được đồ mắt.

“Anh không mệt sao?” Cô có chút ngưỡng mộ hỏi.

“Không mệt, em ngoan ngoãn ngủ đi, đã khuya lắm rồi!” Đưa tay vuốt ve khuôn mặt mềm mịn của cô, anh dịu dàng nói.

“Vâng.” Lúc này đối với cô mà nói, nghỉ ngơi là vô cùng quan trọng.

Cô cũng không kiên trì nữa, nhắm mắt ngủ say.

Còn anh, thì lại mê mẩn nhìn dáng vẻ say ngủ này của cô, thật lâu cũng không rời mắt.

Gần đây, Đường Huân không ngừng làm thêm giờ, mặc dù anh có nói gần đây đang phải xử lý gấp hồ sơ sáp nhập của công ty, nhưng anh luôn đi sớm về trễ, có khi cả đêm không về khiến Kỷ Trùng Thần không nhìn được mà cảm thấy có chút mất mát.

Sau khi kết hôn, cô đã có thói quen cùng ai đó ngủ chung một giường, đắp chung một chăn, lại còn có thói quen được ai đó ôm vào trong ngực, hôm nay không có anh ôm cô, cô ngủ không được ngon giấc.

Đưa tay che miệng ngáp, dạo gần đây cô nằm lần bảy lượt rất hay mệt mỏi, rõ ràng đêm hôm trước đã ngủ rất nhiều, thế nhưng sáng sớm lại không muốn rời khỏi chiếc giường ấm áp, vậy nên đã mấy ngày nay cô không rời giường làm bữa sáng tình yêu cho Đường Huân rồi.

Mà sáng nay cô còn ngủ thảnh một lèo tới mười giờ, bây giờ lại cảm thấy vô cùng mệt mỏi, nếu như bên cạnh cô là chiếc giường thì cô nhất định sẽ không nói hai lời mà nằm xuống ngay lập tức, sau đó ngủ một giấc thật ngon, quả nhiên, con người ta hạnh phúc quá thì sẽ đâm ra lười biếng.

Nhưng mà. . . liếc mắt nhìn một dãy đơn đặt hàng, cô than nhẹ một tiếng, cô càng ngày càng không xứng với danh hiệu bà chủ mà, sáng sớm để Tiểu Khải dọn hàng đã rất xấu hổ rồi, nếu bây giờ cô còn đi ngủ thì thật là không còn mặt mũi nào để đối mặt với ‘nhân viên chăm chỉ’ Tiểu Khải nữa rồi.

Cô đưa tay vỗ nhẹ vào mặt mình để lấy chút tinh thần, sau đó xắn ống tay áo, dáng vẻ phấn chấn, như rất cố gắng làm việc chăm chỉ, Tiểu Khải thấy thế thì không khỏi mở miệng trêu chọc: “Chị Kỷ, xem ra chị và anh Đường hàng đêm ân ái, có phải sắp sửa ‘tòng thử Quân Vương bắt tảo triều’ rồi hay không?” (*)

Mấy ngày nay, cô đều ngủ đến trưa mới dậy, hoàn toàn phù hợp với câu ‘tòng thử Quân Vương bắt tảo triều’ rồi đấy.

(*) từ đó Quân Vương không tảo triều (một câu thơ trong bài thơ Trường Hận Ca của Bạch Cư Dị) : câu này ý chỉ làm vua nhưng lại đam mê lạc thú, không quan tâm đến việc triều chính.

Bị Tiểu Khải nói vậy, trong đầu cô lại hiện ra cảnh ngày hôm qua mình và Đường Huân triền miên trên giường, hai má tự nhiên đỏ bừng, trợn mắt nhìn Tiểu Khải một cái: “Cái gì mà hàng đêm ân ái, tòng thử Quân Vương bắt tảo triều? Nhóc con không hiểu văn thơ thì mau về nhà học lại đi, đừng có áp dụng lung tung.”

“Chắc chắc, bị em nói trúng tim đen nên thẹn quá hóa giận chứ gì?” Tiểu Khải cười xấu xa, nhìn thấy sắc mặt bà chủ càng lúc càng hồng, cậu biết mình nói không sai rồi.

“Nếu như chị nhớ anh Đường như vậy thì cứ gọi điện thoại cho anh ấy, nói với anh ấy là chị rất cô đơn, rất nhớ anh ấy đi! Em nghĩ anh Đường của chị sẽ rất cao hứng, sau đó dùng thời gian ngắn nhất để chạy như bay đến bên cạnh chị. Như lần trước ấy, vì người đẹp mà anh Đường

lại áp giải chị đi đăng ký kết hôn. Chắc chắc, anh Đường quả thực là thần tượng của em!”

“Cậu, cái thằng nhóc này, đang nói linh tinh cái gì vậy? Tôi cô đơn lúc nào? Nhớ anh ấy lúc nào? Hơn nữa tôi cũng quên mất số điện thoại của anh ấy rồi làm sao mà gọi được?” Cô liếc Tiểu Khải một cái, cố tình nói mình đã quên số điện thoại của Đường Huân.

Nhưng thật sự, cô làm sao có thể quên mất số điện thoại của anh? Mỗi một thứ thuộc về anh, cô đều khắc sâu ở trong đầu, ghi lòng tạc dạ, nhớ mãi không quên.

“Sao chị lại giống em vậy? Không thể nào nhớ rõ số điện thoại người khác. Chẳng lẽ chị không biết, một khi mất điện thoại di động thì sẽ đáng sợ thế nào sao?” Tiểu Khải dùng vẻ mặt ‘hoa dung thất sắc’ nói, cậu rút kinh nghiệm từ lần trước, khi mình bị mất điện thoại di động.

“Cậu nghĩ tôi là cậu sao?” Thường ngày cô sắp xếp đồ đạc của mình rất ngăn nắp, không giống Tiểu Khải, bạ đâu để đấy, lúc cần cũng phải đi tìm rất cực khổ.

Có vẻ như cuộc sống không cùng đẳng cấp nên cậu nói không lại cô, Tiểu Khải phải thay đổi sách lược, thuận miệng nói: “Nói thật, dạo này tinh thần của chị rất sa sút, có cần nên nói anh Đường bớt phóng túng một chút, để bà chủ của em có tinh thần làm việc được không?” Cậu tuyệt đối sợ chết, tiếp tục mở miệng chế nhạo.

Bởi vì cậu sớm đã biết, Kỷ Trường Thần chỉ là con cọp giấy, bình thường chỉ hay gào thét vài tiếng bất lực, cho nên cậu cũng rất yên tâm, lá gan cũng lớn hơn rất nhiều.

“Cậu... cậu đi lấy hạt giống ra đây cho tôi!”

Không nói được tiếng nào cũng không dám nghe tiếp nữa, cô thẹn quá hóa giận, bắt cậu đi lấy hạt giống.

Tiểu Khải cũng rất biết rõ chừng mực, cho nên trước khi bà chủ kịp thật sự tức giận, cậu mau chóng ngậm miệng lại, nếu không, chẳng may Kỷ Trường Thần thật sự bị chọc tức thì món nợ này Đường Huân nhất định sẽ tính sổ với cậu.

Cậu không sợ Kỷ Trường Thần, nhưng đối với Đường Huân thì lại rất sùng bái và kính sợ.

Sau khi đuổi Tiểu Khải đi rồi, cô bắt đầu xử lí đơn đặt hàng, bắt đầu lựa hoa theo yêu cầu của khách hàng, rất nhanh, một bó hoa xinh đẹp ưu nhã đã được đặt ở trên bàn.

Cửa kính đang đóng chặt, đột nhiên bị ai đó từ bên ngoài đẩy vào, chuông treo ngoài cửa phát ra vài tiếng leng keng, Kỷ Trường Thần ngẩng đầu, lại bất ngờ trông thấy người đàn ông lẽ ra giờ này phải ở trong công ty làm việc mới đúng.

“Sao anh lại tới đây?” Cô ngoài ý muốn để bó hoa xuống, lau tay rồi đi về phía anh, thấy sắc mặt anh có chút u ám, cô lo lắng vuốt ve khuôn mặt anh: “Sao vậy? Huân, đã xảy ra chuyện gì sao?”

Thấy cô lo lắng, anh đem khuôn mặt mệt mỏi dán sát vào bàn tay mềm mại của cô, một lúc lâu sau mới chậm rãi nói: “Không có gì, chỉ là anh nhớ em nên mới tới đây thôi.”

Kỷ Trường Thần có chút nghi ngờ lời nói của anh, chỉ là bây giờ trông thấy anh mệt mỏi như vậy, khiến cô cũng không muốn tra hỏi đến cùng, chỉ muốn để anh ở bên cạnh mình, muốn anh hiểu cho dù có phát sinh chuyện gì thì cô cũng sẽ ở bên cạnh anh, ủng hộ anh.

Cô nhìn anh, khe cong khóe môi nở ra một nụ cười yếu ớt, nắm lấy tay anh, để anh ngồi xuống cạnh bàn.

“Anh ngồi đây đợi em một chút, để em giải quyết xong mấy đơn đặt hàng rồi chúng mình ra ngoài, để Tiểu Khải coi tiệm.” Cô nghịch ngợm đặt ngón trỏ trước miệng, ra hiệu anh nói nhỏ một chút.

“Được!” Đường Huân đương nhiên không phản đối, bởi vì bây giờ anh thật sự rất cần cô bên cạnh, rất cần một khoảng thời gian dành riêng cho hai người.

“Chị Kỷ, em nghe thấy rồi đấy!” Tiểu Khải đột nhiên xuất hiện như một bóng ma, dùng vẻ mặt và giọng nói u oán nói với Kỷ Trường Thần.

“Tôi là chủ tiệm, tôi muốn tạm nghỉ!” Cô bá đạo nói.

“Em biết là em rất đáng thương mà, để xem nào, chị và anh Đường cứ đi trước đi, đơn đặt hàng cứ để em xử lí, em cũng biết hai người như tia chớp, làm lóa mắt kẻ cô đơn là em đây, đi đi đi đi, đừng ở nơi này chiếu sáng nữa, em sẽ ghen tị chết mất!” Cẩm túi xách đưa cho cô, cậu giơ tay đẩy hai vợ chồng bọn họ ra khỏi tiệm hoa.

Nhìn cửa kiếng đóng lại trước mặt mình, Kỷ Trường Thần cũng không cảm thấy tức giận, ngược lại cô còn có chút cảm kích Tiểu Khải.

Mặc dù còn trẻ tuổi nhưng Tiểu Khải đã trải qua rất nhiều việc, chẳng những thông minh, lại còn rất hiểu tình cảnh, biết nhìn sắc mặt của người khác, hẳn là cậu ấy đã trông thấy vẻ mặt u ám và mệt mỏi của Đường Huân cho nên mới xua bọn họ ra ngoài.

Khoác túi lên vai, cô nắm tay Đường Huân, ngẩng đầu hỏi anh: “Anh có chỗ nào muốn đến không? Nếu như không có thì chúng ta cùng đến một nơi, có được không?”

“Được.” Anh không chút nghĩ ngợi đã đồng ý.

“Chưa biết đi đâu mà đã đồng ý, không sợ em sẽ gạt bán anh sao?” Kỷ Trường Thần vươn tay nhéo mũi anh.

11. Chương 11

Hành động trẻ con này, nếu đổi lại là người khác thì anh nhất định sẽ không nói hai lời mà gạt ra, nhưng người đó lại là cô, Đường Huân dĩ nhiên cảm thấy rất ngọt ngào, nói theo lời thư kí của anh chính là, tình thú.

“Em nữ bán anh sao?” Đường Huân hỏi ngược lại cô, nắm lấy tay cô đi về phía xe của mình.

Kỷ Trường Thần híp mắt, anh nói cứ như rất chắc chắn là cô sẽ không bán anh vậy, anh cũng quá tự tin rồi.

Lẽ ra, cô cũng nên lấy khí phách của phụ nữ ra, chỉ vào mũi anh rồi sặc một câu ‘sao lại không chứ’, thế nhưng, vừa nghĩ tới sắc mặt của anh vừa rồi, cùng với dáng vẻ đáng thương giống như bị người ta vứt bỏ thì những lời vừa định nói ra lại nghẹn ở trong cổ họng, chỉ đổi thành một giọng nói mềm nhũn.

“Đúng rồi đúng rồi, làm sao em nữ đem anh đi bán được chứ?!”

Sao cô có thể bán anh? Cho dù hôm nay cô nghèo đến mức không đủ ba bữa cơm, áo rách quần manh, cô cũng tuyệt đối không bán anh, huống chi, anh là người chứ không phải hàng hóa, sao có thể bán được?

Lời này của Kỷ Trường Thần khiến khuôn mặt u ám của anh phút chốc trở nên sáng rực, không quan tâm vẫn còn đứng ở ngoài đường lớn, bất chấp ánh mắt của mọi người qua lại, anh dừng bước, ôm cô vào trong ngực, tràn đầy cảm kích nói: “Trường Thần, cảm ơn em!”

Đột nhiên bị anh ôm khiến Kỷ Trường Thần xấu hổ muốn vọt lên xe, thế nhưng, trong giọng nói của anh lại có chút bất

đắc dĩ khiến cô chùn bước, để mặc cho anh ôm lấy mình.

Cô đoán, chắc hôm nay trong công ty đã xảy ra chuyện gì cho nên anh mới khó chịu như vậy, khiến cô cũng cảm thấy đau lòng.

Ôm cô một hồi, Đường Huân rút cuộc cũng buông ra, để cô đỏ mặt trèo lên xe.

Ngồi vào trong xe, anh buồn cười nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bởi vì da mặt mỏng mà đỏ bừng một mảng, lại cảm thấy vẻ mặt này khiến anh nhìn mãi không chán, làm anh nghiện bất nạt cô.

“Anh còn cười nữa? Nếu không phải là anh... đáng ghét!” Thấy anh cười như có như không, cô càng thêm tức giận, không nhìn được mà giơ tay dấm vào ngực anh.

Mấy cái dấm hơi hột của cô đối với anh chẳng có chút lực sát thương nào, lại khiến anh kéo cô ôm vào trong ngực, sau đó dùng môi chặn lại câu kháng nghị đáng ghét của cô.

Anh hôn rất sâu, rất mãnh liệt, khiến cô tựa trong ngực anh mà như muốn tan ra.

Khi anh ngừng lại thì cô mờ mịt tựa vào ngực anh thở hổn hển, suýt chút nữa thì quên mất mình định dẫn anh tới nơi nào.

“Anh chỉ biết hôn em thôi!” Cô hờn dỗi chọc chọc vào ngực anh.

Thật may lần này là ở trong xe, không bị ai để ý, nếu không thì cô thật không dám ngẩng đầu nhìn mặt người khác nữa.

“Ngoài hôn ra, anh còn biết nhiều thứ nữa, chỉ cần bây giờ chúng ta về nhà, anh có thể chứng minh cho em xem, anh rốt cuộc biết những gì.” Anh khàn khàn nói, ánh mắt có chút suồng sã, nụ hôn vừa rồi đã gợi lên dục vọng của anh.

Nghe vậy, cô cúi đầu ảo não, bởi vì cô lại muốn đồng ý với đề nghị này, theo anh về nhà, giữa ban ngày ban mặt làm cái chuyện kia.

“Anh... em cũng muốn, nhưng bây giờ em muốn dẫn anh ra biển, để anh hóng gió biển cho yên tĩnh một chút.” Cô cố gắng nói rõ ràng, giả vờ không bị lời nói của anh ảnh hưởng.

Trời đang rất lạnh mà còn đi ra biển, đừng nói là lửa tình hừng hực mà ngay cả toàn thân cũng có thể đông thành ‘tảng băng’, đến lúc đó làm sao anh có thể ‘tĩnh phúc’ được nữa.

“Anh chỉ cần em!” Từ đầu tới cuối, thứ anh cần, cũng chỉ là cô mà thôi.

“Anh...” Kỷ Trường Thần bị dao động, cô thở dài vì định lực của mình không vững, lại càng vì những lời nỉ non ngon ngọt của anh.

Vốn tưởng rằng anh là một người ít nói, ai biết sau khi kết hôn anh lại ‘lộ ra nguyên hình’, chẳng những lời ngon tiếng ngọt càng lúc càng nhiều, đôi lúc còn lắm mồm khiến cô cảm thấy bất đắc dĩ.

“Chúng ta về nhà nhé?” Cảm thấy sức kháng cự của cô bắt đầu yếu đi, Đường Huân đưa ra lời đề nghị hấp dẫn.

“Em nói trước, anh không được... làm quá.” Lần nào cũng vậy, anh đều không tha cho cô, làm đến khi cô hôn mê mới chịu bỏ qua cho cô, cô không muốn lại tiếp tục bị anh làm tới bất tỉnh nhân sự như vậy, thật sự rất mất mặt đấy.

“Được.” Anh đáp ứng.

“Vậy chúng ta... về nhà thôi.” Hít sâu một hơi, cô có thể đoán được, mình sắp bị anh ăn sạch sẽ như thế nào. Anh không nói tiếng nào, chỉ khởi động xe, dùng tốc độ nhanh nhất để chạy về nhà.

Kỷ Trường Thần còn chưa kịp chào bảo vệ thì đã bị Đường Huân ôm vào trong thang máy, vừa mở cửa, anh để cô đi vào nhà trước, sau đó mình mới bước vào sau rồi lập tức đóng chặt cửa, bắt lại cái cô gái nhỏ đang muốn bỏ chạy, đè lên trên cửa.

“Em lại muốn trốn sao?” Anh khàn khàn nói.

“Em mới không thèm trốn...” Cô hô hấp không vững, phản bác lại anh, chẳng qua chỉ cảm thấy anh không bị mình thuyết phục, bàn tay cứ thế mà vén váy cô lên.

“Còn nói dối nữa.” Anh cắn nhẹ vành tai cô: “Cô bé nói dối, em nói xem, anh nên phạt em thế nào đây?”

“Không... không cần phạt...” Cô cảm giác được đầu ngón tay nguy hiểm đang trêu chọc dưới quần lót nhỏ, rục rịch rục rịch muốn chui vào bên trong, cô lắc lắc đầu, run rẩy nói.

Mà đáp lại cô, anh vạch ra quần lót nhỏ, ngón tay thon dài trực tiếp trượt vào, nhẹ nhàng ấn lên hoa hạc giữa hai chân cô.

“Lại nói dối nữa rồi, em cũng đang đợi anh, không phải sao?” Dịch lỏng màu trắng dính đầy tay anh, Đường Huân dí dỏm ghé sát vào tai trêu chọc cô.

Cô cũng biết, khi anh phát hiện thì sẽ cười mình.

“Bảo bối ngoan nào, anh đợi không được nữa rồi.” Nói xong, anh rút tay về, đem phái nam cứng rắn để trước cửa huyết của cô, lúc cô còn chưa ý thức được chuyện gì đang xảy ra thì phái nam căng cứng đã tiến vào thật sâu trong cơ thể cô.

Cô phản ứng rất kịch liệt, cái miệng nhỏ nhắn không ngừng nức nở, bàn tay nhỏ bé kháng cự muốn đẩy anh ra.

“Ng ngoan, anh biết rồi, anh đang cố gắng không cử động, em cũng đừng động nha!” Anh dùng sức đè cặp hông đang giãy giụa của cô xuống, chờ cô thích ứng, còn mình chỉ cố gắng thở dốc.

Cô nhỏ như vậy, chặt như vậy, anh phải trêu chọc thật lâu rồi mới đi vào, lần này, anh cũng thật gấp gáp, cho dù cô đã ướt nhưng vẫn sẽ rất đau.

“Trở về giường nhé?”

Quay sang nhìn vào gương, lửa nóng trong người anh càng thêm mãnh liệt, anh bắt đầu tăng nhanh tốc độ, thắt lưng cũng nặng nề thúc mạnh.

Anh đẩy rất mạnh, mỗi một lần đều chạm vào nơi sâu nhất của cô, hoa huyết mềm mại cũng vì động tác mạnh mẽ của anh mà có cảm giác hơi đau, nhưng cũng không phải là rất đau, đa phần đều là cảm giác sung sướng đến tê dại.

Bởi vì ngượng ngùng. . . trên người bọn họ thậm chí vẫn còn mặc quần áo, trực tiếp làm ở cửa chính, cho nên cơ thể của cô lại càng trở nên nhạy cảm, anh mạnh mẽ lên xuống, khiến cô khó có thể kiểm soát mà động thân ngênh đón, hai chân không nhịn được mà kẹp chặt anh hơn.

Rất nhanh, gần như là cùng lúc đó, cao triều trí mạng ập tới bọn họ, anh vùi thật sâu vào cơ thể cô, không hề phòng bị mà bắn ra tất cả tinh dịch của mình, cô run rẩy đón nhận tất cả, thân thể nhạy cảm không nhịn được mà khẽ run lên.

Qua một lúc lâu, anh mới chậm rãi rút ra khỏi cơ thể cô, chỉnh sửa qua loa rồi ôm cô bước vào phòng ngủ, lần này, anh lột sạch quần áo của hai người, so với lần trước càng thêm cuồng dã nhiệt tình, một lần nữa lại ăn cô đến ngay cả thắt lưng cũng không còn nâng lên được.

Cô gái nhỏ bị ăn sạch sẽ, rưng rưng nói: “Anh đã đáp ứng em, sẽ không làm quá, sao lại không giữ lời?!”

Nhưng người đàn ông vừa thỏa mãn vì đã ăn xong, lại hoàn toàn phủ nhận tất cả: “Thật ra thì vẫn còn chưa đủ, em sẽ theo giúp anh sao? Nếu không thì hãy ngoan ngoãn để cho anh ôm, đừng quay tới quay lui nữa, nếu không. . .”

Lời nói mập mờ khiến da đầu cô tê dại, lập tức ngoan ngoãn biến thành búp bê vải, không nói tiếng nào.

Cô mệt muốn chết, vốn đang muốn ngủ, rất muốn ngủ, sau khi bị anh ăn xong thì định nhắm mắt đi ngủ, thế nhưng, sự khác thường của anh ngày hôm nay, khiến cô không cách nào ngủ yên ổn được.

“Huân!” Cô đặt bàn tay nhỏ bé lên ngực của anh: “Hôm nay trong công ty đã xảy ra chuyện gì sao?”

Cô đoán không sai, vì cho dù sắc mặt anh không đổi, nhưng nhịp tim lại đập rất nhanh.

Anh trầm mặc một lúc lâu, sau đó mới khản giọng mở miệng: “Ba anh bắt anh lựa chọn, nếu làm con trai tốt thì phải ly hôn với em, sau đó kết hôn với Kim tiểu thư mà ông ta đề nghị, để đổi lấy một hợp đồng có thể mang đến lợi nhuận cực lớn cho công ty.”

Nghe vậy, tất cả mệt mỏi đều bay biến, thì ra, sau lưng cô lại đang phát sinh một chuyện lớn như vậy.

Đương nhiên cô biết, Đường Huân chắc chắn sẽ không lựa chọn điều này, vì sao ư?

Không phải bởi vì cô rất có lòng tin đối với anh, ngược lại chính là, cô vô cùng có lòng tin đối với mình.

Đúng vậy, cô cho anh một mái nhà, cho anh một gia đình ấm áp và hạnh phúc, cho anh

ngập tràn tình yêu... Đúng vậy, cô yêu anh, yêu ông xã của cô, dần dần, cứ mỗi một ngày cô lại thích anh nhiều hơn một chút, rồi lại từ rất nhiều rất nhiều một chút đó, góp lại thành tình yêu.

Cô thương anh, nhưng không biết cảm giác của anh đối với cô có giống như vậy không.

Cô thương anh, vì thế trở nên tham lam, muốn có được tất cả tình yêu của anh, chỉ thích thôi thì chưa đủ.

Nhưng mà, cô rất có lòng tin đối với anh, hơn nữa cũng rất yên tâm, không sợ anh sẽ ly hôn với mình để đi cưới người phụ nữ khác, bởi vì anh cũng giống như cô, đã chọn yêu thương một người thì sẽ không dễ dàng buông ra, từ lúc đầu anh đã chọn cô thì chứng tỏ rằng anh sẽ không bao giờ dễ dàng buông tay cô ra.

Kỷ Trường Thần chỉ sợ cha Đường cho anh sự lựa chọn thứ hai.

“Thứ hai là gì? Thứ hai là cái gì?”

“Thứ hai chính là, nếu không kết hôn với cô ta thì anh sẽ phải rời khỏi nhà họ Đường ngay lập tức, rời khỏi công ty, vĩnh viễn không cho anh bước vào nhà họ Đường và bước vào công ty nữa bước.”

Cô hít sâu một hơi, không nhịn được mắng to: “Thật là quá đáng! Đường thị rõ ràng là nhờ anh nên mới có địa vị ngày hôm nay, chỉ vì anh không chịu nghe lời mà ông ấy lại bắt anh rời khỏi Đường thị, thật là quá đáng, ông ấy coi anh là cái gì, một thứ có thể tùy tiện mua bán sao? Tại sao lại bắt anh cưới người phụ nữ khác để đổi lấy hợp đồng gì đó? Thật là quá đáng mà!” Mắng xong một trận, nước mắt của cô không hề báo trước mà rơi xuống.

Anh dùng tay lau nước mắt cho cô: “Ngoan! Không được khóc!”

Cô đau lòng cho anh, mặc dù tới bây giờ anh vẫn không nói ra, cũng chưa từng thể hiện ra, nhưng cô biết, thật ra thì anh vẫn luôn mong được cha Đường thừa nhận, cho nên mới lặng lẽ dốc hết công sức để gây dựng địa vị cho Đường thị, lặng lẽ gánh vác hết tất cả những trách nhiệm vốn không thuộc về mình.

Nhưng sự vất vả nỗ lực của anh, lại bị người ta xem như một món hàng để trao đổi, bảo cô không đau lòng sao được? Sao có thể không vì anh mà rơi nước mắt đây?

Khó trách, hôm nay lúc anh hỏi cô có nỡ bán anh hay không thì ánh mắt của anh lại khẩn trương như vậy, nghiêm túc như vậy.

Thấy Kỷ Trường Thần đau lòng vì mình, Đường Huân cảm thấy lòng mình vô cùng ảm áp, anh còn đau lòng cái gì, thất vọng cái gì đây? Cho dù cha anh không thương anh, trong lòng ông cũng không hề có một chút địa vị của anh thì có gì quan trọng?

Bởi vì, bên cạnh anh vẫn còn có cô, anh bệnh, đã có cô chăm sóc, trái tim anh bị tổn thương, đã có cô đau lòng vì anh, khổ sở vì anh, rơi nước mắt vì anh. Cô dùng tất cả tình yêu của mình khiến cho anh cảm thấy ảm áp.

Vậy anh còn chán nản ử rử cái gì?

Tất cả sự mờ mịt hoang mang trong lòng, nhờ có cô nên đều đã tan thành mây khói, chẳng qua là vẫn còn một chuyện mà anh nhất định phải nói trước khi Kỷ Trường Thần phát hiện, bởi vì anh không muốn tương lai vì chuyện này mà làm tổn hại đến lòng tin của hai người.

“Có một chuyện, anh vẫn chưa nói cho em biết, thật ra thì ba anh vẫn luôn không đồng ý để cho anh cưới em, việc kết hôn là do anh tiền trạm hậu tấu (*), anh nói cho em vì không muốn em lo lắng quá nhiều, hơn nữa, anh nghĩ là thời gian còn dài, cuối cùng ông ấy cũng sẽ đồng ý với chúng ta thôi, lại không ngờ... tóm lại, anh rất xin lỗi!”

(*) làm trước rồi báo cáo sau

Đường Huân thành khẩn nói, mà cô biết anh thật sự chỉ vì muốn cô đừng lo lắng, cho nên cô căn bản là không thể giận anh, chẳng qua là, lỡ như sau này có chuyện gì anh lại không nói cho cô biết mà tự mình đối mặt, vậy phải làm sao bây giờ?

Cho nên, cô quyết định để anh ném một chút đau khổ.

“Em rất tức giận!” Cô cố ý nghiêm mặt: “Anh nhất định phải hứa với em, sau này cho dù phát sinh chuyện gì, không cần biết là tốt hay xấu, sẽ khiến em lo lắng hay khổ sở, anh cũng sẽ không gạt em thêm lần nữa mà phải nói cho em biết!”

“Được, anh hứa!” Anh vội vàng đáp ứng, bởi vì người đuổi lí là anh.

“Còn nữa, từ tối hôm nay, anh ngủ ngoài phòng khách!” Đây mới là nỗi khổ mà cô muốn anh ném trải, để cho anh biết, cô không phải là quả hồng mềm, cô cũng sẽ có lúc tức giận nha.

Nhìn thấy Đường Huân đơ ra thì cô biết, liều thuốc lần này của mình cũng đủ mạnh, đủ để cảnh cáo anh rồi, cô hài lòng nghĩ.

Chẳng qua là, khi ông xã của cô đột nhiên lật người đè lên người cô thì cô liên ý thức được, mình không thể dễ dàng để anh ngủ ngoài phòng khách rồi.

“Anh nghĩ, vừa rồi phạt em tội nói dối nên chỉ như vậy thôi, bây giờ, bởi vì người nói dối là anh, nên anh sẽ trừng phạt gấp đôi!”

Cô nghe xong thì trở mắt kinh ngạc, không nói nên lời, ‘chỉ như vậy thôi’?

12. Chương 12

Chỉ như vậy thôi mà cô đã muốn chết đi sống lại rồi, đến bây giờ thắt lưng vẫn còn đau đấy!

Trùng phạt gấp đôi?

Cái này căn bản cũng không phải là trùng phạt anh, mà là trùng phạt cô đó!

Thế nhưng cô cũng không phải là đối thủ của anh, anh quen thuộc từng điểm mẫn cảm trên cơ thể cô, biết làm thế nào khiến eo cô mềm nhũn, làm thế nào khiến cô thở dốc, làm thế nào khiến cô mềm mại như bông, ngọt ngào như mật. . . .

Đêm hôm đó, Đường Huân quả thật là vô cùng dùng sức để ‘trùng phạt chính mình’, cũng thành công khiến cho ngày hôm sau Kỷ Trùng Thần không có cách nào đứng thẳng người lên được, vì không muốn để cho Tiểu Khải trêu chọc cho nên cô trực tiếp cho phép mình nghỉ một ngày.

Nằm trên giường thật lâu, mãi đến tận buổi trưa cô mới lết đôi chân mềm nhũn đi vào trong phòng tắm tắm rửa một chút, sau đó mang thân thể mát mẻ đi tới phòng khách, chuông cửa lúc này lại đột nhiên vang lên.

Cô hồ nghi đi tới trước cửa, từ bên trong nhìn ra lại thấy một khuôn mặt nhỏ nhắn quen thuộc, cô vừa mừng vừa lo, mở cửa ra.

“Chị! Chẳng phải giờ này chị đang đi làm sao? Sao lại tới đây?”

Gần đây Kỷ Thanh Lam vô cùng bận rộn, đã lâu rồi Kỷ Trùng Thần không gặp cô.

“Hôm nay, chị trở thành nhân viên giao hàng.” Kỷ Thanh Lam giơ cao tay, để em gái cô có thể thấy hộp đồ ăn: “Cấp trên của chị sợ vợ yêu của cậu ta ở nhà một mình sẽ đói bụng, vậy nên cố tình phái thư kí đặc lực của mình mau chóng tới đưa cơm cho vợ yêu bé nhỏ.”

Trong lời nói lại có chút nhạo báng khiến Kỷ Trùng Thần đỏ mặt, đáng vẻ muốn tức giận lại không dám tức giận.

“Được rồi được rồi, không trêu chọc em nữa.” Cúi nhìn Kỷ Thanh Lam còn có chút lương tâm, bỏ qua cho em gái đang đỏ mặt giống như sắp xuất huyết tới nơi: “Mau ăn đi, nếu không sẽ nguội mất!”

“Vâng, chị ngồi đi, để em đi pha trà.” Kỷ Trùng Thần đi vào phòng bếp, rót hai tách trà rồi trở về phòng khách, nhưng vừa chạm vào ánh mắt mập mờ pha chút hài hước của Kỷ Thanh Lam thì da đầu cô đột nhiên tê rần.

“Chị?”

“Chắc chắc, chị còn tưởng ngày hôm qua, sau khi Thái Thượng Hoàng đến công ty âm ỹ xong thì ông chủ cũng không còn tâm tình gì nữa, nhưng xem ra, cậu ấy vẫn còn rất nhiệt tình nha, nhìn eo của em như vậy, đêm qua hẳn là rất điên cuồng đấy nhỉ?”

“Chị chị chị. . . .” Kỷ Trùng Thần không nghĩ tới Kỷ Thanh Lam lại nói thẳng ra như vậy, cô xấu hổ suýt chút nữa thì chạy vào phòng ngủ để trốn, chẳng qua là, lời nói vừa rồi của Kỷ Thanh Lam khiến cô cảm thấy hiếu kỳ.

“Chị nói Thái Thượng Hoàng, là ba anh ấy sao?”

Mặc dù hôm qua Đường Huân đã từng nói với cô, thế nhưng chỉ nói qua loa vài câu chứ cũng không đề cập quá nhiều, nếu Kỷ Thanh Lam nhắc tới cha Đường, vậy ngày hôm qua đã xảy ra chuyện gì, cô cũng có thể hiểu được.

“Dĩ nhiên! Chị tới nói cho em biết, ngày hôm qua bọn chị bị dọa hết hồn.” Là người chứng kiến, Kỷ Thanh Lam đem chuyện ngày hôm qua kể lại từ đầu đến cuối, không sót một chi tiết nào.

“Từ trước đến giờ Thái Thượng Hoàng vẫn luôn mang theo gương mặt lạnh lùng, sau khi ông chủ ra tiếp, không biết Thái Thượng Hoàng đã nói gì mà ông chủ lại lắc đầu, sau khi nói câu gì đó thì Thái Thượng Hoàng ngay lập tức bùng nổ!”

Đó là lúc Đường Huân từ chối việc ly hôn với Kỷ Trùng Thần để cưới người phụ nữ kia, cha Đường tức giận

Không kìm chế được, trước mặt mọi người, mắng Đường Huân là đứa con bất hiếu, nói lúc đầu ông nội Đường và bà Đường không muốn cho Đường Huân vào cửa, còn nói mẹ anh không biết liêm sỉ, không có lòng tự trọng, mà Đường Huân là con trai của bà ấy thì chỉ làm ô uế gia phong mà thôi.

Cha Đường nói: “Vì để cho Đường Huân vào cửa của nhà họ Đường, ông đã tốn biết bao nhiêu miệng lưỡi mới khiến cho ông nội Đường và bà Đường gật đầu, đồng ý chấp nhận Đường Huân là người nhà họ đường.

“Thái thượng hoàng nói rất khó nghe, nếu không phải là thư kí mỹ nhân ngăn cản chị, thì chị đã sớm đem cái người trong mắt chỉ có tiền đó mắng ột trận, sau đó ấy à, em không biết đâu, ông chủ vậy mà lại dám to tiếng với thái thượng hoàng, bởi vì thái thượng hoàng đã nói một câu xúc phạm đến em!”

Đối với cha Đường mà nói, Kỷ Trùng Thần kết hôn với Đường Huân chẳng qua là vì tiền của họ Đường, tuyệt đối không thật lòng muốn cùng Đường Huân đi hết cả đời này, vậy nên một một người hám tiền như vậy không có cũng không sao.

Ai ngờ, đứa con trai lúc nào cũng không dám cãi lời ông, chỉ biết vâng dạ, khi nghe ông nói đến câu này, thì ngay lập tức, trước mặt tất cả mọi người trên dưới 22 tầng lầu bên trong Đường Thị, quát to: “Trùng Thần tuyệt đối không phải người như thế!” khiến cho cha Đường cứng họng trở mắt nhìn, lâu thật lâu cũng chưa thể hồi phục lại tinh thần.

“Ông chủ đẹp trai sau khi quát xong thì trực tiếp đi vào trong phòng làm việc, thái thượng hoàng sau khi lấy lại tin thần thì cũng vọt vào, ông ta không đóng cửa nên những câu gào thét trong đó bọn chị nghe thấy rất rõ ràng, em biết Thái thượng hoàng nói gì không? Ông ta nói ..”

Kỷ Trùng Thần biết sau đó cha Đường nói gì, bởi vì hôm qua Đường Huân đã kể cho cô, ông ấy cho anh hai sự lựa chọn, mà anh nhất định phải chọn một trong hai.

“Thần Thần, những điều ông chủ có nói cho em biết chưa?” Kỷ Thần Lâm nhìn cô như có điều suy nghĩ, với tính cách của Đường Huân thì chắc là anh tuyệt đối sẽ không nói chuyện này cho em gái cô biết, từ phi là do Kỷ Trùng Thần tự phát hiện.

“Anh ấy đã nói với em rồi, vì ngày hôm qua, lúc anh ấy đến tìm em thì có chút kỳ lạ, cho nên bị em ép hỏi.” Sắc mặt của Kỷ Trùng Thần tràn đầy đau lòng. “Vậy nên, anh ấy thật sự phải rời khỏi Đường thị sao? Chị, chị cảm thấy anh ấy làm vậy vì em, có đáng không?”

Tuy tối qua chính miệng Đường Huân đã nói ra, khiến cô vô cùng cảm động, nhưng hôm nay, nghe chị mình kể lại, cảm xúc của cô lại hoàn toàn khác biệt.

Kỷ Thanh Lam nhìn cô hồi lâu: “Thần Thần, đừng xem nhẹ bản thân mình như vậy, bất kể ở trong lòng Đường Huân hay trong lòng chúng ta, em so với bất kỳ người nào, bất kỳ chuyện gì đều quan trọng hơn cả. Đường Huân có thể lựa chọn như vậy. dĩ nhiên là do cậu ấy nghĩ em quan trọng hơn Đường thị. Thần Thần, vấn đề này không cần phải đắn đo nữa, bởi vì em không cần phải nghi ngờ chính mình hay là nghi ngờ tâm ý của cậu ấy, nếu như em thật sự quan tâm và thương yêu cậu ấy, vậy thì phải ủng hộ cậu ấy, vui vẻ đón nhận quyết định của cậu ấy, chứ không phải là giữ chân cậu ấy lại, hiểu không?” cô nói vô cùng nghiêm túc, cực kỳ nghiêm túc, giống như ngày bé, mỗi lần Kỷ Trùng Thần làm sai chuyện gì, cô cũng nghiêm túc dạy dỗ em gái mình như vậy.

Lời nói của Kỷ Thanh Lam khiến cho Kỷ Trùng Thần hoàn toàn tỉnh táo lại, đúng vậy, nếu cô xem nhẹ chính mình thì cũng chẳng khác nào đang nghi ngờ quyết định của Đường Huân.

“Chị, cảm ơn chị!” cảm ơn chị đã nói với em những chuyện đã xảy ra, cũng cảm ơn chị đã làm em tỉnh táo lại.

“Đừng khách khí, Thần Thần, em biết đấy, chị chỉ muốn em được vui vẻ hạnh phúc.” Cô không có được, nên cô muốn em gái mình phải có được.

“Chị ...” Kỷ Trùng Thần biết, Kỷ Thanh Lam lại nhớ đến những chuyện đã qua: “chị, em bây giờ rất hạnh phúc rất vui vẻ.”

“Vậy thì tốt, chị có thể an tâm rồi!”

Kỷ Thanh Lam lẩm bẩm, thấy thế, Kỷ Trường Thần cảm thấy xót xa, vậy mà chỉ sao một giây, Kỷ Thanh Lam lại cong khoe môi, trong nháy mắt đã khôi phục lại dáng vẻ tự tin kiên cường: “Được rồi, em mau ăn đi, chị còn phải trở về làm việc nữa.”

“Vâng.” Chỉ cần chị ấy không muốn nhớ lại những chuyện lúc trước, Kỷ Trường Thần nguyện ý làm bất cứ điều gì, bảo cô ăn, cô sẽ ăn, vô cùng ngoan ngoãn.

Nhưng không biết tại sao, món cá mà ngày thường cô rất thích ăn, bây giờ lại trở nên gay mũi, thậm chí khiến cô còn cảm thấy buồn nôn, mà thật sự thì cô đã không nhịn được mà chạy vào phòng tắm để nôn.

Kỷ Thanh Lam chạy theo đợi sau khi cô ới xong thì đưa cho cô một ly nước súc miệng, rồi lại đột nhiên hỏi: “Thần Thần, có phải em mang thai rồi không?”

Mang thai?

Cô sao?

Thấp thỏm nắm chặt que thử thai trong tay, Kỷ Trường Thần khẩn trương nhìn chăm chăm chữ thập đang từ từ xuất hiện: chữ thập!

Cô không thể tin, nhìn lên tờ hướng dẫn sử dụng, cẩn thận đọc lại: Nếu như thấy hai đường xanh đỏ giao nhau tạo thành chữ thập: chữ thập, có nghĩa là dương tính, đồng nghĩa với. . . mang thai!.

Trong nháy mắt, cô mừng như điên, một cảm giác kỳ diệu khó nói nên lời bỗng dưng trào dâng, khiến cô không biết phải phản ứng thế nào.

Dọn dẹp sạch sẽ phòng tắm, lâu đến mức ngay cả Kỷ Thanh Lam cũng không nhịn được mà đập cửa: “Thần Thần, Thần Thần, em làm sao vậy? Sao lâu thế? Em có sao không?”

Kỷ Trường Thần đang ngẩn người trong phòng tắm rồi cuộc cũng hồi thần, vừa mừng vừa sợ nhìn Kỷ Thanh Lam: “Chị, em. . . em. . .”

Thấy vẻ mặt của cô, thân là người từng trải, đương nhiên Kỷ Thanh Lam hiểu rõ.

“Theo chị đến bệnh viện, làm xét nghiệm một lần cho chắc chắn!” Mặc dù que thử thai rất nhanh, thế nhưng cũng có lúc sẽ không chính xác, cho nên cô lập tức thu dọn đồ đạc rồi kéo Kỷ Trường Thần ra khỏi nhà.

Ngồi trong xe, cô đưa điện thoại cho Kỷ Trường Thần: “Thần Thần, gọi cho Đường Huân, nói cậu ấy là bây giờ chúng ta đến bệnh viện Thánh Tâm để làm xét nghiệm, bảo cậu ấy mau tới, tiện thể nói là hôm nay chị sẽ không về công ty nữa.” Em gái mang thai, chuyện lớn như vậy, công việc gì đó gạt sang

Một bên đi.

“Chị, bây giờ còn chưa biết có thật sự mang thai hay không, chỉ bằng chúng ta đến bệnh viện kiểm tra trước, chờ có kết quả rồi gọi anh ấy, có được không?” Kỷ Trường Thần không muốn nhìn thấy vẻ mặt thất vọng của Đường Huân.

Kỷ Thanh Lam ngẫm nghĩ một chút, liền gật đầu đồng ý, sau đó lấy tốc độ nhanh nhất phóng tới bệnh viện.

Vào bệnh viện, kiểm tra sức khỏe, sau đó làm xét nghiệm, kiểm tra liên tục khiến người ta muốn hôn mê, nhưng lại không thể không ngoan ngoãn nghe lời bác sĩ.

Rất nhanh, đã có kết quả, cô có thai, đứa bé đã được một tháng, bởi vì dấu hiệu mang thai tháng đầu tiên vẫn chưa rõ ràng, nên cô vẫn không phát hiện được.

Bàn tay nhỏ bé khẽ vuốt ve bụng mình, cho dù đã biết kết quả, thế nhưng cô vẫn có cảm giác như mình đang nằm mơ, tất cả đều không giống thật.

Nếu Đường Huân biết cô có thai, anh nhất định sẽ giống cô, có một loại cảm giác mừng phát điên, khoe môi cô không khỏi cong lên, tưởng tượng đến vẻ mặt kinh ngạc của anh, lại có chút không thể tin, sau đó là mừng rỡ phát điên.

Bỗng dưng, một bàn tay đặt lên bàn tay đang để trên bụng cô, khiến cô giật mình.

Cô nhanh chóng ngẩng đầu, khuôn mặt lộ vẻ kinh ngạc, khó tin và mừng rỡ nhìn khuôn mặt tuần tú đập vào trong mắt, khiến cô không nhận được mà vòng tay ôm cổ anh.

“Huân!” cô kích động tới nổi, ngoài trừ gọi tên anh thì không biết phải nói gì nữa.

Thấy thế, Kỷ Thanh Lam lặng lẽ rời đi.

Là cô đã gọi Đường Huân tới, bởi cô luôn cho rằng, so với bất cứ người nào, thì người làm cha vẫn nên sớm biết mình đã có con, hơn nữa, có ba của đứa bé ở bên cạnh, Kỷ Trùng Thần mới càng thêm an tâm.

Vào lúc này, phải để cho hai chồng bọn họ chia sẻ niềm vui sướng mới đúng, đứa bé là giọt máu kế thừa của hai người bọn họ, là kết tinh của tình yêu, không có chỗ cho một người ngoài như cô ở lại ngăn trở bọn họ.

“Em có khỏe không?” ôm Kỷ Trùng Thần một lúc lâu, sau khi đón nhận một tin tức bất ngờ chấn động, cho đến khi cơn kích động trong lòng đã qua, Đường Huân mới chậm rãi buông cô ra, vén tóc trên trán cô, nở một nụ cười dịu dàng, nhẹ giọng hỏi.

“Ừm, em khoẻ sao, chỉ là đang rất cao hứng mà thôi!” cô dùng sức lắc đầu, “Em không phải là đang nằm mơ, đúng không?”

“Đúng vậy, em không nằm mơ đâu, chúng ta có cục cưng rồi!” hôn nhẹ lên trán cô, anh khàn khàn nói, giọng nói cũng giống như trong tưởng tượng của cô, không thể nói rõ là có bao nhiêu xúc động.

“Huân, anh rất cao hứng sao?”

“Ừ, không chỉ là cao hứng, nếu không sợ bị người khác nói là mình bị điên, anh cao hứng đến nỗi muốn hét to lên, muốn cả thế giới này biết, vợ anh mang thai rồi!”

Anh cũng sắp sửa biến thành một người cha ngốc nghếch rồi.

Anh cao hứng, thật tốt.

Kỷ Trùng Thần hài lòng ôm lấy anh, đem mặt vùi vào ngực anh.

Cô chỉ hy vọng anh cao hứng, như vậy là đủ rồi.

“Chuyện quan trọng như vậy, sao lại không nói cho anh biết?” Xúc động qua đi, ôn tồn qua đi, giờ là lúc anh phải tỉnh số, “Thân là ba của đứa bé, không phải là so với bất kì người nào thì anh nên được biết đầu tiên sao? Nếu không phải là chị gọi điện thoại báo cho anh biết thì em định lúc nào mới nói với anh hả?”

“Em không muốn thấy anh thấy vọng, cho nên định sau khi chắc chắn là mình mang thai mới nói cho anh biết, dù sao thì chị cũng đã nói với anh rồi, không phải sao?” cô lấy lòng nói, lại phát hiện đã không còn thấy bóng dáng của Kỷ Thanh Lam.

“Chị em đâu rồi?”

“Anh nghĩ, chị ấy đã về rồi nói với ba mẹ là em đã có thai, còn một chuyện nữa, Trùng Thần, anh không biết cách chăm sóc phụ nữ có thai thế nào mới tốt, cũng không thể để em ngày nào cũng đợi anh, anh thấy ... nếu như chúng mình dọn về ở với ba mẹ em, em nghĩ thế nào?”

Lời nói của anh, khiến cô ngấy ra.

Có người đàn ông nào sẽ lơ đãng không chăm sóc tốt cho vợ mình lúc đang mang thai, đồng ý dọn vào ở rể nhà bố mẹ vợ mà không sợ bị người khác chê cười không?

“Thật sự không sao chứ?” cô ghen ngào hỏi.

“Anh không yên tâm để em một mình, bây giờ thân thể của em không chỉ có một mình em, để ba mẹ chăm sóc cho em, anh mới có thể yên tâm đi làm, có được không?” anh lại hỏi.

“Vâng.” Sao cô có thể phản đối chứ? Anh vì cô mà suy nghĩ, sao cô còn có thể cho là anh không thương mình đây?

Khẽ cười một tiếng, cười vì sự ngu ngốc của mình, cười vì mình đã không tin tưởng anh.

“Em cười gì vậy?” Anh rất muốn ngăn lại nụ cười này, thế nhưng anh cũng hy vọng có thể chia sẻ niềm hạnh phúc này với cô.

“Em yêu anh, Huân, em rất yêu, rất yêu anh!” cô muốn nói cho anh biết, cô muốn anh biết rằng, cô yêu anh.

Trái tim của Đường Huân như ngừng lại, sau đó cực kỳ cẩn thận, nhẹ nhàng hôn lên trán cô: “Cám ơn em, anh cũng yêu em!”

13. Chương 13

Giọng nói của anh, có chút khàn khàn.

Cho tới bây giờ, anh đều cảm thấy giữa hai người bọn họ, cô đều hy sinh nhiều hơn, mặc dù nói anh cưng chiều cô, yêu thương cô, nhưng sao có thể nói cô không thương yêu anh, đau lòng vì anh, mọi chuyện đều nhân nhượng cho anh đây? Cô thậm chí còn dành cho anh tất cả tình thân, tình yêu của người nhà, cô cho anh một gia đình ấm áp.

Nếu không phải là cô, có thể anh sẽ lại trải qua cuộc sống như trước kia, nghe theo mệnh lệnh của cha, cưới một người phụ nữ mình không yêu, sau đó trải qua một đời mà không có chút tình cảm.

Cho nên, có thể gặp được cô là phúc khí lớn nhất đời này của anh, khiến cho cuộc sống của anh trở nên viên mãn.

Anh thề, sẽ yêu thương cô thật nhiều, yêu thương con của bọn họ, yêu cả người thân trong gia đình cô.

Anh sẽ bảo vệ cô, suốt đời này, không xa không rời.

Nắm lấy tay cô thật chặt, hành động của anh, ánh mắt của anh, tất cả đều lộ rõ trên khuôn mặt.

Kỷ Trừng Thần mỉm cười nhìn anh, bày tay nhỏ bé cũng siết chặt tay anh.

Một lần nắm tay, sẽ đi đến cuối cuộc đời.

Cha Kỷ, mẹ Kỷ nghe tin con mình mang thai, sắp có thể được ôm cháu ngoại, vui sướng đến nỗi mấy ngày nay đều cười đến quên cả trời đất, hơn nữa, lại nghe con rể và con gái nhỏ bàn bạc chuyện sẽ dọn về nhà mình ở, bọn họ lại càng hoan nghênh vô điều kiện.

Dụng ý của Đường Huân, bọn họ đều có thể nhìn rõ, cũng cảm kích ở trong lòng, bọn họ vô cùng may mắn mới đem Kỷ Trừng Thần gả cho anh, nên bây giờ con gái mình mới được hạnh phúc như vậy.

Nói đến hạnh phúc, bọn họ không khỏi nghĩ đến gần đây Kỷ Trừng Thần hay oán trách bọn họ.

Cô nói, Đường Huân cũng giống như tất cả những người sắp làm cha ở trên đời này, thường hay khắt khe như vậy, một chút gió thổi cỏ lay cũng khiến anh tiến vào trạng thái đề phòng, hơn nữa, đứa bé còn chưa ra đời, chưa biết là nam hay nữ mà anh đã hay phiền muộn lo lắng cho con gái của mình. . .

Anh rất quả quyết, nhất định cho rằng đứa bé này là con gái, sau này nó có bạn trai, anh nên làm gì bây giờ?

Cô chẳng qua mới chỉ mang thai bốn tháng mà thôi, vậy mà anh đã trà phạn bất tư*, đem ngủ không ngon, cả người gầy đi trong thấy, khiến cô vừa đau lòng lại vừa buồn cười.

*miêu tả tâm trạng lo lắng, ăn uống không vô.

Nghĩ đến ban ngày anh còn phải trở về Đường thị làm trâu làm ngựa, buổi tối lại ngủ không ngon, cho dù thân thể bằng sắt thì cũng sẽ không chịu nổi.

Vì muốn giảm bớt sự lo lắng của anh nên cô dứt khoát không trở về tiệm bán hoa nữa, rất vô trách nhiệm mà giao hết mọi việc cho Tiểu Khải, “nô lệ” Tiểu Khải đáng thương, dù sao thì cậu cũng có khả năng thiên phú, chỉ cần nhìn cô bó hoa một lần là có thể nhớ được, cứ như vậy chăm chỉ luyện tập, để cho cô có thể an tâm nghỉ ngơi, dưỡng thai.

Cứ mỗi lần đến giấc trưa là cô đều bị mọi người bắt đi ngủ, nói đúng hơn là bởi vì muốn tốt cho cục cưng ở trong bụng nên mới kiên quyết bắt cô đi ngủ.

“Trùng Thần, tỉnh rồi à? Sao vậy, gặp ác mộng sao?” Đường Huân mới từ công ty trở về đã trông thấy cô ngây ngốc nhìn trần nhà, dáng vẻ thần thờ, anh đưa tay ôm cô vào trong ngực, nhẹ nhàng dụ dỗ: “Đừng sợ, không sao rồi, đã có anh ở đây.”

Nghe vậy, cô cười ngọt ngào, vươn tay ôm cổ anh, vùi mặt vào trong ngực anh.

“Huân, em không có gặp ác mộng, ngược lại, em vừa mơ thấy một giấc mộng đẹp.”

Anh thở phào nhẹ nhõm: “Mộng đẹp thế nào?”

“Em vừa mơ thấy hai đứa trẻ rất đáng yêu, khuôn mặt của bọn chúng rất là xinh xắn, vô cùng dễ mến, lại cười rất ngọt ngào, chúng còn chạy tới trước mặt em, gọi em là mẹ, khiến lòng em cũng cảm thấy mềm nhũn.” Cô nhắm mắt nói, hồi tưởng lại giọng nói non nớt trong giấc mơ tuyệt vời.

“Thật là một giấc mơ đẹp.” anh có thể tưởng tượng được.

Lặng lặng hưởng thụ sự cưng chiều của anh, đột nhiên cô lại nhớ tới một vấn đề, cho nên mở miệng hỏi anh: “Huân, anh đã nghĩ tên cho con chưa?”

Vốn là cha Kỷ cũng muốn đặt tên cho cháu ngoại, bởi vì Lam Lam là do ông đặt tên, nguyên nhân cũng bởi vì Kỷ Thanh Lam đặt tên quá kinh khủng, cho nên ông mới tự động đổi tên trong giấy khai sinh cho Lam Lam là Vũ.

Nhưng mẹ Kỷ lại thấy khát vọng trong mắt Đường Huân. Bà hiểu rõ đứa bé này đối với anh rất quan trọng, cho nên muốn cha Kỷ nhường lại quyền đặt tên cho anh, đợi khi nào Kỷ Trùng Thần sinh đứa con thứ hai mới để cho ông đặt tên.

“Ừm.” Đường Huân gật đầu.

Cho tới giờ, anh vẫn luôn mong đợi được cùng với người con gái mà mình yêu thương tạo nên một mái ấm nhỏ, sinh thêm mấy cục cưng, thậm chí ngay cả tên cục cưng anh cũng đã nghĩ đến từ lâu rồi.

Năm đó, vì chuyện này mà anh bị bạn thân của mình cười nhạo, nhưng mà bây giờ nguyện vọng của anh đã trở thành sự thật, những cái tên kia đã có thể sử dụng rồi.

“Con trai thì gọi là Lập Hi, con gái thì gọi là Ký Bình, được không?” cho dù anh rất thích, nhưng cũng phải có sự đồng ý của cô mới được.

“Đường Lập Hi, Đường Ký Bình, Hi nhi, Bình nhi, tên rất hay!” cảm nhận được anh toàn bộ sự chú ý đổ dồn vào trong những cái tên này, cô mừng rỡ gật đầu.

(Hi trong hy vọng, Bình trong bình an)

“Cám ơn em đã khen!” Anh cười.

“Đừng khách khí!” cô cũng thoải mái tiếp nhận lời cảm ơn của anh.

Nụ cười kia đã hấp dẫn anh, anh cúi người, đặt một nụ hôn lên môi cô, triền miên ngọt ngào, đầu lưỡi khẽ tách mở hàm răng, rồi sau đó dây dưa với chiếc lưỡi thơm tho của cô.

Cô phát ra tiếng thở dốc nhẹ nhàng, khiến anh vốn chỉ muốn hôn môi cô, lại dần dần dời đi nơi khác, vành tai, cằm cổ trắng mịn, cũng lần lượt lưu lại dấu hôn của anh. Lòng bàn tay cũng trượt vào bên trong áo ngủ, vuốt ve bầu ngực mềm mại.

“Huân ...” Cô khẽ run lên, toàn thân đều trở nên nhạy cảm.

Anh muốn tiến thêm một bước, đã ba tháng rồi kể từ lần làm tình trước, ba tháng này, mỗi ngày anh chỉ ôm cô ngủ, sự giày vò đáng sợ kia sắp bức anh phát điên.

Nhưng bởi vì bác sĩ đã căn dặn, ba tháng đầu mang thai, thai nhi vẫn chưa ổn định nên không thể ‘vận động’ quá mức kịch liệt.

Anh dừng tay, lại hôn một cái thật sâu, sau đó mới thỏa mãn buông cô ra.

“Huân ...” cô khẽ gọi anh, đôi môi đỏ mọng lại bị anh che phủ.

“Đừng gọi anh như vậy!” Lý trí và thú tính đang đấu tranh trong cơ thể anh, mà giọng nói nỉ non của cô lại đang cổ vũ cho thú tính của anh bộc phát.

“Anh sẽ không kìm chế được mất!” dưới ánh mắt nghi ngờ của cô, anh vội vàng giải thích, không muốn để cô hiểu lầm.

Cô cụp mắt: “Thật ra... thật ra thì... em có thể giúp anh...” Để cho anh không phải nhẫn nại khổ sở như vậy nữa.

“Cái gì?” Anh kinh ngạc mở to mắt nhìn cô, cho là mình nghe lầm.

Cô khẽ cắn môi, không biết nói thế nào, vì vậy đành dùng hành động thay thế cho lời nói, hít sâu một hơi, bàn tay nhỏ bé dùng cầm trượt xuống, cách một lớp quần, đặt lên trên phái nam cứng rắn của anh, nhẹ nhàng vuốt ve lên xuống.

Anh khẽ rên lên một tiếng, cảm giác tê dại như chưa được giải đúng chỗ ngứa, không kìm chế được mà đưa tay cởi quần ngoài và quần lót ra, cầm bàn tay nhỏ bé của cô đặt lên trên vị trí mà anh cho là thích hợp nhất.

Khi bàn tay mềm mại chạm vào phái nam nóng bỏng cứng rắn, trong nháy mắt, cô đột nhiên không có dũng khí, muốn chạy trốn.

Thế nhưng, dưới ánh mắt mê người đang nhìn cô đầy vẻ mong đợi, cô không kìm lòng được mà dùng tay vuốt ve phái nam nóng bỏng, vừa cứng lại còn rất to.

Khi bàn tay nhỏ bé của cô vuốt xuống phái nam cứng rắn của anh, động tác không lưu loát lại làm anh vừa yêu vừa hưng phấn, trong cổ họng phát ra từng tiếng rên rỉ kích động.

Bình thường hai người làm tình thì cũng chỉ nghe được tiếng cô nũng nịu rên rỉ, không ngờ rằng, khi anh rên rỉ lại mê người như vậy, khiến hai chân cô không khỏi cảm thấy bủn rủn.

Đã ba tháng không quan hệ tình dục khiến cho người anh em của Đường Huân ở trong tay nhỏ bé của cô, rất nhanh đã cởi giáp đầu hàng, anh nhanh chóng trở mạnh, chưa bao giờ nghĩ tới, cô chỉ cần dùng tay mà đã khiến anh không thể chịu được như vậy rồi.

Tinh dịch bóng bóng từ trên đỉnh bắn ra, hình ảnh đầy sắc dục này khiến cô vô cùng mắc cỡ, nhưng đồng thời lại có một loại cảm xúc vô hình, khiến cô cảm thấy thỏa mãn.

Vì không muốn khiến cô xấu hổ và lúng túng, Đường Huân nhanh chóng mặc quần, sau đó xoay người bước vào phòng tắm lấy khăn ướt, giúp cô lau đi tinh dịch trong tay.

“Anh . . . anh không thích em làm vậy sao?” Thấy anh không nói tiếng nào, cô lo lắng mình không biết cách lấy lòng anh.

Nghe vậy, anh ngẩn ngơ.

“Anh. . . không thích à?” Cúi thấp đầu, cô nghĩ mình không biết cách lấy lòng đàn ông nên sắc mặt như đưa đám.

Sau một hồi khá lâu, anh dịu dàng nâng khuôn mặt đang ủ rũ vì cảm thấy thất bại của cô, cất giọng nói: “Sao anh có thể không thích? Sự thật là, anh rất thích những

Gì em vừa làm!”

Đây là cô vì anh mà làm, bắt chấp cả sự xấu hổ của mình, sao anh có thể không thích đây?

“Thật .. thật sao?” cô ngượng ngùng hỏi.

“Được rồi, nếu như em muốn tiếp tục vấn đề này, anh cũng không sao cả, nhưng em nhất định phải chuẩn bị tinh thần để giúp anh một lần nữa.” Anh tựa vào trán cô, khàn khàn nói: “Nhưng mà anh nghĩ, một lần này cũng đủ khiến em xấu hổ mấy ngày rồi.” Cuối cùng, anh còn không nhìn được mà trêu chọc cô.

“Anh ...” cô không cam lòng bị anh trêu chọc, nhưng lại không có cơ nào để phản bác, chỉ có thể đỏ mặt, trừng mắt nhìn anh.

“Được rồi, đừng giận nữa, anh không muốn con mình vừa sinh ra đã là một ngọn núi lửa đâu!” Chạm nhẹ vào chóp mũi của cô: “Đói bụng chưa? Có muốn ăn gì không?”

“Em muốn ăn canh chua cay và bánh bao hấp.” Cô đáng thương nói, bụng còn rất phồng ộp mà kêu lên vài tiếng rột rột, gia tăng sức thuyết phục cho cái bụng đói của cô.

Sau khi mang thai, khẩu vị của cô không được tốt lắm, cho dù thành thạo cũng có thèm ăn, nhưng lại chẳng muốn ăn những thứ mà trước kia cô thích, khiến anh phải vất vả chạy tới chạy lui mua cho cô.

“Được, để anh đi mua! Hiếm khi cô thèm ăn, cho dù bảo anh phải chạy xuống miền nam để mua đồ ăn cho cô thì anh cũng cam lòng.

“Vậy anh đi mau rồi về, nhưng không được vượt đèn đỏ, lái xe cẩn thận một chút, đừng chạy nhanh quá.” Không phát hiện mâu thuẫn trong lời nói của mình, cô nhắc nhở giống như một bà vợ lắm mồm.

“Ừm, em ngủ một chút đi, anh sẽ về mau thôi.” Cầm ví tiền và chìa khóa xe, anh tiến lên hôn nhẹ lên trán cô, nhẹ nhàng dặn dò, sau đó rời khỏi phòng vì muốn lấp đầy bụng nhỏ của bà xã mình mà cố gắng.

Đưa tay sờ sờ khóe môi, nơi anh vừa hôn, Kỷ Trùng Thần nở một nụ cười ngọt ngào, ngoan ngoãn nằm xuống giường, thì ra, hạnh phúc chính là như vậy, lúc trước cô nghe Kỷ Thanh Lam nói, mang thai rất khổ sở, nhưng theo cô, thật ra thì cũng không có gì to tát.

Cô ôm gối ngủ của anh, cười ngây ngốc.

...

Không cô sai lầm rồi!

Mang thai chẳng những rất khổ sở, mà là cực kỳ cực kỳ khổ sở.

“Oe...” Chỉ riêng cái khoản nôn nghén này cũng đủ khiến cô sống không bằng chết.

Mang thai ba tháng đầu tiên, ngoại trừ ăn không cảm thấy ngon thì cô cũng không bị mất ngủ hay nôn nghén gì cả, để cô hạnh phúc trải qua những ngày tháng kế tiếp.

Không ngờ rằng, khi bác sĩ tuyên bố cuống rốn đã ổn định, hơn nữa cực kỳ trong bụng cô còn rất khỏe mạnh thì ngày hôm sau, tất cả những chuyện khổ sở này đều đồng loạt xuất hiện.

“Trùng Thần.” đứng sau lưng cô, Đường Huân không đành lòng nhìn vợ mình khổ sở như vậy, thấy cô càng ngày càng gầy, nhưng anh không biết phải làm sao, cũng chẳng biết mình giúp được cái gì.

“Em ... ọe ... không sao đâu!” Hầu như đem tất cả mọi thứ trong dạ dày nôn ra ngoài, cô lão đảo đứng lên, súc súc miệng, nhổ ra hết vị chua trong miệng.

Anh đỡ cô ra khỏi phòng tắm, để cô nằm xuống giường, sắc mặt vô cùng lo lắng.

“Em không sao, thật đấy, không cần lo lắng cho em, đây là phản ứng bình thường lúc mang thai.” Cô không còn chút sức lực nào tựa vào anh, cố gắng ra vẻ phấn khởi để tăng thêm sức thuyết phục trong lời nói, thế nhưng lại khiến cô trông càng thêm đáng thương.

Anh ôm chặt cô, không hề lên tiếng.

Mang thai đã gần năm tháng, tình hình nôn nghén của cô cũng không cải thiện bao nhiêu, rõ ràng cũng trở nên đầy đủ hơn, ngoại trừ cái bụng càng ngày càng lớn thì không thấy trên người cô có chỗ nào phát triển, chân tay mỗi lúc một gầy.

“Mẹ và chị nói, đây là điều mà em sẽ phải trải qua, chỉ cần ăn nhiều đồ chua một chút là được rồi.” Cô đảo mắt nhìn xung quanh phòng, muốn tìm gói ô mai chua ăn để tỉnh táo hơn một chút.

Anh để cô ngồi trên đùi mình, lấy gói ô mai mà cô đang thèm đưa đến trước mặt, “Đây này.”

Ánh mắt cô sáng lên, nước bọt cũng sắp chảy ra rồi.

“Cho em, cho em ăn đi!” cô không đợi được mà há miệng nhỏ, để anh đút một viên ô mai.

Cô cảm động ngậm viên ô mai, cảm thấy mọi khó chịu vừa rồi đều từ từ biến mất, cô lười nhác rúc vào trong ngực anh, giống như một con mèo nhỏ thích làm nũng.

“Cảm thấy đỡ hơn chưa?” Anh nâng chiếc cằm nhỏ của cô lên, thấp giọng hỏi.

Cô ngậm ô mai, gặm đầu một cái, chỉ một lúc sau đã nuốt hết vào trong bụng, “Em muốn ăn nữa!” cô lại há miệng nhỏ, thèm thuồng nhìn gói ô mai trong tay anh.

Anh hít sâu một cái: “Đừng hấp dẫn anh như vậy, em biết anh không thể chống lại mị lực của em mà!”

....

Mỗi ngày, cứ thế trôi qua trong hạnh phúc.

Suốt cả quá trình mang thai, Kỷ Trường Thần được mọi người chăm sóc rất tốt, cho nên lúc giai đoạn nôn nghén đã qua, thì ngày nào cô cũng vô cùng vui vẻ, vì thế, thai nhi trong bụng chính là sinh đôi, là hai đứa bé vô cùng khỏe mạnh.

14. Chương 14

Mấy tháng sau, trong một bệnh viện tư nhân cao cấp, vào lúc nửa đêm, hai đứa bé trắng trẻo mập mạp đã ra đời.

“Anh Đường, chúc mừng anh, Đường phu nhân đã sinh một đôi long phượng, mẹ con đều bình an.” Một vị bác sĩ bước ra khỏi phòng sinh, tháo khẩu trang, vẻ mặt hiền lành lên tiếng chúc mừng người đàn ông sắc mặt tái nhợt.

“Bà xã tôi đâu?” Anh vội vã hỏi, cũng không phải là hỏi hai đứa bé mà là hỏi Kỷ Trường Thần đang ở đâu.

Càng đến gần ngày dự sinh, buổi tối anh càng ngủ không yên giấc, cứ có cảm giác đứa bé sẽ chui ra bất cứ lúc nào, trải qua một thời gian dài mất ngủ, cho nên tối nay anh đã mệt đến nỗi ngủ thiếp đi, nhưng mới vừa chợp mắt thì Kỷ Trường Thần lại chụp tay anh, nói với anh cô sắp sinh rồi, dọa anh sợ tới mức mất bình tĩnh, chỉ biết phải đưa cô tới bệnh viện ngay lập tức.

Thời gian ngồi chờ ở ngoài phòng sinh, anh vô cùng nóng nảy, những lời an ủi của người nhà họ Kỷ đều không lọt vào tai anh, thời gian chờ càng lâu, anh càng thêm sốt ruột, suýt chút nữa thì xông vào phòng sinh.

Thật may là trước khi anh có hành động này thì bác sĩ đã đi ra, báo cho anh biết là cả mẹ lẫn con đều bình an vô sự, khi đó, trái tim đang treo lơ lửng trên không của anh mới có thể nhẹ nhàng hạ xuống.

“Cô Đường đã được chuyển ra phòng ngoài, nhưng vì cô ấy mới vừa sinh xong, bây giờ đang rất yếu

ớt, anh cố gắng để cho cô nghỉ ngơi nhiều một chút!” Bác sĩ rất có kinh nghiệm, vừa nhìn thấy anh thì đã biết anh là lần đầu được làm cha, vậy nên cũng không khỏi nói thêm: “Em bé tạm thời đã được chuyển đến phòng kiến, một lát nữa sẽ ôm qua ẹ.”

“Cám ơn bác sĩ!” Sau khi nói lời cảm ơn, anh vội vàng chạy nhanh về hướng phòng bệnh bác sĩ đã chỉ, bỏ lại vị bác sĩ đang âm thầm khen ngợi vợ yêu của anh và cha Kỷ và mẹ Kỷ phải đi theo y tá để làm thủ tục.

Đường Huân nhẹ nhàng đẩy cửa phòng bệnh, lại thấy Kỷ Trường Thần đang ngủ rất say.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô rõ ràng tái nhợt và mệt mỏi, khiến anh cực kỳ đau lòng, mặc dù đã từng nghe nói lúc sinh sẽ rất đau đớn, nhưng khi anh đứng, chờ ở bên ngoài thì mới sâu sắc cảm nhận được việc sinh con không dễ dàng.

“Trùng Thần, em vất vả rồi.” Yêu thương vuốt ve khuôn mặt đang ngủ say của cô, anh nhẹ nhàng ghé sát vào tai cô nói nhỏ.

Nghe thấy giọng nói của anh, Kỷ Trùng Thần chậm rãi mở mắt: “Huân!” khoe môi nở một nụ cười vụn vụn, cô gọi khẽ gọi tên anh.

“Xin lỗi, anh làm em thức giấc sao?”

“Không có, em chỉ nhắm mắt nghỉ ngơi thôi, anh đã nhìn thấy Hi nhi và Bình nhi chưa? Hai đứa có đáng yêu không?”

Khi biết mình mang song thai, Kỷ Trùng Thần vô cùng cao hứng, bởi vì Đường Huân lại có thêm hai thành viên mới trong gia đình rồi.

“Vẫn chưa!” anh không nói là anh vội vàng chạy đến nhìn cô trước, “Cục cưng đã được chuyển vào phòng kiến, lát nữa y tá sẽ ôm qua đây!”

“Vậy à? Làm gì có baba nào không đến nhìn con mình trước chứ? Cô cũng đoán được nguyên nhân, mặc dù cảm động nhưng ngoài miệng vẫn không nhận được mà trách cứ anh.

Con là của cô, cũng là của anh đấy.

“Được rồi, chờ em ngủ rồi anh đi nhìn xem.” Anh vươn tay che mắt cô, ép cô nghỉ ngơi.

Sinh con đã khiến cô hao tổn rất nhiều thể lực, nhất định phải nghỉ ngơi một thời gian thì mới có thể khỏe mạnh như trước kia.

Kỷ Trùng Thần cười cười, ngoan ngoãn nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Ngắm nhìn dung nhan khi ngủ của cô, anh gần như mê muội, lại không nhận được mà cúi thấp người, dịu dàng hôn lên đôi môi, nhưng lời nói của bác sĩ lại vang lên trong đầu, khiến anh ngay lập tức bỏ đi ý nghĩ trộm hương, có lẽ bây giờ anh nên tới phòng kiến để nhìn mặt hai đứa con bé nhỏ, tránh ình ở đây quấy rầy giấc ngủ của cô.

Giúp cô đắp chăn, sau đó lặng lẽ rời đi, lại không ngoài ý muốn trông thấy cha Kỷ và mẹ Kỷ đang đứng ngoài phòng kiến, cao hứng nhìn hai đứa cháu ngoại của mình.

“Lão già, ông nhìn xem, đôi mắt của Bình nhi rất giống Thần Thần, còn đôi mắt của Hi nhi lại rất giống A Huân, thật là đáng yêu!” Mẹ Kỷ kéo tay cha Kỷ, bà nói như thể mới phát hiện ra điều gì.

“Dĩ nhiên rồi, chẳng lẽ bà không nghĩ tới hai đứa nhỏ này là do ai sinh ra sao? Là Thần Thần nhà chúng ta đó, đương nhiên là phải đáng yêu rồi!” Cha Kỷ thương yêu con gái, dĩ nhiên lại càng thêm yêu thương cháu ngoại của mình.

“ai da, sao lại đáng yêu như vậy, thật giống Lam Lam khi bé, cũng khiến cho người ta yêu thích không thôi!”

“Lão già, ông đừng có khoa trương như vậy, để cho người ta cười cho đấy!”

“Cười cái gì mà cười? cháu ngoại của chúng ta thật sự rất đáng yêu mà!”

“Được rồi, được rồi, ông nói cái gì cũng đúng!” Mẹ Kỷ không thèm chấp với ông, khoe mắt lại trông thấy Đường Huân đang đi tới.

“A Huân, con đã đến rồi, Thần Thần đang ngủ à? Nó thế nào rồi?” vì muốn để cho hai vợ chồng ở riêng một chỗ nên mẹ Kỷ lôi cha Kỷ đến nhìn cháu ngoại.

“Vâng, không có gì đáng ngại, chỉ có chút mệt mỏi thôi ạ!” cách một tấm kiến, nhìn thấy hai cục cưng đáng yêu, cảm xúc không khỏi dâng lên, khiến đôi mắt của anh đỏ hồng.

“Con nhìn xem, hai đứa nó thật đáng yêu!”

“Vâng!” đó là giọt máu của anh và cô, đương nhiên là đáng yêu rồi, mỗi một đứa trẻ đều là bảo bối trong lòng cha mẹ, không có gì có thể thay thế.

“Vậy con từ từ nhìn đi, mẹ về nấu chút đồ ăn cho Thần Thần rồi gọi điện báo cho Lam Lam biết mẹ con Thần Thần đều bình an. Lão già, ông theo tôi đi chợ, bây giờ mọi việc ổn cả rồi, ngày mai chúng ta lại đến thăm Thần Thần, giờ thì để cho nó nghỉ ngơi, ngủ một giấc thật ngon đi!”

“Vâng!” Đường Huân đưa mắt nhìn bóng lưng cha mẹ Kỷ rời đi.

Hai bóng lưng dựa sát vào nhau, đây cũng là mơ ước của anh, anh hy vọng, sau này về già, tóc trở nên bạc trắng thì có thể giống như cha mẹ Kỷ nương tựa lẫn nhau.

Cho đến khi bóng dáng của họ đi khuất, ánh mắt của anh mới chuyển đến hai đứa bé đang ngủ say.

“Hi nhi, Bình nhi, xin chào, ba là ba của các con!” anh ngây ngốc nhìn về phía ai đứa bé, lên tiếng chào hỏi dù biết rằng sẽ không được đáp lại.

Một bà xã xinh đẹp, hai bé cưng đáng yêu, người thân của anh, gia đình của anh, nguyện vọng của anh đã được hoàn thành rồi.

Trải qua sự chăm sóc chu đáo của mẹ Kỷ, thân thể của Kỷ Trường Thần hồi phục rất nhanh.

Ngày ngày nhìn đôi vợ chồng trẻ ân ái ái ái, mẹ Kỷ cũng không nhịn được nữa, bèn kéo cha Kỷ đi hưởng tuần trăng mật.

Trước khi đi, còn hướng dẫn cho Đường Huân làm sao để chăm sóc cho trẻ con, để anh có thể chăm sóc cho hai cục cưng thật tốt, không hề có chút đáng về chắt vật của người lần đầu được làm ba.

Ngược lại là ai đó lần đầu làm mẹ, dưới tình huống không có cha Kỷ mẹ Kỷ, không có chị gái và ông xã ở đây, một mình cô phải xoay sở với hai đứa bé này, thật sự là cực kỳ luống cuống, không biết phải làm sao.

Giống như bây giờ.

“Ôi. . .cực kỳ ngoan, đừng khóc nhé. . .”

Đường Huân vừa về tới nhà, mở cửa thì đã trông thấy bà xã mình giống như sắp khóc đến nơi, một tay bế Bình nhi đang khóc thút thít, trông rất nguy hiểm, tay còn lại đang nhẹ nhàng vỗ vỗ Hi nhi đang nằm trên ghế dựa.

Nghe thấy tiếng mở cửa, Kỷ Trường Thần hít mũi, đáng thương nhìn anh: “Anh về rồi. . .” Cô cười cười như trút được gánh nặng.

Đường Huân nhìn cô, nở nụ cười yếu ớt trấn an, sau đó mới buông cặp hồ sơ trong tay, tiến lên ôm lấy Hi nhi nhỏ bé đang khóc rất thê thảm, nhẹ nhàng vỗ lưng cho bé.

“Xuyt, Hi nhi ngoan nào, Hi nhi là con trai, phải dũng cảm thì mới có thể bảo vệ em gái, con không thể khóc nha!”

Kỷ Trường Thần ngồi xuống ghế sofa, vén áo cho ti ti vào miệng Bình nhi đang khóc vì đói.

Bình nhi dùng sức mút mạnh, thỉnh thoảng còn thút thít mấy cái giống như đã bị bỏ đói rất lâu, vừa bú vừa biểu đạt sự ‘ủy khuất’ của mình.

Kỷ Trường Thần buồn cười, lại bắt đầu dĩ vãng cái miệng nhỏ của Bình nhi, cô bé này còn nhỏ như vậy mà đã biết tỏ cáo người khác, lớn lên thì không biết sẽ thế nào đây.

Hít hít cái mũi nhỏ, Bình nhi tiếp tục tiến hành nhiệm vụ quan trọng, thật vất vả mới cho Bình nhi bú no, sau đó ôm lấy Hi nhi từ trên tay Đường Huân, để anh ôm Bình nhi, còn cô lại tiếp tục cho Hi nhi bú.

Hi nhi tương đối ngoan hơn, rất nhanh đã bú no, sau khi được mẹ nhẹ nhàng vỗ lưng, bé ợ sữa một cái rồi ngủ thật say, mà Bình nhi nằm trong ngực Đường Huân cũng đã ngủ mất rồi.

Đem hai cục cưng ngủ say đặt vào trong nôi, Kỷ Trường Thần nhẹ nhàng chốc chốc khuôn mặt nhỏ nhắn của Bình nhi, mắng nhỏ một câu: “Tiểu yêu tinh!”

Đường Huân ôm lấy cô từ phía sau, đem cô ôm vào trong ngực mình, anh và cô cùng nhau ngắm hai thiên sứ nhỏ đang say ngủ: “Vất vả cho em rồi, biết vậy anh đã về sớm hơn một chút!”

“Ngốc, người vất vả nhất chính là anh!” Ban ngày phải đi làm, buổi tối còn phải về giúp cô chăm sóc hai đứa nhỏ này.

Nhắc tới công việc, Kỷ Trùng Thần không nhịn được mà oán trách cha của Đường Huân.

Lúc đầu thì hung tợn nói, nếu Đường Huân không chịu ly hôn với cô để cưới người phụ nữ kia thì phải rút ra khỏi Đường thị.

Vậy mà kết quả thì sao, bởi vì những người trong hội đồng quản trị hiểu rất rõ khả năng của Đường Huân, nhờ có anh mà Đường thị mới có ngày hôm nay, cho nên mọi người đều

Không đồng ý bãi nhiệm quyền hạn của Đường Huân, cuối cùng, Đường Huân vẫn phải giống như trước, bận tới mày tới mặt vì Đường thị.

Nếu như hôm nay Đường Huân không phải làm việc ở Đường thị thì sẽ có nhiều thời gian ở nhà để giúp cô rồi.

Đường Huân vuốt ve mái tóc mềm mại của cô: “Anh không vất vả!”

Có thể nhìn cô mỗi ngày khỏe mạnh, Hi nhi và Bình nhi ngày một lớn lên, ngoại trừ hạnh phúc và cảm động, thì anh có gì mà vất vả chứ?

Kỷ Trùng Thần nhăn mặt, khịt khịt mũi nói: “Nếu anh cứ tiếp tục như vậy thì chẳng những làm hư em mà ngay cả Hi nhi và Bình nhi cũng sẽ bị anh làm hư đấy!” Dựa vào cái cách anh lúc nào cũng nuông chiều ba mẹ con cô thì chuyện này cũng có thể xảy ra lắm.

“Em thật sự bị anh làm hư sao?” giọng nói của anh thật thấp, giống như đang hỏi cô một vấn đề nghiêm túc, vậy mà khi ánh mắt của cô vừa chạm vào đôi mắt của anh thì gò má cô lại ửng đỏ.

“Nếu anh đói bụng ... thì em đã nấu cơm rồi, bây giờ có thể ăn!” Cô lấp bắp nói, hy vọng anh có thể trì hoãn thời gian ‘ăn’ mình.

“em biết anh muốn ăn gì mà?” anh lại ra ám hiệu.

Sắc mặt của cô lại càng đỏ hơn.

Bởi vì mang thai mà hai người bọn họ bắt buộc phải ‘đình chiến’ một thời gian, anh đã nhịn rất lâu, chờ đến khi cô ở cữ xong thì anh không thể chờ thêm được nữa mà đem cô ăn sạch từ đầu đến chân, từ trong ra ngoài, hại cô ngày hôm sao không xuống giường được, lại còn bị người nhà âm thầm cười trộm.

Hơn nữa, kể từ đêm đó, anh lại không hề biết tiết chế, cứ như một kẻ tham ăn không biết thế nào là đủ.

“Đáng ghét, em đang đói bụng đấy!” Cô vội vàng nói, sau đó chạy trốn vào phòng bếp.

“Hôm nay em có làm sườn xào chua ngọt, đầu hũ dòn thịt mà anh thích đấy ... a! nguy rồi!”

“Lại quên nhấn nút nấu cơm à?”

Lúc đang bắt nồi cơm, Bình nhi và Hi nhi cùng nhau khóc lên, cô phải vội vàng chạy vào dỗ hai đứa nên lại quên nhấn nút nồi cơm rồi.

“Đói lắm à? Hay là gọi thức ăn nhé?”

Thật ra thì cô nói mình đói bụng, chẳng qua vì muốn trốn không cho anh biến mình thành ‘thức ăn’ rồi nuốt vào bụng mà thôi, vừa rồi lúc nấu cơm thì cô có ăn vụng một chút đồ ăn nên giờ cũng không cảm thấy đói.

Cô nhanh chóng chớp mắt, vẻ mặt chợt dạ, Đường Huân ngay lập tức đã phát hiện.

Anh thân mật cắn nhẹ vào môi cô, thấp giọng nói: “Còn phải chờ cơm chín nữa, không bằng chúng ta làm một chút chuyện trước đi, còn hơn là ngồi đây đợi không, em thấy sao?”

Cô xấu hổ đẩy anh: “Đừng như vậy.” Cô không muốn bởi vì ‘cái chuyện kia’ mà lại quên nấu cơm đâu.

Nhưng anh cũng không dễ dàng bỏ qua cho cô như vậy, một tay ôm lấy vòng eo mềm nhũn, cúi đầu hôn lên môi đang khẽ mở ra vì kinh ngạc, đầu lưỡi tiến thẳng vào trong miệng cô, trao cho cô một nụ hôn nóng bỏng.

“Huân ... “nụ hôn của anh quá mức nóng bỏng, mãnh liệt tới mức khiến chân cô mềm nhũn, không còn chút sức lực nào, hai tay vịn vào vai anh tìm kiếm điểm tựa.

Trông thấy quần áo trên người mình càng lúc càng ít dần, cô chụp lấy tay anh ngăn lại: “Không nên ở chỗ này, vào phòng có được không?”

“Không, phòng ca quá!” anh ôm cô, để cô ngồi lên trên chiếc bàn lạnh như băng, tiếp tục cởi hết quần áo trên người cô để cho từng tấc da thịt trắng nõn của cô dần dần lộ rõ, rọi vào trong mắt anh.

“Anh không đợi được nữa!”

Cô run rẩy, hai tay túm chặt áo ở thắt lưng anh: “Đừng ... ở chỗ này, rất mắc cỡ..”

Đường Huân lại giống như không nghe thấy, tiếp tục cởi quần áo trên người mình.

“Em ghét anh ... ghét anh ...” mười ngón tay để lại vết cào ở trên lưng anh, cô nhú đôi lông mày, nói ra những lời trái với lương tâm.

Anh càng cố gắng xâm nhập, lại càng khiến cô thêm thổn thức.

Không lâu sau, một âm thanh nước nở yếu ớt vang lên: “Em .. không chịu nổi ... em sắp ...”

Kỷ Trường Thần cong người lên, tóc dài lay động như thể cũng đang run rẩy cùng cô đạt tới cảm giác lên đỉnh tuyệt vời này.

Cô vô lực dựa vào anh, thở hổn hển: “Đáng ghét, anh thật đáng ghét ...đáng ghét!” vậy mà lại dám làm chuyện này ở phòng bếp, sau này cô làm sao dám trốn vào đây nữa.

“Ai bảo em mê người như vậy?” Anh đẩy hết trách nhiệm cho cô: “Quyển rũ anh đến mức không kịp trở về phòng mà làm ngay tại chỗ này ...”

“Anh ngậm miệng lại.” cô đưa tay che miệng anh, đỏ mặt gằm nhẹ một tiếng.

“Nhưng mà, anh thật sự rất yêu em!” Khẽ hôn đôi môi đung cong lên của cô, anh nhẹ nhàng nói.

“Anh ... anh ...” Đáng ghét, anh cứ nói vậy, bảo cô làm sao có thể tiếp tục giận anh đây?

“Em không yêu anh sao?”

Cô bất đắc dĩ than nhẹ: “Yêu, anh là người mà em yêu nhất!”

Đường Huân hôn cô, bây giờ cứ tạm thời bỏ qua cho cô trước, tối nay sẽ.

Xuýt, xin đừng quấy rầy.

15. Chương 15: Ngoại Truyện: Thật Sự Là Em Sao?

Buổi chiều mùa xuân ấm áp, một tiếng thét chói tai phá vỡ không gian tĩnh lặng, dọa đến những chú chim nhỏ đang đậu trên những tán cây phải bay loạn xạ.

“Anh ấy đã cứu người ta, vậy nên người ta mới không ngã xuống, vậy nên sau đó, người ta muốn gả cho anh ấy!” Cô gái nhỏ phồng má, biểu đạt sự tức giận của mình.

Kỷ Trường Thần vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười nhìn chằm chằm con gái mình: “Sao con lại có suy nghĩ như vậy? Cái gì quy định nếu cứu con thì sẽ phải cưới con? Là ai dạy con như thế?”

Bình nhi mím chặt bờ môi đỏ mọng, đôi mắt rưng rưng nhìn về phía baba.

Mặc dù baba rất muốn giúp cô, nhưng nhìn thấy mẹ đang tức giận nên chẳng dám lên tiếng cứu viện, ngoại trừ bà ngoại.

“Ta nói con nha, thật là còn mặt mũi mà đi nói con gái mình sao, hồi bé chẳng phải con cũng đi cầu hôn người ta đó thôi? Chỉ cần đối xử tốt với con một chút, giúp đỡ con một chút, cho con một viên kẹo hay một hộp sữa thì con liền cầu hôn với người ta, bắt người ta chờ con lớn lên rồi sẽ kết hôn.” Bà ngoại thấy cháu mình nước mắt lưng tròng thì đau lòng, vội vàng ôm lấy Bình nhi, cách xa người mẹ ‘độc ác’.

“Con?” Kỷ Trùng Thần tròn mắt: “Sao con lại không nhớ vậy?”

“Đó là bởi vì con cảm thấy quá mất mặt, cho nên theo bản năng đã lãng quên.” Mẹ Kỷ nói một cách khinh thường.

“Con ...” vừa gặp mà đã cầu hôn với người ta ... thật sự là quá mất mặt mà.

“Cho nên ta nói, con có tư cách gì mà nói Bình Nhi?” Mẹ Kỷ mang cháu trai và cháu gái đến công viên chơi, bỏ lại sau lưng đứa con gái đang hóa đá và cậu con rể đang cười tươi.

Ôm vợ yêu từ đằng sau, Đường Huân ghé sát vào tai cô nói nhỏ: “Nghe mẹ em nói mới nhớ, hình như hồi nhỏ anh cũng từng bị một cô gái nhỏ cầu hôn, cô gái nhỏ kia còn tự xưng là ‘Thần Thần’, em nói xem, có phải lúc nhỏ anh đã từng bị em cầu hôn hay không?”

Lần này, Kỷ Trùng Thần hóa đá càng lâu hơn.

Một lúc sau, cô quay đầu lại, “Nói vậy, em có nên dạy Bình nhi, có việc gì thì cứ cầu hôn với người ta hay không? Nếu vậy, đợi lúc nó năm tuổi thì cũng giống em ngày đó, đã có hai mươi vị hôn phu và hơn ba mươi ông xã dự bị rồi.”

Nghe vậy, sắc mặt của Đường Huân trầm xuống: “Không thể! Bình nhi còn nhỏ như vậy, không thể có nhiều vị hôn phu và ông xã dự bị như thế! Nếu không, nó sẽ mau chóng phải gả ra ngoài thì làm sao bây giờ?”

Kỷ Trùng Thần thở dài, chỉ cảm thấy trình độ cưng chiều vợ con của Đường Huân sắp vượt qua cha cô rồi.

“Nhưng mà, tại sao em lại có nhiều vị hôn phu và ông xã dự bị như vậy?” còn chưa kịp thở dài xong, thì cô đột nhiên lại bị anh ôm chặt, hơn nữa còn bước nhanh đến mục tiêu ... giường lớn thẳng tiến.

“Đường Huân, anh không được lấy chuyện này để kiểm soát chuyện đó, đây đã là chuyện rất lâu rồi.” Kết hôn đã mấy năm, tính cách của anh thế nào cô cũng hiểu được mấy phần, cái chuyện ‘đổ kị’ này tuyệt đối là kiểm soát.

Cô ra sức vùng vẫy, nhưng cũng không tránh khỏi bị lột sạch sẽ, kết quả là bị ăn sạch.

Sau mấy lần nằm trên giường thở hổn hển, cô thật sự không hiểu, bọn họ đã là vợ chồng già, con cái cũng đã có, vậy mà tại sao dục vọng của anh đối với cô lại không hề giảm bớt?

Một đôi bàn tay vươn tới từ phía sau, ôm cô vào trong ngực anh.

“Đợi chút ... từ từ, em không được.” Cô vội vàng hạ giọng, rất sợ anh lạ dùng sức ‘ăn’ mình thêm lần nữa.

“Anh biết, anh chỉ muốn ôm em thôi.” Trong giọng nói còn mang theo ý cười, không hề có chút uể oải nào: “Còn nữa, anh chỉ muốn nói, nếu như năm đó, cô bé cầu hôn với anh thật sự là em, vậy thì anh rất cao hứng, vì khi đó anh đã cự tuyệt em, vậy mà sau này em lại giữ đúng lời hứa mà gả cho anh!”

Mặc dù, giọng điệu đắt ý của anh rất dễ khiến người ta nổi giận, chẳng qua là, nếu năm đó cô thật sự cầu hôn với anh, như vậy chứng tỏ từ bé cô đã có một đôi mắt tinh tường rồi.

Phát hiện điều này, cô thật không biết có nên dạy cho Bình nhi, gặp chuyện gì cũng cầu hôn với người ta hay không, bởi vì biết đâu con gái cô sẽ thật sự gặp được một ông xã vô cùng yêu thương nó.

Aizz, làm mẹ đã khó, muốn để dục vọng của ông xã được no bụng, lại càng khó hơn.

—Hoàn—

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ong-xa-hao-sac>